

ВОЛОДИМИР КОВАЛИК

МАСОНЕРІЯ

РУЇНА ВІРИ І НАРОДІВ

Володимир Ковалик

МАСОНЕРІЯ

руїна віри і народів

(Друге спровлене видання)

Всі права застережені

diasporiana.org.ua

АРГЕНТИНА – БРАЗИЛІЯ – З Д А

1

9

6

8

СЛОВО ДО ДРУГОГО ВИДАННЯ

Перше видання цієї книжки появилось в 1963 році й воно вповні розійшлося та викликало в читачів, як заінтересування так і відгук, доказом чого були сотні листів до автора.

Ми взяли всі побажання до відома і випускаємо в виправленім змісті новий наклад, як друге виправлене видання, бо книжка не стратила своєї актуальности й тепер, в по-соборові часи.

Большевики-комуністи, жида й масони змінили свою тактику в боротьбі з християнством, тож не диво, що й Церква їх інакше трактує.

Відомо ж, що жидівські представники намагалися, в часі Собору вплинути, щоб зовсім уневажнити жидів, як винних за смерть Ісуса Христа. Це їм не вдалося. Собор далі каже навчати те, що є згідне з св. Письмом, "Водночасно сам Собор у своєму "екреті про відношення Церкви до нехристиянських релігій" торжественно каже, що жида не пізнали дня Божого посіщення і, що жидівська влада і ті, які пішли за їхньою намовою, вимогли смерть Христа. Жида противилися Христовому Євангелію та переслідували тих, що те Євангеліє проповідували. Бог це передбачив і тому вибрав собі новий Народ тобто Новий Ізраїль, а ним є Божий народ, зложений з поган і з віруючих жидів у Христа.

Масони також намагалися зняти з себе церковну клятву та підшитися в овечу шкуру. Масон д-р Г. Надь, маляр, написав був книжку п. н. *Хезуїтас і масонес*, Буенос Айрес, 1963 р., і в цій книжці помістив свого листа до Папи Павла VI, з проханням, щоб звільнити усіх масонів від церковної клятви. Однак ні Собор, ні сам Папа Павло VI. того

не зробили, не уневиннили масонів за їхню руїну християнства. Що більше, Папа Павло VI потвердив викляття, підчеркуючи їхню шкідливу і руїницьку роботу. Це Папа зробив у своєму Пастирському письмі, з дня 7. грудня 1965 року, з нагоди проголошення Ювілейного Року. У тому письмі Папа Павло VI дає власть священникам розгрішати від церковних цензур і кар тих людей, "що записалися до масонської секти, чи інших того роду товариств, що кують змову проти Церкви, або проти законних світських властей; якщо тільки ті люди відійдуть вповні від тієї секти, чи товариства та пообіцяють направити, по своїй змозі, згіршення або шкоди та їм запобігти."

З наведених слів папського письма бачимо, що масонерія і її шкідливість для віри, моралі і народів не є видумкою. Масонерія це не харитативна, культурна, мирова організація, за яку вважає її багато неозізнаних людей та під що масонерія себе підшиває.

Масонерія далі змагає до знищення усіх релігій. Наглядним доказом на це є книжка масона І. Марсодона, п. н. *Екуменізм очима франк-масона*, Париж рік 1965, де автор пише, що всі релігії, це пустий звук, на їхнє місце прийде світова масонерія, яка заволодіє світом і принесе "щастя і розв'язку усіх питань."

Масонерія така не лише в Європі, але і в ЗДА, а їхня ціль всюди однакова. Про це може читач переконатися, заглянувши напр. до *Американської Католицької Енциклопедії*.

Український читач зробить велике діло апостолу та екуменізму, як пізнає те **Вло**, сам його омина тиме та й других перестерігатиме. Віримо, що й це друге видання принесе позитивні овочі для нашої Церкви й Народу.

А в т о р

ВИЗНАЧНІ ГОЛОСИ ПРО МАСОНЕРІЮ

“Підноситься зухвало секта масонів, чванючись своїми осягами. Їхні сектярі себе взаємно спомагають, усі зеднані в ганебній співпраці та спільних тайних цілях.

Такий зухвалий виступ вимагає рівної оборони, а саме: щоб усі добрі люди злучилися водне своїми молитвами і ділами, затісняючи свої ряди, спільно ставили спротив щораз нагальнішим нападам масонських сектярів (Папа Лев XIII., Енци. “Гуманум генус”).

“В масонерії треба шукати коріння модерної апо-стасії научного атеїзму, діалектичного матеріалізму й раціоналізму. Масонерія є спільною матір'ю усіх цих погубних течій” (Папа Пій XII, 20. 11. 1959).

“Відзиваємося до всіх, що чують любов у своїх серцях до Вітчизни, і зазначаємо, що ворог наших традицій і нашої будучої величі — це масонерія і комунізм, які змагають знищити все, що є шляхетне і святе на нашій землі” (Аргентинський Єпископат, Буенос-Айрес, 20. 11. 1959).

“Найбільш талановиті й активні жидівські діячі працювали в рядах російських партій-ес-ерів, меншевиків, большевиків.

Вони являлися найбільш завзятими оборонцями “загально російської єдності”. Вони виступали завжди проти всякого відокремлення України від Росії, проти всякого сепаратизму, й самостійності” (Проф. Дмитро Дорошенко, “Історія України”, Т. I., ст. 270-271).

“Я переконаний, що все те, що сказано, чи опубліковано про цю пекельну організацію (масонерію), ще не виявило повної правди про неї”, (Папа Пій XI, 20. 11. 1961).

ВСТУПНЕ СЛОВО

Сьогодні щораз більше замітний поділ людей на віруючих і невіруючих в Бога. Між віруючими в Бога перед ведуть християни, католики, а між невіруючими — комуністи.

Здається, що нема закутини землі, де не говорилось би про ці два великі, собі противні, табори. Ці дві сторони не тільки є собі противні, але вони також себе взаємно поборюють.

На чолі борців за віру, Божі права, можна сказати, стоїть св. архангел Михаїл, що з кличем: "Хто, як Бог", кинувся був на Божого противника Люцифера. Цей знову сьогодні очолює всіх невіруючих, Божих противників. Люцифер звів не тільки велику частину ангелів і став причиною їхньої вічної загибелі, але він також звів наших перших родичів на землі і став причиною їхнього й нашого нещастя на землі, а для багатьох також і в другому житті.

Люцифер не задоволився тим, що звів Адама й Еву, він від початку світу аж до сьогодні зводить людей, нащадків Адама й Еви, і буде їх зводити аж до кінця світу. Цю низьку функцію він сповняє сам і при допомозі злих ангелів та людей. На превеликий жаль його союзниками, ревними помічниками, стали жиди, колись вибраний Богом народ. Вони Христа не прийняли, не повірили в Нього, зненавиділи Його, а стали на служіння дияволу проти Христа. Ось що про жидів сказав сам Божий Син: "Ви від батька вашого-диявола, й хотіння батька вашого хочете чинити. Він був душогуб спочатку й у правді не стоїть" (Іван, 8. 44).

Жидівська старшина відреклася Христа на суді перед Пилатом і всіми людьми, стягнула Його Кров на себе й на своїх дітей, засудила Христа, Богочоловіка. За те Бог прокляв їх (Ісаія 1. 4; Мат. 23. 1-38; Мат. 8. 11; Діян. 7. 51; 13. 26-46). Тому то

св. Іван Богослов називає жидів "Синагогою диявола" (Апокал. 2. 9; 3. 9).

Це, як бачимо, не є якась видумка, якість тільки припущення, чи фантазування якогось поета чи письменника. Це сумна дійсність, виявлена самим Богом і Його апостолами! Жиди відкинені Богом, стали на завзяту службу дияволу проти Христа! Від народження Христа аж до кінця світу вони будуть сповняти цю понижаючу роль.

Звідсіля то, хто сьогодні шукає за джерелом упадку віри, моралі, нещастя морального й матеріального, цей прийде до переконання, що ним є в першу чергу жиди. Вони зорганізували всю ворожу Христові силу, щоб Його і Його діло цілком знищити. Вони головні є творцями масонерії, соціалізму та комунізму, які поборюють не тільки Христа, але всяку віру, всяку правдиву мораль та кожную націю, крім жидівської.

Що більше! Сьогодні жиди навіть хваляться, що вони керують, чи мають надзвичайний вплив у Ватикані, як про це звітує найновіша книжка, що появилася з нагоди Ватиканського Собору: "Комплето контро ля Кеза", Маурісе Пінай, Рома 1962, ст. 580. Хоч це неправда, що вони рядять Ватиканом але вказує на їх велику чванливість, зухвалість і заміри.

Ціле пекло запряглось, щоб знищити Христову Церкву, розсаджуючи її знутри невідповідними особами та реформами, як також з-зовні: недовірям вірних до своєї ерархії та здецидованим і скритим наступом жидівської масонерії й комунізму.

У цій скромній праці, мабуть першій в українській мові, шановний Читач буде мати нагоду переконатися про ці наші твердження. Справді, ця праця не є науковим твором, ані також досконалим. Однак є спертою на найповажніших історичних документах. Посеред тяжких обставин нашої праці і браку потрібних джерел, ми зробили те, що могли, щоб бодай частково усвідомити наш україн-

ський загал про небезпеку лиха та про його найважливіше джерело.

В нашій українській літературі багато пишеться про комунізм, але дуже мало, майже нічого, про масонерію і жидів, які є творцями масонерії і комунізму. Хочеться поборювати комунізм, але не тикати ані масонерії, ані жидівства. Це, на нашу думку, безуспішна праця. Коли сьогодні вільний світ хоче стати успішно й ділово проти комунізму, то мусить стати і проти всесвітнього жидівства та його діла, масонерії.

Сподіємося, що наша праця знайде заінтересування серед нашого українського читача і стане поштовхом для других написати ще більше і докладніше про найзавзятіших і найсильніших ворогів Бога, Церкви і Народів.

Автор

ДО ХРИСТИЯНСЬКОЇ СОВІСТИ

Два роки тому в наші сторони приїхала одна інтелігентна особа з Півн. Америки. Розповідала, по знайомості, про різне. Накінець зайшла бесіда на різні періодики, газети і т. п. Тоді ця особа каже: "Місячник "Життя", що його видають ОО. Василіяни в Апостолес, містить від довшого часу статті про масонерію. Мені здається, що це велика помилка, або бодай пересадне те, що їй злого приписується. Масонерія зовсім не страшна, а головню наша американська. Вона в нас зовсім інша ніж та, про яку пише "Життя"; може колись, десь, така вона була, але не в нас. У нас про масонів майже не чути, а як вони десь є, то є нешкідливі, навпаки вони є прихильні людям, а навіть католикам".

Авторові цих рядків відома ця особа, а її переконання відносно масонерії є не тільки її, але й багатьох людей, християн. Сьогодні навіть багато католиків і то визначних в Півн. Америці й по інших країнах, думають, що масонерія це невинне ягнятко, а не здають собі справи, що це "вовк в овечій шкурі". Багато також думає, що масонерія вже розпадається, що змінила своє навчання, що поєднається з Католич. Церквою.

Щоб показати важливість справи і вияснити, що масонерія — це не завмираюча, але найактивніша, скрита організація, яка невтомно працює сьогодні по цілому світі та що її треба нам стерегтися і протидіяти, наведу найперше думки найвищих провідників Католицької Церкви про масонерію, її діла, загрозу, нещастя для людства. Християни й послідовно думаючи особи, хай собі самі вироблять осуд про масонерію на підставі документів, що їх наведу.

Масонерія, як масонерія, розпочала свою інтенсивну діяльність на початку 18 сторіччя в Англії. В 1717 р. злучилася жидівська, проти-християнська ор-

ганізація т. зв. "Таємнича сила" з християнською масонерією. Щоб баламутити людей, жиди залишили свою давню назву "Таємнича сила", а прибрали назву "МАСОНЕРІЯ". Як побачимо пізніше, масонерія була цеховою, мулярською, християнською організацією, до якої належали визначні християни, навіть церковні достойники. Але із злиттям цих двох організацій в одну, християни затрачують свого духа, свою віру, а жиди перебирають провід, надають свої цілі, скрито впоюють духа ненависти і боротьби проти Христа. Небавом по злитті цих двох організацій, бачимо вже виступи Римських Папів проти масонерії, як чогось дуже злого, небезпечного, чуємо осудження масонерії та інших тайних організацій.

Папа Климентій XII в Енци. "Ін еміненті", 28. 4. 1738 р. осуджує масонерію, забороняє належати до неї і каже, що вона є шкідлива для держави і спасіння людських душ. Кидає клятву на масонерію й поручає єпископам, щоб поступали з членами масонерії, як з правдивими еретиками.

Папа Венедикт XIV в Енци. "Апостоліці Провідас", 18. 5. 1751 р. потверджує екскомуніку свого попередника і ще раз осуджує: матеріалізм, тайний характер, присягу й революційного духа масонерії.

Папа Пій VII в Конституції "Екклезіям а Єзу Хрісто", 13. 9. 1821 р. відновляє викляття масонів, вказує на них, як на головний спричинник переворотів в Європі. В Буллі проти Наполеона I. 1809 р. обвинувачує знову масонерію, яка заприсяглася проти "Петрового трону" — Церкви.

Папа Лев XII в Конституції "Кво гравіора", 13. 3. 1825 р. також повторяє попередні осудження масонерії і каже, що вона є головний ворог Католическої Церкви. Крім того заохочує Папа державним володарів поборювати масонерію, яка є не меншим ворогом держави, як і Церкви. Усім вірним поручає втікати від масонів, як "синів диявола й темноти".

Папа Пій VIII в Енци. "Традїті", 24. 5. 1829 р. каже, що масони, будучи професорами різних шкіл,

виховують нову молодь, до якої відносяться слова Папи Льва XII: "Брехня, це їх норма; диявол це їх бог; а безчестя — їх культ". Вони зривають із правдивою вірою і так відчиняють дорогу до всіх злочинів.

Папа Григорій XVI в Енци. "Мірарі вос", 15. 8. 1832 р. порівнює масонерію і тайні організації до збірника гною (клоаки), в якому нагромаджується і лучиться все, що є святотацьке, нечесне, безславне, богохульне, еретицьке та сектанське й найбільш руйніницьке й ганьбляче. Щось подібне продовж історії, каже Папа, не існувало.

Папа Пій IX багато разів висказував свою думку, свій осуд і викляття масонерії й інших тайних організацій. Він це зробив головно в Енци. "Кві плюрібус", 9. 11. 1846; "Сінгулярі квідам", 9. 12. 1854; "Ад гравіссімум", 20. 6. 1859; "Максіма квідем летіція", 9. 6. 1862. Цей то Папа у своїй славній промові від 1865 р. сказав: "Ці злучені секти творять синагогу диявола, а маючи повагу й силу, звергають свої намагання на Божу Церкву, щоб її найганебніше поневолити. Вони хотіли б, якщо це було б можливе, щоб вона шезла з лица землі". Знову дня 9 листопада 1846 р. казав про масонерію, що ця тайна секта вийшла з лона темноти на руйну релігії й держави.

Пій IX, пишучи до бразилійських єпископів, 18 травня 1874 р., осуджує масонерію, яка розпочала боротьбу проти Церкви в Бразилії, і каже: "Напоминаю вас, щоб ви вчас цієї завзятої боротьби масонерії проти Церкви, яку вона повсюди розпочала, дали завсіди докази постійности, не дались поконати погрозами, ані засланнями, ані вязницями, чи чим іншим. Все це так упаде, як впало поганство в перших віках християнства. Масонерія буде повалена на землю разом із іншими помилками, що в ній нагромадились".

Папа Лев XIII в Енци. "Квод апостоліці мунеріс", 28. 12. 1878 р. і "Гуманум генус", 20. 4. 1884 р. за-

суджує масонерію і винує її, як джерело соціалізму й комунізму, "цієї смертельної отрути, що кружляє в жилах людської спільноти". Цей славний Папа в своїх Енцикліках, листах від 1878 до 1903 р. безперервно вказує на масонерію, як на щось найнебезпечніше для Церкви, держав і людства. В листі від 19. 3. 1902 р. пише: "Масонерія, поликаючи майже всі народи у своїй захланній гортанці, лучить усі секти разом, які сама творить і ними керує, звідкіля черпає свою тайну силу. Вона притягає і держить при собі своїх членів жадобою матеріяльних дібр, підчиняє собі володарів вже то обіцянками, вже то погрозами. Вона знаходиться посеред усіх соціяльних клас і творить із них одну невидиму силу, наче незалежну державу в державі. Сповнена диявольського духа, знає дуже добре як то перемінюватися з ангела темноти в ангела світла. Масонерія ставить собі, ніби, перед очі добро людства, говорить, що не має політичних цілей. Однак впливає сильно на володарів й адміністрацію держав. Удаючи, що респектує закони, обовязки релігії, а на ділі шукає і прямує до знищення цивільної влади, церковної ерархії, яких уважає за ворогів людської свободи".

Папа Пій X, 20. 11. 1911 р. розбираючи португальську революцію, знову осудив масонерію. В Енцикліці "Е супремї апостолятус", 4. 10. 1903 р. пише: "В масонерії є така перверсія духа, що можемо предбачувати, що це початок лиха заповідженого на кінець світу, і що "син затрачання", цебто Антихрист, про якого нам апостол говорить, вже знаходиться на землі". Іншим разом сказав: "Я переконаний, що все, що сказано чи опубліковано про цю пекельну організацію, ще не виявило повної правди про неї".

Американський Єпископат, зібраний на Пленарному Синоді 1899 р. виразно каже: "У клятву, що її кинули на масонів Римські Папи, впадають також усі льожі масонські Латинської Америки. Думати, що масонерія не є така сама по всіх частях світу, у всіх національностях, є великою помилкою і шкідливою

та зухвалою претенсійністю, знаючи, що Римські Папи хочуть зобов'язати своїми декретами всіх і поодиноких осіб, що вірять у Христа, без різниці місця, часу, нації чи обряду“.

Церковне Право з 1918 р. кан. 2335 каже: “Всі, що дають своє імення масонським сектам, або іншим подібним, попадають у клятву, самим фактом, задержану св. Столиці звичайним способом“. Цей канон також відноситься до всіх вірних по всьому світі, а не до якоїсь лише країни.

Папа Пій XI в Енци. “Харітате Христі компульзі“, 3. 5. 1932 р., перестерігає всіх перед масонськими заходами і каже: “Тайні організації, що завсіди готові підпирати боротьбу проти Бога й Церкви... без сумніву, запровадять усі народи до руїни. Ця нова форма безвірства, розливаючи людські пристрасті до крайности, цинічно й безлично заявляє, що на землі не буде миру доти, доки не буде викорінений найменший об'яв релігії та її останній представник“.

Папа Пій XII, говорячи про “Пасторальну формуляцію“, 24. 7. 1958 р., каже найвиразніше, що в масонерії треба шукати коріння модерної апостасії, наукового атеїзму, діалектичного матеріалізму, і що масонерія є спільною матір'ю всіх погубних течій.

Аргентинський Єпископат, зібраний на Пленарному Синоді в Буенос-Айрес 20. 2. 1959 р., йдучи за словами Папи Льва XIII, що поручає здирати маску з лица масонерії, заявляє: “Кожний аргентинець, а передусім молодь, повинні знати, що Католицизм і масонерія — це два поняття собі противні, які виключаються, як Христос й Антихрист. Також повинні знати, що лібералізм і ляцізм у всіх своїх видах, є виразником ідеології питомої для масонерії... Усім, що чують у своїх серцях любов до Вітчизни, виявляємо масонерію і комунізм, як ворогів наших традицій і нашої будучої величі, бо вони змагають знищити все, що є чесне і святе на нашій землі“.

Із вище наведених висказів можемо зробити деякі логічні заключення:

1. Масонерія, це не видумка, не уява, але дійсність, це реально діюча організація, хоч тайна, однак поширена по всьому світі й усіх народах.

2. Ті, що керують Христовою Церквою, мають звязки з цілим світом і оком охоплюють усі народи, справи й безпеки. Такими, саме, є Римські Папи. Вони ясно й одверто пятнують масонерію, як найгіршу організацію, як найбільше нещастя народів, як щось диявольське, як руїну Церкви та народів.

3. За навчанням і пересторогами Христових Заступників, масонерія давно й сьогодні та сама, з такими самими цілями й засобами в Європі, Америці Північній і Полудневій, по всьому світі!

То ж як нерозважними й у своїх наслідках руїницькими є говорення, що масонерія сьогодні змінила свої цілі, або що вона добра, чесна в Норт-америці, чи де інде. Якщо вона проявляє дещо чесности назовні, то тільки на те, щоб тих, які їй повірять і підуть за нею, запровадити до безчестя та руїни. Тому Христос усіх перестерігає: "Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій одежі, а в нутрі вони вовки хижі" (Мат. 7. 15).

ПОЧАТКИ МАСОНЕРІЇ

Початок неймовірний

Масони, щоб надати своїй секті більшого значення, щоб краще могли обманювати людей, говорять, що їхня організація є дуже давня, просто, сягає часів Адама й Еви. Масон Жамес Олішер відважується навіть твердити, що масонерія існувала ще перед уформуванням нашого видимого світу; навіть сам Христос мав побирати свої початкові науки в єгипетській масонській льожі. Ще інші пишуть, що Лемех, убивник Каїна, або Зороастер, Конфуцій, Пітагор, чи хтось інший визначний був основником масонерії. Такі початки масонерії, як ось щойно вичислені, це чиста видумка.

Початок правдоподібний

У масонерії знаходимо багато назв, відзнак, що могли б походити від лицарського Чина Темпларіїв. До цього Чина вступило досить багато жидів, чи жидівствуючих, і дуже можливо з "ідеалами" "таємничої сили", сьогоднішньої масонерії. Вони то почали розкласти цей Чин знутри. Закралось багато надужиття і Папа Климентій V, декретом із 3. 4. 1312 р., розв'язав Чин Темпларіїв. Ті, що мали мало християнського духа, що вносили розклад у Чин, мали секретно наново зібратися, зорганізуватися і тим робом дати початок масонерії. Ця тайна організація з ненависти до Папів за своє розв'язання, почала воювати проти Церкви, проти духовенства, проти католицької релігії.

Інші історики шукають початку масонерії у середньовічному мулярському цеху. Коли ціла Європа прийняла Христову віру, християнство поширилося по різних краях. Зовсім зрозумілим отже, що разом зро-

сли потреби нових, більших і кращих церков, катедр, монастирів, шкіл. До цієї роботи в першу чергу взяли черці; на Сході Василіяни, Студити, а на Заході Венедиктини, і згодом Жебручі Чини й інші. Джерелом ідеалів завжди була, є і буде релігія. Вона подає людині те, що є найкраще, найвище й найсвятіше. То ж не дивно, що по середньовічних монастирях знаходилися черці, що почали розвивати плани гарних, величавих будівель. Вони то гуртували коло себе талановитих й охочих людей, з ними випрацьовували плани будови, окраси Божих храмів, єпископських резиденцій, а згодом і королівських палат чи державних будинків. У цих гуртках-школах були інженери, мулярі, малярі, різьбарі й інші, яких праця була злучена з будовою. Усі вони разом творили т. зв. цех, синдикат.

Муляр по-французьки й англійськи зветься масон (maçon). Знаємо з історії середньовіччя, що згодом між цехами витворилася ревалізація, конкуренція, а то й ворогування і війни. То ж зовсім природно мулярський цех-синдикат почав замикатися сам у собі, почав пильно берегти свої мулярські науки, практики, секрети. А що цей цех був дуже потрібний у суспільстві, то державні й церковні власті почали наділяти його різними правами, привілеями, гонорами. Між іншим уряди наділяли повною свободою членів мулярських цехів, чи й звільнювали їх від різних оплат-податків. Звідсіля й назва: вільно-мулярі, франк-масон, фраймауер. Державні чи церковні високі чинники, щоб показати свою пошану до цих корисних цехів, самі ставали почесними членами оцих цехів, які від французького слова звалися — масонськими цехами, чи коротко: масонерією. Звідсіля знаходимо в історії, що до масонів належали: королі, князі, магнати, аристократи, як також Папи, єпископи, священики і т. п.

Треба тут ясно зазначити, що масони з того часу, це не сьогоднішні масони. Середньовічні масон-мулярі були щирими, ревними християнами-като-

ликами, працювали на користь віри і Церкви не тільки своїми величавими матеріяльними будовами, але головню своїм прикладним християнським життям. Тому й не дивно, що до таких масонів уписувалися й Папи й єпископи. Сьогоднішні масони це руйники християнства, поклонники не Бога, а диявола. Вони, щоб збаламутити християн, покликаються сьогодні на те, що до масонів належали Римські Папи, єпископи, монсеньори. Колишня масонерія ризниться від сьогоднішньої, можна сказати, як небо від землі, як Христос від Антихриста!

Як бачимо, вже зо самої назви "масони" мулярі, виходило б, що сьогоднішня масонерія сягає своїм початком середньовіччя, бере свій початок від мулярських-масонських цехів. Це підтверджували б ще інші признаки. Мулярі дуже часто користуються при своїх роботах прямокутником чи цирклем. Ці саме знаряддя є відзнакою сьогоднішніх масонів. До того треба ще додати, що в середньовічних цехах, між членами, були різні ступені, як початкуючі, челядники, визволені й майстри. І щось подібного знаходимо в Масонерії. Звідсіля походить припущення, що початок масонерії модерної сягає часів середньовічного мулярського цеху.

Початок найправдоподібніший, ревеляційний

Кожна людська організація напочатку свого існування, звичайно, діє ревно, сильно, росте, набирає значення, а з часом підупадає. Так було й з організацією мулярів-масонів. На початку шіснадцятого сторіччя розпалюються релігійні й національні війни, повстає протестантизм, англіканізм. Європа горить у довгих, кривавих війнах. І саме тепер сповняється давня латинська приповідка: "Інтер арма сілент музе — в часі війни мовчать, нерозвиваються музи — мистецтво". Цех мулярів, християнських масонів підупадає. Європейське суспільство починає перетворювати нові течії, нові кличі, нові напрямки, не християнські,

а ворожі християнству. На європейському горизонті появляється матеріалізм, позитивізм, протестантизм, починаються тертя. А найважливіше є те, що на початку вісімнадцятого сторіччя жидівська, антихристиянська організація "Таємнича сила", зливається з християнською досі масонерією, її опановує, здушує, і повстає одна, модерна, безбожна й руйниницька масонерія.

Прямо до наших днів цей факт був незнаний, були тільки різні припущення, але не малось жодних доказів, чому середньовічна масонерія, до якої належали Папи Римські, єпископи, різні визначні католицькі особистості, нагло перетворюється у ворожу Церкві й державі організацію. Не зналось також, чому вже на початку вісімнадцятого сторіччя Папи Римські кидають прокляття на масонерію. Де крилось джерело тієї переміни? Багато дослідників масонерії робили різні припущення, але вони нікого не вдовольняли не розв'язували справи (гл. А. Тріяна: "Масонерія", Буенос-Айрес, 1959, ст. 11-120).

Дня 17 липня 1962 р. у Буенос-Айрес, при вул. Араоз 162, видавництво "Діфан" випустило в світ, в еспанській мові, книжку п. н. "Ля дісіпасіон де ляс тинієбляс о оріхен де ля масонерія" (розвіяння темряви, або початок масонерії). Оця книжка розвіває всякі неясності, подає точний, певний початок модерної масонерії.

Книжка, хоч розміром невелика, 14 x 20 см., ст. 164, але дуже важлива змістом. Вона подає історичні документи, на підставі яких, бачимо виразно чисто жидівський, протихристиянський початок модерної масонерії. Цікавих читачів відсилаю до цієї книжки, думаю, що вона вже переложена на різні світові мови. Тут подаю тільки те, що найцісніше вяжеться з нашою метою.

Згадана книжка це переклад з арабської мови з 1929 р. Його довершив масон Авад Курі (Awad Khury) ще в 1897 р., як приватний секретар бразилійського президента д-ра Пруденте де Морайс (15. 11. 1894

15. 11. 1898). Авад Курі, сирієць, зробив цей переклад на бажання Самуїла Лорант-а, російського горожанина, нащадка жидівського роду, що свого часу перейшов був на християнство. Дідо Лоранта, що перший навернувся з жидівства до християнства, під впливом своєї жінки Жанет (Іванни), дочки Івана Лінкольна, хотів чимось причинитися для християнства. Тому його жінка, будучи ще нареченою, намовила його перейти на християнство, а відтак виявити перед світом секрет походження масонерії. Він послухався жінки, але сам не міг цього зробити, поручив своїм дітям, внукам. Лорант, його внук, це сповнив.

Початок жидівсько-антихристиянської масонерії

Книжка “*Ля дісіпасіон де ляс тінієблас*” говорить, що по Вознесінні Ісуса Христа, по заложенні Церкви, цієї містерійної організації християн, віра Христова почала дуже ширитися. Ревні жиди, головною старшина й священники, дуже тим зажурилися й почали шукати способу, як би то протиставитись новій вірі, а навіть її знищити. Були це часи Ірода Агрипи, внука Ірода Великого, що дав був наказ повбивати невинних дітей у Вифлеємі. Ірод Агрипа був юдейським царем від 37-44 р. по Христі. Був він дуже великим оборонцем Мойсеевої віри.

Дня 24 червня 43 р. прийшов був до Ірода його дорадник Гірам Авіюд (*Hiram Aviyud*) та сказав до нього: “Ваша Величносте! Як я побачив, що число приклонників того обманця Ісуса зростає, що вони дуже колотять жидівський нарід своїми проповідями, я рішився стати перед Вашим Маєстатом і запропонувати створення нової фундації, нової тайної організації, якої ціллю буде поборювати всякими засобами тих, що баламутять нарід. Щобільше, як буде можливим, виелімінувати та знищити зовсім їхні корупційні та руїнницькі праці... Цей обманець Ісус своїм навчанням і ділами, а одне й друге це ошуканство, приєднав багато сердець жидівського на-

роду, Вашого народу, до себе. Число його визнаців із дня на день зростає. Від появи Ісуса, головно від його смерті, по сьогоднішній день ми не змогли успішно поборювати його приклонників, а наших ворогів. Зажурені бачимо, що чим завзятіша наша боротьба проти його приклонників, тим більше зростає число їхне. Збільшається число симпатиків його релігії. Здається, наче б була якась рука, якась невидима сила, містерійна сила, що нас карає і ми не можемо їй протиставитись. Тому нам не позістає нічого іншого, як також **заснувати одну, таємну силу, подібну до згаданої, і так поборювати таємничість, — таємничістю**“.

Такий план припав до вподоби Іродові Агрипі й він визначив друге засідання на 25. 6. 43 р. У промові того дня Агрипа признав повну рацію Гірамові Авіюдові й постановив, що потрібно, за всяку ціну, боронити інтересів жидівського народу, знищити цю невидиму силу (яка керує християнами), воювати проти неї в найбільшій таємничості. До заснування такої організації потрібно випробуваних людей надзвичайно обережних, дуже активних та ревних для жидівського народу й релігії.

У члени тієї нової організації зачислено дев'ять люда: сам цісар Ірод Агрипа, як голова, відтак заступник, ідеолог-Гірам Авіюд та Моаб Леві, Йоганан, Антипа, Яків Абдон, Соломон Аберон, Адомірам і Асгад. Авіюд. Цю організацію назвав Ірод **“ТАЄМНИЧА СИЛА — Ля фуерца містеріоза”**.

Задля великого довіря цісаря до цих всіх членів, він назвав їх **своїми братами**, бо тільки де любов єднає братів, казав він, можна сподіватися сили і перемоги. Тому й масони зуться **“братами”**. У своїй довгій промові цісар Агрипа переходив ціле життя Ісуса Христа, те що Христос про себе говорив і що інші про Нього висказували. Згадав також про **смерть**, яку спричинили жиди, іродові предки, та що **воскресіння Христа**, в яке він не вірить, це тільки таємни-

че щезнення, що спричинило велике посилення Христових прихильників, а послабило жидів.

Однак, мимо того жиди робили свою роботу проти християн, хоч не були спеціально до того зорганізованими, не мали офіційної ліги, що мала б за головне завдання поборювати, винищувати християн. Аж тепер Агрипа закладає таку таємничу організацію, лігу, щоб зліквідувати діло Ісуса, побороти його невидиму силу, безупинно поборювати його прихильників, вбиваючи їх, і навіть своїх власних дітей, якщо ці прилучились би до цих обманців-християн. Боронити жидівську імперію, жидівський народ і його релігію, розширяти її по цілому світі, оце головна мета "Таємничої сили".

Застрашаюча присяга

Відтак Ірод Агрипа сказав: "Мої брати! Я не маю жодного сумніву до вашої щирости. Знаємо, що наша праця має тисле і пряме відношення до релігії і жидівської нації, до вітчизни й царя. Тому мусимо зобов'язатися до того присягою, яку я виготовив. Найперше перечитаю її страшний текст, а відтак, кожний у приявності других, — присягатиме.

Текст присяги: "Я син (Н. Н.) присягаю на Бога, біблію і мій гонор, що стаючи членом-фундатором організації "Таємнича сила", зобов'язуюсь не зрадити моїх братів-членів ні в чому, що могло б їм пошкодити, ані не зрадити нічого, що відноситься до справ організації. Приобіццю йти за її принципами й виконувати все, наказане вами-фундаторами, якнайревніше й якнайвірніше. Приобіццю працювати над побільшенням числа членів і поборювати всіх, що йдуть за навчанням ошуканця Ісуса та боротися проти його людей аж до смерті. Зобов'язуюсь також не зрадити секретів наших-дев'ятох, так між посторонніми, як також між самими нашими членами

Як зломив би я цю присягу й поповнив зраду, виявляючи якийсь секрет, або параграф наших зако-

нів захованих для нас самих та нащадків цієї основоположної комісії, тоді вісім співосновників будуть мати право завдати мені смерть якимбудь способом”.

Зчерги Ірод Агрипа й інші члени брали текст присяги до рук і присягали на біблію, Бога й гонор. По зложенні присяги Ірод сказав: “Тепер, брати, ми є вже споєні, наче ланцюг. Кожний з нас хай приготується до праці, — праці, яка полягає: вбивати кожного, хто боронить науки Ісуса, вбивати способом, який попаде. Це наш шляхетний принцип, наша релігія і політична мета. При Божій волі, виметемо їх з лиця землі!” (Ля дісіпасіон, ст. 71).

Ось так повстала тайна, жидівська, протихристиянська організація. Її продумав чільний жид Гірам Авіуд, а очолив її жидівський юдейський цар, внук кровожадного Ірода Великого, Ірод Агрипа. Уформилася вона дня 24 червня 43 р. по Христі, в палаті Ірода, під назвою: “ТАЄМНИЧА СИЛА”. Всіх основників було девять. День, місяць, рік, місце, цілі, засади-принципи й усе проче було записане в рукописах усіми девятьма осново-положниками, які держали ці документи дуже а дуже пильно й погодилились передавати їх із роду в рід своєму першому синові, або наймудрішому, як спадок-заповіт батьків своїм дітям аж до кінця світу. Так цей секрет став обмежений тільки до девяти осіб-основників, які мали вірні копії цього документу і мали їх передавати своїм дітям, внукам, правнукам і т. д.

Один із цих рукописів-документів, дивними дорогами, дійшов до наших часів. Лорант, син Юрія Лорант-а, протестант, під впливом своїх предків дав переложити й опублікувати один рукопис, що був у його руках, як спадок. Його переложено з єврейської мови на французьку, а з французької на арабську, в Бразилії, за президента Пруденте де Морайс. Щойно 1929 р. з арабської мови його переложено на еспанську, і вперше видано в Буенос-Айрес, 1962 р.

ПСИХОЛОГІЧНО — ЛОГІЧНА ТЕОРІЯ

Читаючи вважливо згадану книжку, мається враження, що вона написана в найновіших часах, з наміром здемаскувати масонерію. В ній подається багато фактів, подробиць, які не конечно то підходять до такого старого документу. Тому ми не можемо їй надати абсолютної історичної вартости, але вважаємо, що з усіх письм чи історій про масонерію, вона найкраще все вияснює. У свій час історія і це висвітлить.

Рації, що промовляють за історичною правдивістю цієї книжки є:

1. Початок масонерії виводить від жидів. Хто трошки обізнаний з масонерією, читав бодай дещо про неї, то знає, що просто нема автора, що не писав би, що масонерія походить від жидів, або бодай дуже тісно з ними повязана. Спеціаліст у цій справі, учений єзуїт, архієпископ Леон Мерін у своїй студії про масонерію, п. н. "Сімболізм де ля Масонерія" і "Філософія де ля Масонерія", Мадріт 1957 р. виказує наглядний звязок масонерії з жидівством.

Те саме говорить Кардинал Й. М. Каро Родрігез, архієпископ із Сантіяго в Чіле, у своїй кн. п. н. "Ель Містерію де ля Масонерія", 1954 р. До них прилучуються в поглядах: Альберто Х. Тріяна: "Гісторія де лос германос трес пунтос", Буенос-Айрес 1960; Гаурісе Фара: "Ла Масонерія ен дескубієрто", Буенос-Айрес 1960; Хуліо Меінвієлле: "Ель худіо ен ель містерію де ля гісторія", Буенос-Айрес 1959 р. і багато інших. Всі повищі автори й інші твердять також, що походження масонерії має не тільки звязок із жидами, але також, що жиди сьогодні керують масонерією.

2. Воно не є неможливе зберегти такий документ продовж віків, додаючи до нього нові записки. Знаємо, що св. Письмо ще старше, а збереглося ненарушене, хоч щоправда, тут діяло спеціальне Боже Провидіння. Також збереглися інші книги старинних поетів,

істориків з часів до Христа й по Христі, першого чи другого віку. Чому не могли б зберегтися ось ті згадані документи, яких так пильно бережено в родинах з роду в рід?!

3. Із св. Письма знаємо, що жидівська старшина, священники й первосвященники та нарід мали велику ненависть до Христа, апостолів і Євангелії. Чейже жидівська старшина, руками Пилата, найганебніше згадила Христа, розпяла Його! Вона, ніби, в ім'я Закону, в ім'я Бога й добра народу, допустилася найбільшого злочину.

Ті самі, що по вознесенні Христовому на небо, запалали ненавистю до апостолів, перших християн, намагалися також усіми засобами знищити Христову Церкву. Вони вживали засобів дозволених і недозволених, брехні, підступу, насилля, вбивства ітп. Це ми бачимо наглядно в листах апостолів, а головню в Діяннях Апостольських.

У Діяннях, на багатьох місцях, читаємо, що жиди постановили знищити Христову віру, переслідували апостолів і постановили їх всіх вигубити. Тут наведу тільки одне багатомовне місце: Діяння, 23. 15: "Як же настав день, зложивши змову деякі з жидів, заклились, говорячи, що не їстимуть, ні не питимуть, доки не вб'ють Павла. Було ж більш сорока, що цю клятву зробили. Приступивши вони до архиереїв та старших, казали: клятьбою поклялись ми нічого не їсти, доки не вб'ємо Павла. Тепер же дайте знати тисячникові й раді, щоб завтра вивів його до вас, ніби хочете розвідатись пильніше про справу його; ми ж, поки ще він наблизиться, готові будемо вбити його".

Отже, бачимо зі св. Письма, що "сороківка", завзятих, запеклих жидів, постановили, за всяку ціну, всяким можливим способом, підступно, вбити св. Павла. Це знала старшина й рада та первосвященники і тому діявольському ділу не противилися! Значить, ця "сороківка" була вже зорганізована, заприсяжена, під наглядом жидівського проводу! Здається нам, що

чогось більш згідного, у головних чертах, із згаданою книжкою-документом, годі собі представити!

Далі, ця “сороківка”, чи скажім запряжена організація, діяла не тільки на теретні Єрусалиму, але також по всій Палестині, Греції та Римі. Діяння Ап. на різних місцях згадують, що апостолам у ширенні віри Христової противилися найбільше брати по крові, жиди, чи жидівствующі. Вони підмовляли римських володарів до переслідування християн та винищування їх. Це знаходимо у св. Письмі й історичних книгах перших віків по Христі.

Славний римський історик Светоній (65-135), оповідає у своїй історії, що за часів римського імператора Клавдія (41-54), повстав у римській імперії сильний, месіянїстичний жидівський рух. Жиди, які по причині якогось там ХРИСТА, робили багато замішання в державі, в Римі, були викинені ним (Клавдієм) з Риму, (Светоній: “Дванадцять цезарів”). Це викинення жидів з Риму відбулося в 9 році панування Клавдія, цебто в 49 р. по Хр. Це все наглядно потверджувало б повстання жидівської месіянїстичної організації, якою була “Таємнича сила”, модерна масонерія. (Вернер Келлер: “І ля біблія тенія разон”, Барселона, 1958, ст. 375).

Ця твора постанові масонерії виглядає можлива.

Вона психологічно і логічно уложена на вікавій ворожнечі жидівства до християнства. Не має за собою аподиктичних доказів; щойно колись кращі дослідники викажуть її правдивість, чи неправдивість.

ЗЛИТТЯ В ОДНЕ

По заснуванні організації “Таємнича сила”, Ірод й інші основники, докладали всіх сил, щоб побільшити число своїх членів, закладати філії. Зєднювали собі нових членів, головно багатших, не виявляючи їм зразу своєї цілі та всієї правди. Ідеолог організації й заступник Ірода, Гірам Авіюд, в одній своїй промові зазначив, що число християн зростало в застрашаючий спосіб, що християни не боялися переслідувань, і якась невидима сила їх спомагала, мимо того, що збільшалися переслідування. На протязі двох місяців основники “Таємничої сили” придбали 2.000 нових членів.

Боячись, щоб християни не потягнули за собою всіх жидів, постановив Гірам Авіюд із іншими **заснувати філії** у Палестині й інших краях. Основники поділилися на дві частини: одна позістала в Єрусалимі, а друга розлилась по всіх закутках Палестини та інших країнах, проповідуючи ненависть до Христа, Його віри, грозячи, переслідуючи Христових приклонників поміж поганями. Навіть загрожували смертю тим, що дали себе потягнути обманцям-апостолам. Свою мету мали вони осягати засобами найрізноморднішими й без розбору, добрими й злими. (Ля дісіпасіон, ст. 88-92).

Крім філій “Таємничої сили”, постановили жиди закладати ще інші організації, що хоч мали іншу назву, однак мета була зовсім подібна та й принципи такі самі. І так заложено “Братство жидівське”, “Національну єдність”, “Релігійну співпрацю”, “Релігійний обовязок” ітп.

Смерть Ірода Агрипи

44 р. по Христі умер жидівський цар, перший офіційний голова “Таємничої сили”, — Ірод Агрипа. По ньому провід перейшов у руки Гірама Авіюда. Ірод умираючи, сказав з великим зворушенням ось

такі слова-заповіт: “Бережіть секрету! — Продовжайте в діянні! — Працуйте без втоми! — Ниште все, що...! і помер.

Його поручення-заповіт став дороговказом “Таємничої сили”, яка діє проти християнства. По знищенні Єрусалиму, римським полководцем Титом 70 р., на зібранні “Таємничої сили” сказав Арон Авіюд: “По знищенні Єрусалиму й нашому розсіянні, зложимо нашу святиню “Єрусалим” в іншому місці, незнаному місці. Там будемо перебувати довгі роки ми й наші наслідники. Даватимемо звіттам накази, а ніхто не буде знати нашого місця, ані місця наших філій. Так повинні діяти наші наслідники, не виявляти місця свого осідку, хіба в найконечнішій потребі...”

“Наша організація росла й число збільшалось, однак ми не осягали наміченої мети, бо наш ворог перевищав нас своїм зростом. Ми працювали, гнані національним і релігійним обовязком, а вони (християни) працювали при допомозі нам незнаного фактору-сили. Ми бачимо, що вони діють з любовю, жертвенністю, самозреченням і покорою. Джерела того всього ми не знаємо. Не можемо викрити цієї неявиної сили. Їх напевно спомагає якась таємнича сила, чи магічна. Тому й ми постановили продовжати нашу боротьбу, додержуючи присягу та йдучи дорогою вказаною нашими попередниками, Гірамом і товаришами”.

“Наш дідо, Гірам Авіюд, поручив нам убивати всіх приклонників Ошуканця (Христа). Наказав не признавати іншої релігії, як тільки жидівську. Багато разів він нам поручав, не зважати на зростаюче число релігій, поборювати й нищити їх силою нашого знання, нашою боротьбою, нашою видержливістю й особистим зреченням” (там же ст. 119).

По заснуванні філії “Таємничої сили”, чи жидівської святині-льожи у Римі, уповноважено нащадка Моаб Леві, щоб він пішов на Русь-Україну й там зложив “Таємничу силу”. Нашадка Адонірамового вислали до Галії (Франції), а нащадка Авію-

дового до Німеччини. Це сталося в половині 8 віку. І так, у короткому часі, ще такі в 8 сторіччі було: 4 святині, то є філії "Таємничої сили" на Русі; 4 у Франції і 3 в Німеччині. Усі вони розвинули свою протихристиянську діяльність у згаданих краях. З більшим чи меншим успіхом працювали вони аж до 18 сторіччя, (там же ст. 123).

У 15 ст. Коген Авіюд, доставши рукопис свого батька з Риму, вдався також на Русь-Україну й там разом із Яковом Леві, розпочали працю над поширенням принципів своєї організації, позискуючи до неї багато прихильників. Однак у нутрі організації почалися різні завісті, гордості, корупції, тертя, незгоди, сварки. Це привело "Таємничу силу" до загибелі. При кінці 17 ст. вона майже зовсім підупала, хилилася до руїни.

Великий ревнитель цієї секти, Йона, постановив собі відновити, зреформувати, оживити "Таємничу силу". Він сконтакувався з Авраамом Авіюдом, також нащадком основників та іншими й постановили оживити організацію. Поїхали вони оба до Німеччини, Італії, Франції, але там мали великі труднощі, тому повернулися на Русь. Тут знайшли одного багача, що погодився фінансувати їхню працю. Цей, заохотивши їх до продовжування діла, рятунку жидівської релігії й нації та винищування християн, делегував їх на місію до Англії. Вибралось їх трьох: Йосиф Леві, його син Авраам і Авраам Авіюд. (там же ст. 125).

В Лондоні стрінулися вони з Іваном Деагуліє (John F. Désaguliers), протестантом, що ненавидів католиків, та ще з одним якимсь Юрієм. По довшій студії цих двох осіб, Йосиф Леві, пізнавши їхню ненависть до католиків, виявив І. Деагулієрові замір оснувати організацію. Цей радо погодився і приобіцяв дати Йосифові Леві повну допомогу, щоб тим робом знищити католиків. Хитрий Деагуліє вимантив від Леві його дідичний рукопис-документ, якого вже ніколи йому не звернув.

Йосиф Леві, чи як його також звали Йона, з іншими постановили змінити назву "Таємнича сила" на іншу. Багато людей вже ненавиділи її, мали відразу до неї, соромилися її задля її злочинного діяння. То ж, щоб прикрити свої диявольські цілі, постановили дати їй нову назву. А що посеред християнських кружів, ще такі мулярський цех, масонерія, мала добру опінію, то ж постановили підіти під неї, прибрати її плащ, присвоїти собі її назву. Мулярський цех, чи християнська тоді ще масонерія, мала в Лондоні чотири осідки, льожи. Тому дня 25 серпня 1716 р. зійшлися разом: Йосиф Леві, його син Авраам, Авраам Авіуд, Дегагуліє та Юр'ї і обговорили справу про заміну назви "Таємнича сила" на "ФРАНКМАСОНЕРІЯ", або коротко "МАСОНЕРІЯ", а назву "святиня" заступити назвою "льожа". Засідання, але вже з представниками мулярського цеху в Лондоні й по довгих дискусіях переконали християнський мулярський цех, християнську масонерію, що їй треба злитися разом із "Таємничою силою", в одну сильну організацію з назвою "ФРАНКМАСОНЕРІЯ", а назву "святиня" заступити назвою "льожа".

Тим способом, жиди, як вовки в овечій шкурі, ввійшли до християнської мулярської організації, християнської масонерії, опанували її, надали їй свої цілі й засоби. Зразу не виявляли вони своїх диявольських замірів, боротьби з Христом і Його наукою, тому багато з цехів пристало до них. Згодом, побачивши протихристиянське наставлення нової масонерії, велике число членів покинуло її. Але вже було запізно! Сини диявола, батьки ложи обдурили християн, використали їх! Синагога диявола розпочала свою руйницьку роботу!

По злитті цих двох організацій у 1717 р., треба було уложити новий Статут, яким успішніше рядилась би нова організація. Цю відповідальну роботу поручено Я. Андерзоніві. Він християнин, пресбітеріянський пастор, перейнятий тодішнім позитивізмом, деїзмом та лібералізмом, уложив Статут по

своїм переконанням. У 1723 р. вже була викінчена нова Конституція масонерії, з есенціально відмінними ідеями, духом, засобами, принципами ніж їх мала стара масонерія, професійний мулярський, християнський цех.

Перший параграф Конституції християнської масонерії з 1350 р. каже: "Ті, що знають мистецтво й його практикують, повинні почитати Бога й Церкву та шанувати маестра, що в нього працюють". Цей параграф закінчується словами: "Просимо всемогучого Бога і Його Матір Пречисту Діву Марію, щоб спомагали нас у зберіганні цих правил".

Статут християнської масонерії з 1419 р. зачинається словами: "В ім'я Отця і Сина і св. Духа і преславної Матері Марії та на вічну пам'ятку Чотирьох коронованих", (покровителі масонів-християн).

Зате Конституція масонерії з 1723 р. говорить вже що інше. Там читаємо: "Масон, через свою професію обов'язаний слухатись морального закону, і, як є досвідчений у своєму мистецтві, не буде глупим атеїстом чи лібералом безрелігійним. Та мимо того, вважається вказаним зобов'язати його до релігії в якій сходяться усі люди; а масони мають бути людьми чесними і гоноровими, добрими й правдомовними. В цей спосіб масонерія стає центром об'єднання й засобом до правдивої приязні людей, без якої вони будуть змушені до безнастанної боротьби одних проти одних". — У цьому Статуті вже нічого не говориться про Бога, Пречисту Діву Марію, про християнство чи католицизм, бо з розмислом все це вичеркнено, засіяно релігійний індуферентизм, любов ближнього без любови Бога. Поставлено масонерію на засадах розуму, гонору, ніби чесноти, натуралізму. У дальших розділах буде бесіда про масонську мораль.

В кожному разі, каже А. Курі, навернений масон, що брати-масони, які виступили проти такої конституції, це були масони-християни, католики, які ніяк не годилися на усунення релігії з масонерії. Тому

дуже багато, бачучи нове наставлення масонерії, виступили з її рядів ("Ля дісіпасіон" ст. 50).

Тепер нам ясно, чому Папа Римський Климентій XII, вже в 1738 р. в Енци. "Ін еміненті", публично осуджує масонерію, забороняє до неї належати та каже, що масонерія є шкідливою для безпеки держав і спасіння душ. **Від 1717 року масонерія покотилася іншими рейками ніж передше.** Перед 1717 р. вона була професійною, християнсько-мулярською організацією, побудована на засадах св. віри, на навчанні св. Церкви, на природних законах. Тому до неї належали християни, її благословили Папи, між її членами були визначні цивільні й церковні мужі. **Рік 1717, можна сказати, є граничним стовпом між середньовічною, доброю масонерією, і модерною, злою, диявольською.**

Багато християн, чи католиків, не знаючи цього, думають, що масонерія є такою доброю і позитивною, як була вдавнину. Масони, знаючи це, баламутять наївних людей, мовляв, до них, до масонерії, належали визначні католики, а навіть Папи Римські та різні єпископи.

Із сказаного бачимо, що масонерія модерна, це ніщо інше не є, як тільки продовження масонерії з першого віку по Христі. Хоч вона не носила тоді назви: "масонерія", — а "Таємнича сила", однак на ділі ця то "Таємнича сила" була сьогодишною модерною, звироднілою масонерією. З християнської масонерії, з мулярського середньовічного цеху, **залишилася тільки назва**, що її провідники світового жидівства вживають на загладу свою власну та цілого світу.

ЩО ЦЕ МАСОНЕРІЯ?

У попередніх розділах ми бачили, що масонерія була середньовічна, але є й модерна, яка розпочинається з 1717 р. Середньовічна була християнська, добра, а модерна це жидівська, зла масонерія. У наступних розділах будемо говорити про модерну масонерію й будемо її опріділювати одним словом: МАСОНЕРІЯ.

Із св. Письма знаємо, що жиди бажаючи зліквідувати Христа та Його діло, послуговувалися облудою, підступом, брехнею, підкупством і насиллям. Назовні, перед людьми представлялись вони, як ревнителі Божого закону, як істинні звеличники правдивого Бога, оборонці моралі, релігії та народу. Але жим вони були на ділі, найкраще нам говорить сама Правда, Божий Син, Христос: "Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що зачинаєте царство небесне перед людьми; бо ви самі не входите й тих, що хочуть увійти, не пускаєте. Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що поїдаєте вдовині хати й на показ довго молитесь, тим ще тяжчий приймете суд.

Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що проходите море й землю, щоб зробити одного нововірця, а як це станеться, то робите його сином гіени в двоє гіршим від вас.

Горе вам, проводирі-сліпі, що кажете: хто поклонеться храмом, то це ніщо; а хто покленеться золотом храмовим той винуватий. Нерозумні й сліпі, що більше: золото, чи храм, що освячує золото? І хто покленеться жертівником, то це ніщо; а хто покленеться даром, що на ньому, той винуватий. Нерозумні й сліпі, що більше: дар, чи жертівник, що святить дар?... Проводирі сліпі, що відіждуєте комарі, а верблюда проковтуєте.

Горе вам, книжники і лицеміри, що зверху очищуєте чашу й миску, а всередині повні зди́рства і кривди. Фарисею сліпий! Очисть перше середину чаші й миски, щоб і зверху вони стали чисті.

Горе вам, книжники і фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, що зверху здаються гарні, а всередині повні кісток мерців та всякої нечистоти. Так і ви назовні являетесь людям праведні, а всередині повні облуди й беззаконня... Змії, роде гадючий, як утічете від суду пекельного? Ось тому я посилаю до вас, пророків і мудреців і книжників; з-поміж них ви одних убете і розпнете, а інших битимете по божницях ваших та гнатимете з міста до міста; щоб спала на вас уся праведна кров, проллята на землі, від крові Авеля праведника до крові Захарії, Варахїїного сина, що ви його вбили між храмом і жертівником. Поправді кажу вам, оце все прийде на рід цей" (Мат. 23. 13-36).

Ось характеристика фарисеїв, первосвящеників, жидівської старшини, яка не прийняла науки Христа, а найнесправедливіше й підло Його вбила. Вони то і їхні нащадки оснували "Таємничу силу" на знищення Христа та Його діла. Масони від 1717 р. — це їхні нащадки! То ж слово в слово, що сказав Божий Син, Христос про сучасних Йому фарисеїв і жидівську старшину, відноситься й до сьгоднішніх масонів, або краще до масонерії.

Масонерія це зла, руйніщяка організація

Заки зачнемо позитивно й подрібно виказувати чим є масонерія, наперед скажемо кілька слів про загальне наставлення до масонерії державних мужів, володарів народів та Папів Римських.

Як тільки "Таємнича сила" злилася з християнською масонерією й розвинула свою працю, зараз бачимо, що володарі держав забороняють масонерію, переслідують її членів, а Папи Римські осуджують її, хоч недавно перед тим її благословили.

Так, навіть у протестантських краях, в різних часах, володарі почали забороняти масонерію: в Голландії її заборонено 1735 р.; в Швеції й Женеві 1738;

в Ціріху-1740; в Берні-1745; в Іспанії, Португалії, Італії-1738; в Польщі король Август II заборонив у 1739; в Росії перша Катерина II, 20. 4. 1727 р. дає указ проти жидів; другий указ це Єлсавети Петрової від 2. 12. 1762 р. Відтак йде Павло I, що 1797 забороняє масонерію, а згодом у 1822 р. поновлено заборону.

Перший Папа Римський, що побачив чим є масонерія модерна та її осудив, це був Климентій XII, як ми вже бачили. Він то в згаданій Енци. "Ін іміненці" з 1738 р. каже: "Така вже є природа злочину, що сам себе зраджує, і що тим самим, що намагається скрити себе, видає себе. Так бо мається справа з тайними організаціями, які розбудили велике підозріння у вірних, і вписуватися до них в очах здорово думаючих і чесних людей вважається знаком цілковитого зіпсуття. Те загальне осудження стало вже таким ясним, що багато цивільних властей у різних країнах від довшого часу проscribeували й заборонили згадані організації, як протинні безпечності держави".

Попередньо ми вже вичислили багато місць із документів Римських Папів на осудження масонерії. Тут тільки наведемо ще слова, знатока масонерії, Великого Папи Льва XIII, висказані в Енци. "Гуманум генус". Вискази Папи про масонерію дуже схожі на погляди Христа, висказані про жидівську старшину. Ось що каже Папа Лев XIII. "Вони, масони, замасковують себе, свої цілі, беруть на себе маску літераторів, учених, що сходяться в наукових цілях, безперервно говорять про цивілізацію, про свою любов до найнижчої класи людей, що їх одиноким бажанням є поліпшити ситуацію народів та поділитися з найбільшим числом людей користями цивільного життя... Це вони говорять, щоб удавати й скрити себе, щоб підчинити собі людей, як своїх невільників, щоб використати ці підчинені особи до найжорстокіших злочинів по своїх примхах, щоб озброїти вбивників і старатися про безкарність для своїх

злочинів... Розум і сама наглядна правда показує, що організація, про яку говоримо, протриває справедливості та чесності... Масонерія змагає заступити християнство натуралізмом, то є життям по пристрастям, вимогам тіла, ввести розперзаність обичаїв, розбити родину цивільним подружжям, викинути Бога з родини, школи, держави, людського серця. Це овочі масонерії! О, коби всі так осудили це дерево по його овочам“!

Масонерія з часів Папи Льва XIII і сьогоднішня, — та сама, однакова, без зміни! На це нам вказують слова Папи Пія XII. Цей славний модерний Папа, що так довго рядив Петровим Кораблем, що знаменито орієнтувався в усіх суспільних, політичних, економічних, релігійних справах, каже нам усім, що в масонерії треба шукати коріння модерної апостасії, научного атеїзму, діалектичного матеріалізму й раціоналізму, й що масонерія є спільною матірю усіх цих погубних течій! (Про пасторальну формацію, 24. 7. 1958).

ІНША ТЕОРІЯ ПОСТАННЯ МАСОНЕРІЇ

По цих шойно наведених загальних определениях масонерії, спертих на висказах державних мужів, воядодарів народів чи Римських Папів, хочемо тепер дати нашим читачам дещо точніше, подрібніше поняття про масонерію.

МАСОНЕРІЯ. — це інтернаціональна тайна організація, яка під покривкою науки, культури, поступу, суспільної допомоги, свободи, — нищить віру в Бога, поборює всяку Церкву, головню Католицьку, руйнує мораль, нищить законну цивільну й церковну владу, є причиною найбільших світових потрясень, нещастя і руйни, змагає до запровадження жидівського царства на землі.

Масони самі про себе кажуть, що масонерія, — це філіантропійна організація, яка дбає про добро людей, помагає людям набути знання, досягнути свободи, побільшити своє щастя.

Інші кажуть: масонерія, — це спеціальна релігія, якої ціллю є похваляти всі релігії, а не мати жодної з них; ще інші говорять: масонерія є злукою народів у мирі, братерстві, розуміється до досягнення їхніх руйнівчих цілей.

Знаний масон др. Васаль каже, що масонерія, — це символічна філософія, а інші, доповнюючи це оцкернення, кажуть: масонерія, — це філософічна школа, в якій людина, при допомозі символів, стає досконалою. В Конституції Великого Орієнту Франції з 1877 р. читаємо: “Франкмасонерійна інституція є есенціально філантропійна і прогресивна. За ціль має досліджування правди, студію моралі й практику солідарности. Працює найкраще, щоб здобути інтелектуальне та соціальне удосконалення людини. Як принцип тримає: взаємну толеранцію, пошану до всіх інших й до себе самого та абсолютну свободу совісти; противиться всякій догмі, і за клич має: свобода, рівність, братерство. Її обовязком є лучити всіх людей братніми звязками, які еднають масонів по всій земній кулі. Масонерія поручає все те зберігати власним прикладом, словом, письмом, але під одною умовиною; збереження масонського секрету”. На перший погляд гарна ціль, але в речі?

Знову аргентинські масони були виробили Статути своєї секти та різними підступними способами старалися дістати затвердження їх від уряду. Але, що в уряді були деякі католики, що розумілися на масонській “невинно-чесній меті”, то ці Статути кількакратно відкидувано, не затверджено. Дня 28. 8. 1908 р. Антоній Р. Цуніга, президент Великого національного Орієнту, предложив знову Статути до апробати. Тим разом скорочено з 515 параграфів на 20! Як головне завдання масонерії подано: “має за завдання студіювати й ширити мораль універсальну, науку та мистецтво, беручи за підставу до цього: закладання шкіл і поміч моральну та матеріальну для своїх членів”. Слушно каже А. Тріяна, що таку

шляхетну мету може собі поставити кожний основник релігійних Згромаджень! (А. Тріяна, ст. 277).

Дня 14. 12. 1955 р. аргентинський уряд, за президентом Петра Е. Арамбуру, затвердив Статут масонерії в Аргентині. Другий параграф цього Статуту подає "дуже гарну" мету масонерії: "Перша ціль інституції, пишеться там, є ширити братерство між людьми; до цього старається піднести моральний рівень усіх своїх членів працею, студіями та виробленням характеру, толерантністю, свободою і справедливістю, практикуючи широко добродійність та розвиваючи виховання в усіх його формах". — Тут знову слушно завважує А. Тріяна, що ці масонські Статутути по вказанні цілі масонерії, можуть стати величним прикладом Статутів для Марійських Дружин чи Семінарів з Вілля Девото (Митрополіча Духовна Семінарія).

Це один, другий приклад що масони говорять про свою організацію людям, чи тим, кого хочуть втягнути в її ряди. Здається говорять й думають про себе те саме, що в часах Христа, говорила й думала про себе жидівська старшина!

Задовго було б наводити все, що масони говорять "доброго" про себе самих. Як кожна медалія має два боки, так і масонерія. Вона має одне лице на "експорт", на пропаганду, на одурювання необізнаних, чи наївних, а інше лице має сама в собі, по своїй природі. Зчерги розберемо вище подану дефініцію масонерії, а пізнаємо її правдиве обличчя. Це все будемо робити на підставі історичних доказів, а вже найбільше, із заяв таки самих масонів.

Масонерія — це інтернаціональна організація

Зветься масонерія **інтернаціональна** організація, бо в ній членами є люди **різних національностей**. Чейже вона змагає до запанування над цілим світом, до переміни моралі, обичаїв, суспільного ладу в усьому світі. Багато легше досягається таку далекося-

глу мету, коли організація не є замкнена в одному якомусь народі, але має у своєму нутрі різні народності.

Вже в самому початку існування "Таємничої сили", її основники постановляють розійтися по різних країнах і народах та ширити свою ідею. Цю інтернаціональність масонерії ще яскравіше бачимо по її реформі 1717 р. В розмірно короткому часі, вона поробила свої осідки-льожі: в Парижі-1725; В Мадриті-1728, в Німеччині-1733, в Португалії-1735, в Голляндії-1745, в Швейцарії-1740, в Данії-1765, в Росії 1717, а крім того нові 1771, в Польщі 1738, а згодом і в Індії, Африці, (Енциклопедія Барза, Т. 10., ст. 206; Тріяна, ст. 22).

Масонерія є інтернаціональною не тільки тому, що до неї належать жиди, що мають найрізномордніші горожанства, а по крові є тільки жидами, але й тому, що вона приймає у свої ряди людей різнокрвних, із різних національностей.

Масонерія — це тайна організація

Що масонерія є тайною організацією це видно з різних рацій, доказів. Найперше по сьогоднішній день ніхто не знає певно де і коли засновано масонерію, крім вище згаданої книжки "Дісіпласіон...", де є опубліковані документи-рукописи самих таки основників. Послухаймо що говорить екс-масон, сирієць, Абад Курі: "Я, ще перебуваючи в Ливані, розпочав серію студій, досліджувань на підставі дотеперішніх публікацій. Багато років забрало мені розпитування компетентних чинників у цій матерії. По війні 1914-1918 р., я знову розпочав досліди, допитуючись листовно у "Великих Орієнтів", різних масонських інституцій про подробиці заснування й історію масонерії. Я вислав листи з запитом до Лондону, Парижа, Нью-Йорку, Каїра, Берліну, Мадриту, Риму й дістав наступні відповіді:

Поважний щоденник "Мукаттам" написав: "Най-

старша історична дата до історії масонерії, по думці деяких, сягає 1217 р. По думці інших — 1390 р. Давні масони претендують на заложення масонерії ще за часів Мойсея. Ми не маємо жодного потвердження на це. Наше гаряче поздоровлення“.

“Великий Орієнт Національний Єгипту“ писав: “Не маємо жодного потвердження щодо дати заснування масонерії. Удиноке що знаємо, то це, що 1917 року була опублікована брошура п. н. “Два сторіччя франкмасонерії“.

“Великий Орієнт Лондону“ відповів: “Бракує нам певних даних щодо часу заснування масонерії. Це знаємо, що вже існувала 1717 р.“

Інші масонські льожі запитані не відповіли нічого. Їх мовчанка, каже А. Курі, вказує на незнання цієї справи“ (Ля дісіпаціон“, ст. 18).

Далі, із заложення “Таємничої сили“, бачимо також, що ця організація є тайною. При заложенні “Таємничої сили“ цар Ірод Агрипа сказав: “Слухайте! Найкращий спосіб, щоб зробити нашу організацію великою і сильною, — це закривати дату заснування, імена її основників перед усіма, навіть перед членами нашої організації, що не були її основниками. Ці секрети будемо зберігати ми, нас девять, і кожний із нас передасть їх у спадку одному з своїх синів, найповажнішому, що вміє найкраще зберегти секрет і покінчив 21 рік життя. Навіть його брати не повинні про це знати“.

“Членам нашої організації маємо говорити, що вона дуже старинна. А тому, що багато буде сумніватися в це, то ми їм скажемо: цар Ірод знайшов у своєму скарбі документи дуже старинні, що вказують на існування одної організації найстаршої... вона так йому сподобалася, що він забажав її відновити, а на ділі відновив її так як показують наші документи“.

“Такою легендою ми закріємо дату й ціль нашої організації. Це наше головне оружжя... Присяга зобов'язе нас берегти секрет... У формулі присяги, кож-

ний зобов'язується берегти секрет й не виявляти його перед ніким. Як би я зрадив цю присягу, то можуть мені голову стяти, чи завдати якунебудь смерть“ (“Ля дісіпасіон“ ст. 74-75).

Було б також наївним думати, що масонерія зберігає свої секрети тільки під одною якоюсь засланою. У Шкотській масонерії, яка є матірню всіх інших, нараховують аж 33 ступені, а кожний ступень має свої секрети, тайни. Масони з вищих ступенів знають тайни нищих, але ті з нищих ступенів не знають тайн вищих ступенів, (Мерін, “Сімболізм де ля масонерія“, ст. 9).

Тому то навіть сьогодні члени масонерії, головною вищих ступенів, присягають зберігати якнайстисліший секрет про те, що робиться, що діється, що чується в ложі, а навіть не можуть говорити про те все за своїми маестрами поза зборами, (Кард. Каро Родрігез, “Масонерія“, ст. 56). “Більша частина братів, каже Бідеген, виключно з тими, що належать до 33 ступеня, абсолютно не знають найважливіших справ секти-масонерії“ (М. Фара, ст. 36).

Хто зрадить секрети масонерії, того карають дуже тяжкими карами, а то й смертю. Багато з тих, що належали до масонерії, увійшли в її члени, не знаючи добре її цілей та засобів, покинули її, виступили та викрили секрети, опублікували їх світові, хоч знали, що їх чекає за це смерть.

Так граф де Гаугвіц (Haugvitz), який мав великі впливи в масонерії, добився високих ступенів, однак, пізнавши руйніницькі цілі цієї секти, 1822 року у парламенті в Вероні, Італія, здав звіт із шкідливої праці масонерії, “якої отрута, сказав він, загрожує сьогодні людству більше, як коли іноді“.

Подібно Копін Альбанчеллі, який добився аж до ступеня “Лицар Роза Крус“, і в навечеря, коли мав дістати новий, вищий ступень, зірвав із масонерією й постановив перестерегти світ перед її нещасними ділами для Франції та цілого християнства. Подібно зробив Домінік Марджотта, масон 33 ступеня, Вели-

кий Маестро багатьох масонських лож, та інші визначні особистості.

Багато масонських секретів вийшло наяв за допомогою християнських державних урядів, які довідавшись про злощасну роботу масонерії, несподівано її викривали, забирали всі документи та їх публікували. Багато документів, звязаних із масонерією, знайдено в замку барона Бассус-а (Bassus) в Зандерсдорф. Їх опубліковано п. н. "Суплементо".

Крім того є ще багато масонських журналів, періодиків, газет, і т. п., в яких також подається багато інформаційного матеріалу, (Кард. К. Родрігез, ст. 15). —

Під покривкою науки, культури... свободи, суспільної допомоги

Із щойно сказаного, уважний читач бачить, що масонерія пильно закриває свої цілі, діла, береже все під найстишлишим секретом. Бачимо, як вона у своїх Конституціях ніби дбає про все, що є шляхетне, чесне, поступове. Дуже гарний плащик, та на щастя він прозорий.

Крім оцих гарних слів, записаних у різних Конституціях, є ще інші слова, ідеї, записані по різних масонських книжках, документах. Тут хочу подати ще декілька цитатів із т. зв. "Протоколи Сіонських мудреців", масонсько-жидівського документу-програми на завоювання цілого світу. Там пишеться:

"Наша місія є, щоб християнські маси повірили, що ми є визволителі робітничої класи, що приходимо вирвати її з-під гноблення, щоб пізнали користі приналежання до нашого війська: соціалістів, анархістів, комуністів. Ми завжди будемо спомагати всіх їх у дусі братерства та інтересі людства, спомагаючи в цей спосіб нашу соціалістичну масонерію".

"Наше дійсне заінтересування є противне, ми бажаємо дегенерації поган-християн; наша сила захована в тому, щоб робітничу масу держати в безперерв-

них недостацах, біді безсилості, бо тільки в цей спосіб ми зможемо підчинити їх собі.. Будемо рядити народніми масами послуговуючись завистю та ненавистю, підсичуючи гноблення та нужду; а спо-можені масою, ми дамо собі раду з тими, що будуть нам бороздити дорогу“.

“Наша кличка мусить бути: насилля і гіпокри-зія, бо тільки сила дає в політиці перемогу, а пере-дусім, коли її вміло скривають державні мужі.. Не лякаймося, коли треба буде, вживати корупції, ошу-канства, зради, бо це все служить нашій справі.. Політика не має нічого спільного з моралю.. Кож-ний, хто хоче рядити, повинен послуговуватися об-манством і гіпокризою. В політиці, великі людські чесноти, як чесність, щирість перемінюються в по-милки“ (Лос Протоколос, ст. 54-64).

Маємо ще один документ, одного жидівського рабіна, масона, що виголосив свої масонські прин-ципи 1880 р. Ця промова була опублікована в “Ель Контемпоранео”, 1. 7. 1886 р. Між іншим цей рабін сказав:

“Поступ” — це найкращий щит, за яким ми мо-жемо скриватися і діяти. Під претекстом, що ми спо-магаємо робітничу класу, конечним є, щоб християн-ські посідачі великих лятифундій поносили ввесь тя-гар податків.. Наша сила лежить у тому, що буде-мо показувати велику ревність про соціяльні квестії, які виринають на денний порядок. **Передусім про ті справи треба дбати, що відносяться до робітництва, але на ділі ми маємо змагати до опанування публич-ної опінії й нею керувати**“ (Лос Протоколос, ст. 39).

Нищить віру в Бога

Всесвітня історія повчає нас, що не було на зем-ній кулі такого дикого народу, чи племені, що не вірив би в якесь божество, чи якогось свого Бога. Байдуже чи це буде Зевес, чи Юпітер, чи Мардук, чи Ваал, чи Брама, чи інший. Однак народи доходи-

ли своїм розумом до того, що мусить бути хтось, що рядить цим світом, що його створив, що має нагляд і над людьми, які у свій час будуть перед ним відповідати за свої вчинки.

Найкращі філософи й учені світу признавали, що мусить бути БОГ, один, духовий, безконечний, справедливий. Тільки матеріялісти, не так теоретичні, як радніш практичні, заперечують Бога, віру в Нього, щоб цим способом якось себе виправдати зо свого життя "по бажанням тіла і пристрастей". Це ж бо в речі є найголовніший мотив, чому вони відкидають Бога. Історія виказує незбитими фактами, що хто з учених щиро шукав правди, цей привертався до віри в Бога, а прийшовши до віри в Бога, привертався до Католицької Церкви. Історія навернень це наглядно потверджує!

Масонерія нищить віру в правдивого Бога і про неї можна сказати те, що св. ап. Павло сказав про зматеріялізованих римлян. "Славячи себе мудрими, потуманіли й обернули славу нетлінного Бога на подобу образу тлінного чоловіка, і птиць, і четвероногих, і гаду. Тим же передав їх Бог нечистоті в похотях сердець їх, щоб сквернили тіла свої між самими собою. Вони переіменили істину Божу на лжу й поклонялись і служили тварині більш як Творцеві", (Рим. I. 22); "Багато бо (осіб) вештається, про котрих не раз говорив я вам, тепер же плачучи говорю, про ворогів хреста Христового, котрим кінець — погибель, котрим бог — черево, а слава в соромі їх, котрі про земне думають" (Филип. 3. 18).

Треба тут зазначити, що в масонерії є дві струї, два напрямки. Один, що явно-славно заперечує будь якого бога, не признає нічого духового, надземного, а тим менше правдивого Бога. Це елемент радикальний.

Другі, більш "гнучкі" з політичних, тактичних рацій, щоб не зразити до себе загалу, щоб відчинити широко двері всім людям, всім вірам, які поступенно, зчасом, мають злитися в одну масонську масу, без правдивої віри в Бога та без правдивої

моралі. Тому вони говорять, що признають Бога, віру в Нього, а передусім признають того Бога під іменням т. зв. "Великого Архітекта". Не дивно, що багато людей, навіть учених, а необізнаних належно з масонерією, думають, що вона це щось не таке дуже зле, "не такий вовк страшний, як його малюють", кажуть. А спитати їх: чому не такий страшний, то відповідають: "та чейже вони приймають віру в Бога, в душу, в добро і зло. А що вони не такі дуже побожні, що не ходять що неділі до церкви, що часто не сповідаються, це ще нічого не говорить. Чейже є багато католиків, не масонів, що до церкви не ходять, ні сповняють приписів Церкви". Придивімся точніше, чи узаasadнене таке говорення.

Для нас, католиків, радикальна струя масонерії, одверта, що поборює всякого бога, є кращою, бо ми знаємо з ким маємо до діла. Вони бодай настільки мають "цивільної відваги" і без "завивання в папірці" кажуть, ким вони є. Тому боротись із таким багато легше, ніж із замаскованими. На жаль замаскований елемент в масонерії є численніший і робить більше лиха.

Знаймо, що ці замасковані масони, приймають до масонерії всіх людей, різних віровизнань. Щоб їх не зразити, напочатку дозволяють їм, а деколи й довгі роки, вірити й практикувати те, чого передше держалися. Що більше, вони навіть заохочують католиків ходити до церкви, сповідатися, причащатися, мовити вервиці, бути членами церковних товариств тощо. Однак рівночасно улаштовують різні свої сходи, імпрези, акти і т. п. в такій годині, в такій час, що католикам унеможливило виконати своїх релігійних обов'язків. Який же наслідок того? — Такий католик-масон, бажаючи бути щирим і добрим масоном, радніш залишить свої релігійні обов'язки, а сповнить масонські. Це є питоме всіх ренегатів, яничарів! Так, по волі чи по неволі, хоче чи не хоче, відчужується від своєї церкви, від своїх сусідів добрих католиків, від релігійних практик. За-

недбавши практики побожності, не має вже сили встоятись у вірі, в чесноті, поволі впадає в гріхи менші, а згодом у більші. Приходить час, що такий католик-масон, якому масонерія ніби дала свободу практикувати своєю релігію, стає завзятим ворогом своєї віри, ворогом Бога.

Масони говорять про Бога, релігію, мораль, але що іншого розуміють під цими словами, ніж загально розуміється. Знавець масонерії, архiep. Мерін, Т. І. у своїй кн. "Філософія де ля масонерія", ст 232 каже, що масони, говорячи з нами про Бога, добре, зло, і т. д. що інакше висказують назовні словами, а що інакше думають у своєму розумі. Вони стало обманюють людей. Він пише: "Наші читачі знають, що жиди-кабалісти, які закрили правду перед своїми кандидатами, позмінювали значення слів. І так: Бог — це диявол; а диявол — це Бог; добро — це зло, а зло — це добро; чеснота — це злий наліг, а злий наліг — це чеснота; правда — це брехня, а брехня — це правда; світло — це темнота, а темнота — це світло; Боже Обявлення — це оскурантизм, а оскурантизм — це обявлення; релігія — це забобон, а забобон — це релігія" ітд. ітд.

Що це все значить? — Поясню коротко.

Все це, що християни, католики і загал людей називає Богом, — вони, масони, звать дияволом, бо його вважають за свого бога. Це, що ми називаємо добром, — масонерія зве злом, помилкою. Іншими словами, масони надають словам противне значення від того, яке тим самим словам надають християни, чи й інші люди. Тому ми і вони будемо гарно говорити про Бога, диявола, релігію, зло і т. п. Будемо розуміти ми що інше, а вони що інше. Ми будемо говорити: я вірю в Бога і вони також скажуть: я вірю в бога; різниця буде в тому, що ми розуміємо правдивого Бога, а вони розуміють — диявола, або беруть слово-Бог у пантеїстичному розумінні, цебто під цим словом розуміють весь світ.

Ми кажемо: треба робити добре, плекати чесно-

ти й масон скаже те саме, але з тою різницею, що ми говоримо про правдиві чесноти, Богом чи природним законом наказані, а масон зве чеснотою те, що причиняється до його цілей, хоч би то гріх, злочин. Ми, говорячи з масоном, уживаємо тих самих спільних слів, термінів, але ми даємо цим словам інший зміст, а інший масон. Тому можна сказати, ясно, коротко і просто: ми говоримо й думаємо про образи, а масон — про гарбузи, або навпаки: ми про гарбузи, — а масон про образи! Тим способом далось багато обманути й ще сьогодні обманюються, навіть люди доброї волі, досвідчені, вчені. Так масонерія, або виразно, або під різними назвами, фразами, заперечує існування правдивого Бога та віру в Нього.

У старій масонській Конституції з 1723 р. вимагається від масона, щоб він примінився до місцевої релігії, де він проживає. Іншими словами, щоб був індиферентним до всякої релігії; щоб "вивчити реальне мистецтво", то значить, щоб умів так спритно вдавати своє безвірство, щоб оточення того не запитало, щоб усі думали, що він є такої релігії, яка практикується в даній місцевості. Де є католицька релігія, там він ніби католик, де є протестантська, там він протестант, де нема жодної релігії, там він атеїст. Словом, "вправляє реальне мистецтво" — удавання, одурювання, зводження людей.

Деякі масонські Конституції мають навіть такі гарні фрази: "Все на славу Великого Архітекта"! — Чи це не гарне?

Коли ж спитати, що це означає, тоді вони пояснюють людям, або й початкуючим масонам, що "Великий Архітект" — це Бог. Отже: Все на Божу славу! Щось, як св. Ігнатій з Льйолі. Чи це не гарне, чи не величне? — Але ось що пише один італійський масонський періодик з 1909 р.: "Великий Архітект" може означити й Бога й диявола, добро й зло, любов і ненависть. Що хто хоче, може собі під цим словом розуміти!

“Масонський світ”, італійський періодик, з 1862 р. пише: “Наші предки присвоїли собі загальну формулу “Великий Архітект” на те, щоб кожний міг під цією формулою почитати собі Бога, якого хоче, або й жодного. Для нас, масонів, одинока релігія — почитання людства”.

Інший масон, Дукар, каже, що під словом “Бог” можна розуміти 2.800 різних понять, ідей. Тому, коли до масонів приєднується католик, то вони слово “Бог” вивчають йому, напочатку, у католицькому розумінні. Коли він поступить у масонській “філософії”, чи “досконалість”, тоді щезає всякий символізм, щезає католицьке вивчення, і вони йому виразно кажуть, що це слово означає **родження, або діявола, який властиво є їхнім богом.** (А. Тріяна, ст. 78).

Загальні масонські Збори 10. 9. 1877 р. постановили вичеркнути зо своєї масонської Конституції віру в Бога, а поставити атеїзм-безвірство. “Великий Орієнт Італії” з 1841 р. каже: “Великий Архітект” — це людство, поступ, природа та космічні закони. Масон Баччі писав 1886 р.: “Є найбільшою помилкою, протипною принципам свободи й поступу, узнавати одного Бога, особового Створителя з Провидінням, як це вірять християни”. — Масонський учитель Рагон каже: “Надприродний Бог й особовий — це найбільша глупота”. Подібне говорив масон Гаген: “Тільки німичні, нуки, слабі духом говорять і мріють про одного Бога й про безсмертність душі”.

Тому то кровожадний італійський масон Фосиф Малціні казав: “Під словом-Бог, я розумію релігію розуму. Тому Папство є шкідливою сектою й його треба виключити з числа людських інституцій”. Масон Ляфаг на Інтернаціональному Конгресі масонерії в Брюсселі 1886 р. кинув кличку: “Війна Богові! Ненависть Бога! В. тому лежить поступ людства!” — В 1875 р. відбувся Масонський Конгрес у Лозанні й на ньому мали розглядати справу віри в Бога особового. Однак, щоб уникнути спорів, заступили слово “Бог” — фразою: — “Великий Архітект вселен-

ної". Почувши це шкотський делегат Ф. Макерзей, що був християнином, з обуренням опустив Конгрес і написав "Обіжник", в якому осуджує Конгрес, що не сприймає віри в правдивого Бога. Повстало велике замішання між самими масонами й людьми. Щоб рятувати справу, "Найвища Масонська Рада" зложена з Генеральних Інспекторів 33 ступеня, Обряду Старого і Прийнятого в Англії та в краях від неї залежних, випустила в світ новий "Обіжник" 26. 5. 1876 р. Цей "Обіжник" підписали два делегати, які були в Лозані. В цьому "Обіжнику" говориться: "Коли б шкотські делегати були зачекали до кінця Конгресу, не були б мали причини випускати свого "Обіжника", що є незносимий та в якому говориться, що Конгрес не висказав віри в особливого Бога. Саме та віра, на яку найбільше наставляв Конгрес у Лозані, була прийнята, як абсолютний і фундаментальний принцип Старого й Прийнятого Шкотського 33 ступеня, то є віра в особовість Бога, Найвищого Створителя, Великого Архітекта Вселенної, Найвище єство".

"Видається, каже архієп. Мерін, що все добре сказано, все по-християнськи розуміється, бо говориться про особового Бога, Найвище Єство, Створителя і т. д. Однак у цих словах криється великий обман так початкуючих масонів, як і всіх інший людей. Під словом "особовий Бог" — масони розуміють особового диявола та мають пантеїстичне поняття про повстання світу", (Мерін, ст. 82-85).

В Лондоні, 1720 р. появилася в латинській мові книжка, написана католиком-відступником, протестантом, масоном, І. Толяндом. Вона має дуже точні приписи, поучення, як масони мають поступати, одурюючи людей, маючи одні поняття для себе, а другі на пропаганду, для несвідомих. Ось його навчання подане на 42 ст. згаданої книжки: "Брати-масони тримають абсолютне вільнодумство... вони є проти всякої тиранії (розуміється релігії). Велике їх число находить в Парижі, Венеції, Голяндії, Римі, а

вже найбільше з усіх у Лондоні, де мають свій центр на весь світ... По закінченні своїх спільних бенкетів, відпускають домів людей світських, цебто необізнаних ще належно з масонерією, невтаємничених у всі тайни масонерії; за ними замикають двері й щойно тоді говориться про свої секретні справи". — На ст. 78 пишеться: "Мабудь пантеїсти-масони мусять закинути собі, що мають подвійне навчання, одне назовні, популярне, а інше внутрішнє, або філософічне, яке мають держати дуже секретно й тільки втаємниченим можна його виявляти поступінно... Тому то, коли народня маса вірить, що все походить з неба, обявлене Богом, то це треба їм так вяснити, а вже інакше на самих сходах. Хоч така дволичність осуджується, однак не треба вагатись користуватися нею".

Колись і сьогодні однакова

Дехто може думати собі, що масонерія колись могла бути атеїстична, але сьогодні вона більш поступова, сприймає віру в Бога. Хто так думає, цей дуже помиляється! Масонерія давно й сьогодні така сама у своїх поняттях щодо віри в правдивого Бога. Найнам послужать вискази самих масонів.

У Звіті з Генеральних Зборів Масонерії в 1922 р. читаємо: "Знищмо знамя жаху і страху (хрест), це джерело загального зла та відновім завзяту боротьбу з кличем Вольтера: "Покінчим із обезславленим (Христом)! Не біймося виповісти війну всім релігіям, бо вони є правдивими ворогами людства" (М. Фара, ст. 47).

Північно-американський масон Іван Стротер (John Strother) подав ось таке определение масонерії: "Масонерія, яка існує у Франції, Італії, Еспанії, Португалії і республіках Пол. Америки, є політичною організацією й антирелігійною. Вона останніми часами розпинулася в безбожну секту, яка не скриває своєї невивести до обявленої релігії". Дуже добре вяснює

масонський періодик "Вербум" за жовтень 1947 р. вище наведене поняття масонерії. В цьому масонському періодичу, офіційному органі "Великого Орієнту Аргентини" передруковуються богохульні слова: "Плегарія дель атео — моління безбожника": "Я чуюся щасливий, що я не є боягузом, ні слабодухом до тієї міри, щоб почитати застрахуюче створіння, яким є церковний Бог".

Подібне богохульство висказав посол, аргентинець Америкіо Гіольді, в честь масона, Великого Вчителя Д. Ф. Сармієнто, 11. 9. 1957 р. на національній Конвенції, що відбулася в місті "Санта Фе де ля Вера Крус". Він сказав: "Христос був великий чоловік, і перед його мученичою постаттю ми можемо склонити голови, але людськість є чимось багато більшим від Христа"!

Перший Інтернаціональний Зїзд, що відбувся в Айнговен (Eindhoven), Голляндія, 27-29. 4. 1956 р. порішив: "Наша інституція змагає до того, щоб витворити таке оточення, в якому кожний мав би повну автономію духа й підстави до вироблення свого власного філософічного й релігійного кредо".

У "Підручнику масонерії" пишеться, що думати про якусь християнську масонерію — це протирічність! Релігія християн, почитателів мертвого Бога на хресті, не є нічим іншим, як чистим забобоном". — На Першій Інтерн. Конференції, що відбулася в Монтевідео, Уругвай, у квітні 1947 р. між іншим порішено й усталено: "Антидогматичного духа масонерії, та що мають допомагати жінці вирватись зпід догматичного ярма (релігійного)" (А. Тріяна, ст. 309).

У столиці Куби, 1956 р. відбулася 7 Міжнародня Конференція, Найвищої Ради Шкотського обряду масонерії. Були там представники: Півн. Америки, Франції, Бельгії, Бразилії, Перу, Венезуелі, Еквадору, Куби, Мехіка, Чиле, Панами, Німеччини, Фінляндії й інші. Усі вони потвердили рішення попередніх Конференцій, а між іншим постановили: Посилити порозуміння між усіма родами масонерії, розпочати по всьому

світі найбільш активну круціяту проти нетолеранції та фанатизму, цебто проти догми, моралі і ерархії Ка-тол. Церкви. (А. Тріяна ст. 312).

Задовго було б наводити тут всі вискази самих масонів на доказ, що масонерія сьогоднішня й давня така сама: безбожна, проти правдивої віри в правдивого Бога. Все вище сказане хай нам ще раз потвердить сл. п. Папа Пій XII, який каже, що в масонерії треба шукати коріння модерної апостасії, научного атеїзму, діалектичного матеріалізму й що масонерія є спільною матір'ю усіх цих погубних течій!

Папа Лев XIII ось так висказується про навчання масонерії: "Якщо масони не примушують початкуючих відрікатися католицької віри, то це тому, що воно служить до їхніх цілей. Тим бо способом можуть легко обманути необережних і простодушних, і так побільшити свої ряди. Відтак, відчиняючи рамена для всіх релігій, легше можуть завести релігійний індіферентизм і рівність усіх релігій. Це тільки підступний спосіб знищити всі релігії.. У них затрачується певність і непохитність переконання про існування Бога, безсмертність душі.. а ті, що говорять про Бога, розуміють Його фальшиво, в пантеїстичному розумінні" (Енци. "Гуманум генус").

Масонський бог — це диявол

Папа Лев XIII називає масонерію "царство сатани". Масон Лерміт (L'hérmitte), член льожи "Альзація Лорена", у своїй науковій праці над "масонською мораллю" писав: "Я пробував знищити, або щонайменше дезорієнтувати ваші моральні переконання. Це ж бо диявольська місія. Християни не помиляються, коли називають філософів, а передусім нас, диявольськими".

Інший визначний масон, Освальд Вірт (Oswald Wirth) у своїй філософській конференції "про введення до спиритизму" каже, що це дуже можливе, що масонерія має звязок із Люцифером, начальником

збунтованих ангелів. Люцифер, каже Вірт, збунтувався й потягнув за собою велике число ангелів. Цей то ангел світла представляє бунтівничого духа й у тому зміслі масонерія сприймає його прикмети”.

У Римі, у дні Зіслання св. Духа 1889 р. масони гонили по цілому місті з таблицями, які мали напис: **“Хай живе сатана, наш цар”!** (М. Фара, ст. 51). — Подібне відбулося в Буенос-Айрес, у дільниці “Бока”, дня 20. 9. 1894 р. В “Атенео Іріс” масони справляли своє свято. Своє **“Велике Зібрання”** розпочали гимном у честь диявола, що його уложив був Кардуччі. Відтак уформився похід вулицями міста з **чорним прапором, на якому був вимальований червоний диявол.** В поході викрикували: **“Хай живе диявол! Додолу з Богом! Смерть попам!”** Так прийшли аж під церкву св. Івана Євангелиста. Кожний, що переходив, плював у передсінок, на знак найбільшої погорди християнському Богові (А. Тріяна ст. 274).

Послухаймо ще “молитви”, яку уложив для масонів масонський учитель, Прудгом: Про нашого правдивого Бога, він висказується так: “О, Адонай, Боже проклятий! Перший обовязок інтелігентної людини є вигнати Тебе зо свого духа, своєї совісти. Душе брехливий, Боже безсилий, Твое панування вже покінчилося! Шукай собі притулку між тваринами, новими Твоїми жертвами... Вічний Отче... чому нас обманюєш?... Гріхи, що їх прощення просять немічні, це Твої! Ти є тиран, що про нього нас повчає правдивий сатана. Твое ймення набудуче стане символом прокляття, анатеми... бо Бог — це глупота, нерозум, брехня!... Бог — це тиранія, нужда, зло і нещастя!... Прийди, ти сатано, прийди ти, якого очорнюють священики й королі. Прийди, хай тебе обійму й притулю до свого серця. Вже довший час, як я тебе знаю, й ти мене. Твої діла, о благословенний, не завсіди добрі й гарні, але тільки вони дають сенс існування світові... Тільки ти оживляєш і робиш плідними наші праці, ти ушляхетнюєш багатства, ти сензацією влади, твої слова мають печать правди”.

Свого часу, різні європейські газети, періодики подавали, як незаперечений факт, **з'яву самого диявола**, що його почитають масони. Ось один факт, що його записав архиеп. Мерің, у вище названій книжці, ст. 241:

Було це у Франції. Впр. о. Олександр Вінкентій ЖАНДЕЛЬ, генеральний Настоятель ОО. Домініканів, проповідав у місті Ліон про силу Христового хреста. По закінченні проповіді вийшов надвір. Нараз до нього зблизився якийсь чоловік і спитав: “Пане, ви вірите в те, що ви говорили на проповіді”?

Священик відповів: “Як би я не вірив, то й не говорив би того. Сила хреста узнана Церквою і я це тримаю, як певне!”

“Направду?” — спитав незнакомий чоловік, і додав: “Якщо ви вірите в це, то добре. Але я вам скажу, що я масон і в це не вірю. Однак ваша проповідь мені сподобалася, навіть мене зацікавила. Я вам даю нагоду переконатися про дійсну силу хреста. Ми, масони, кожної ночі збираємося на цій вул.. під чи-слон... і сам диявол приходить і є предсідником наших сходин. Прийдіть і ви на наші сходини, станьте в салоні при дверях, зробіте знак хреста й переконаєтеся про силу того знаку. Побачите, чи те, чого ви навчаєте своїх вірних, є правдою, чи обманом”.

“Я абсолютно вірю в те, чого навчаю, відповів священик Жандель, але я не можу прийняти вашого запрошення, не розваживши його належно. Дайте мені три дні до надуми”.

“Як ви хочете доказати свою віру, то я буду до ваших послуг”, відповів незнаний масон і подав священикові карточку зо своїм іменем і адресою. О. Жандель безпосередньо вдався до свого єпископа, монс. Бональда й запитав, чи може прийняти запрошення, щоб показати силу хреста Христового. Єпископ зразу скликав нараду різних богословів, які довго дискутували за і проти, і накінець усі рішили, що о. Жандель повинен прийняти запрошення. — “Іди,

мій сину, сказав єпископ Бональд, хай Господь буде з тобою!" — і поблагословив священника.

Отець Жандель рішився піти на масонське засідання та ще бракувало 48 годин до умовленого дня. Ці години він перевів не на безхосенних балачках, але на гарячій молитві й покуті, яку ревно робив сам та просив, щоб і другі те робили.

Прийшов умовлений день, смеркалося. О. Жандель застукав до дверей масона, який вичікував на священника. О. Жандель перебрався у цивільне вбрання, щоб ніхто з присутніх на сходинах, не догадався, що це священник. На грудях, під плащем, сховав великий хрест. Увійшов до дому масона, привіталися і зараз пішли до місця масонських зборів, бо вже зближалася назначена година.

Не довго йшли. По короткому часі зблизилися до одного дому. Увійшли до просторої залі, що була прикрашена дорогими меблями. Задержалися при дверях. Поволі ціла зала заповнилася людьми, усі сидячі місця були зайняті. Нараз з'явився диявол у людській подобі. Всі присутні віддали йому честь, як своєму божкові. О. Жандель у цій же хвилині витягнув зпід плаща свій хрест, підніс його вгору обома руками й перехрестив ним усіх присутніх.

Нагло, несподівано, як грім з ясного неба, погасли всі лампи, попереверталися всі крісла, а перелякані присутні, повтікали. Масон зблизився до о. Жанделя, тремтячи, зворушений, вийшов з ним із залі. Будучи вже далеко від залі, навіть не здаючи собі справи, як вони так скоро втекли, і віддалилися від чортівського місця, не говорячи до себе ні слова, масон-поклонник диявола падає на коліна перед священником, поклонником Христа й сказав: "Отче, я вірю. Молися за мене! Наверни мене! Вислухай мене!"

Масон пізнав правдиву силу Господнього хреста, змінив своє життя, навернувся, покаявся.

Ось другий приклад, правдива історія.

Ця історія, що її зараз розповім була подана в журналі: «Blackwood Magazine» і «Poll Mall Gazette»,

п.н. "Одна активна зява диявола". Журнал «Blackwood» зперед кільканадцяти літ розповідає про це, як про правдиву історію, про яку всі могли переконатися, розпитавши про неї людей, що це бачили.

Одного разу були зібралися спіритисти на своє зібрання у Парижі, й викликали диявола, щоб їм зявився. Це сталося так: Московський князь Померанцев й один французький священик, що сміявся з усіх теорій появи диявола, знайшлися під час вечері в князя Фронтініяна. Бесіда зійшла на спіритизм. Князь Фронтініян сказав, що він бачив диявола, "духа любови". Священик, який сумнівався в це об'явління, закінчував свою бесіду про дияволів, про їх об'явління і почав сміятися з князя та його видінь. Але князь з притиском сказав: "Я вас запевняю, що я бачив бога зла, князя руїни, а що більше: можу зробити так, що й інші можуть його побачити, навіть ви, всечасний отче!"

Священик напочатку відмовлявся, щоб "подивитися" на диявола... Але опісля совість почала йому докучати, що не користає з нагоди, щоб диявола застидати й показати силу Христа. Накінець священик погодився прийти, щоб побачитися з дияволом. Князь подав потрібні умовини. Тієї самої ночі священик Жіро, за домовленням, мав стрінутися з князем Померанцевим о год. 21.30, у присутності князя темноти-диявола. Все це мало статися в Парижі, місті світла й культури "цивілізованого світу".

Точно о 21.30 год. прийшов Померанцев на умовлене місце. Прийшов убраний у відповідне вбрання, але без признаков виставности, був дуже блідий.

Обидва з священиком всіли до повозки. Візник, якого без сумніву вже попередньо Померанцев поінформував про місце поїздки, попустив коням віжки. Князь заслони́в віконниці повозки й витягаючи з кишені шовкову хустину, сказав: "Мушу вам заслонити очі, мій дорогий".

"Що за диявол"? — сказав священик, — стаючи

щобраз більше нервовим. “Це мені не подобається. Я хотів би бачити, куди їду” — додав о. Жіро. Візок поволі котився до назначеної мети.

Священик спитав: “Чи ще багато бракує до того місця?” — “Вже близько” — відповів Померанцев, але голосом наче з-за гробу.

Менше більше за пів години повозка зупинилася і князь голосно: “Ми вже на місці”. Повозка закрутила і священик почув стукотіння каміня, ознака, що вже віхали в подвіря вимощене камінням. Нараз повозка зупинилася, Померанцев сам відчинив дверцята повозки й попросив висідати, помагаючи при цьому священикові.

“Тепер буде пять сходів” — сказав князь, “будьте уважні”. — Перейшли подвіря, вступили на сходи, перейшли знову якийсь вестрибул і Померанцев відчинив ключем якісь двері, які за собою наново замкнув на ключ.

Поступали крок-за-кроком. Знову відчинилась брама й за ними зачинилася, також на ключ. Тепер священик почув, що відслонюється якась занавіса. Померанцев взяв за-під-руку священика, поступив з ним ще кілька кроків вперед і тихенько сказав: “Позістаньте тут і не робіть жодного стукоту, ні шелесту. Хоч вірити вашому слову, що не здіймете з очей заслони, доки не почуете голосу”.

Священик позістав на місці мовчки, заложивши собі руки назад. Почув, що князь від нього віддалюється, а згодом перестав усякий шелест. Нещасний священик відгадав, що місце на якому знаходиться не було темне, бо хоч не міг нічого запримитити, маючи завязані очі хусткою, однак відчував сильне освітлення на своїх руках та лиці.

Нагло, якийсь надзвичайний гуркіт перейняв дрсанням ціле його тіло. Видавалось йому, що наче якесь крісло з великою силою сунеться по долівці. І заки прийшов до себе по цьому першому враженні, так сильно потрясаючому, зачув голоси різних

мужчин, що видавались наче попали в якусь екстазу, захоплення. Ці голоси говорили:

“Отче і творче всякого гріха і злочину, князю і царю всякого неспокою й отчаю, прийди до нас!”

Священик, прямо, дурів із переляку. Не видержав, нагло стягнув із очей заслону й побачив, що знаходиться в великому салоні, прикрашеному по старому стилю. Кімната була сильно освітлена свічками, розміщеними на свічниках. Це світло природно лагідне, видавалося йому незносиме своєю силою.

Все це його сильно перейняло, але тільки на один момент, бо скоро побачив групу чоловіків. Вони прикували до себе всю його увагу. Їх було дванадцять і Померанцев був між ними. Віком вони були між 25 і 55 років. В певному моменті здавалося, що вони почуваються дуже добре. Поставали навколішки й злучили себе через подання рук. Здавалось, що їхні обличчя були частинно щасливі, а частинно переживали пекельні муки.

Священик інстинктивно шукав очима свого провідника, князя Померанцева. Цей був зліва й одною рукою держався свого сусіда, а другою дотикався долівки й гладив її, наче б хотів до чогось захопити. Він був більш спокійний за других, однак видно було, що був опанований смертельною блідістю. Фіолетні кольори його уст та скраней вказували на сильне, емоційне й болуче переживання.

Нараз всі почали кликати, як непритомні: “О, отче зла, прийди до нас! О, князю безмежного запустіння, що керуєш самовбивствами, ми почитаємо тебе! Створителю вічного терпіння, о царю кровожадної розкоші, — ми почитаємо тебе! Прийди до нас!”

Священик почув, що якийсь смертельний жах і холод вкриває його особу на вид людських тварин, насильно перетворених і поклонених перед дияволом. Повітря насичене електрикою, здавалось переповнене дрожанням арфи. Священик відчув смертельну тривогу в своєму серці.

Несподівано його холод ще збільшився. Він уважив присутність ще одної особи, що ввійшла до залі. Відвертаючи свою увагу від осіб, що клячали, о. Жіро почав уважно шукати особи, яка з'явилася й побільшила число зібраних. Скоро запримітив цю тринадцяту особу. Вона, хоч була з іншими, однак зразу видалася відділена від них. На цю особу священник звернув всю увагу. Це був молодець, коло двадцяти років, з довгим руським волоссям на плечах, як у дівчини. Був убраний святочно, виски його були зарожевлені, наче від напиту, чи розкоші, але очі його були повні якогось безмежного смутку та сильної, потрясаючої безнадійності.

“Дванадцятка” мужчин, свідома приявності “тринадцятого”, поглибилась у ще більшій адорації. Оклики, молитви, адорація слідували по собі одні за другими. Священника опанував ще більший жах та тривога. Його очі не могли відвернутися від цього “молодця”, що стояв випрямований, спокійний перед ним, з неокресленою усмішкою на лиці. Ця усмішка ще більше поглиблювала безнадійність, що видніла з його синіх очей.

Священник Жіро ніяк не міг зрозуміти безмежного смутку й краси, що промінювали з обличчя тієї “тринадцятої” особи, молодця. Уста й чоло молодця зраджували гордість і вищість, а надзвичайна симетрія черт його лиця вказувала на красу й силу його волі. Усе інше було нав'язане незрозумілим смутком.

Нараз очі тієї особи спочили на священникові, стрінулись з його очима. В цім моменті о. Жіро відчув на собі якийсь надзвичайний вплив молодця. Цей “тринадцятий” вдивлявся тільки в священника. Інші, ніби, тільки молилися, але щораз більше дико, богохульно, кровожадно. Тепер священник уже не міг думати про що інше, як тільки про особу, що вдивлялася в нього і йому накидалася. Не мав сили проказати хоч би найкоротшу молитовку. Сам не міг здати собі справи, чому не може молитися. В тому моменті, чи задля синіх очей “молодця”, перейнятих

неописаним жахом і навіяних смертю, чи задля тієї безнадійности, що в них відбивалася, не мав сили прошептати молитовку. Враження було таке сильне, потрясаюче й пристрасне, що не давало спокою.

Сила погляду "молодця" щораз більше дошкулювала священникові, що нагло почув у собі якийсь приплив дикої розкоші. Чувся він наче в екстазі болю, що перемінювався в розкіш. Екстаза не мала нічого спільного з надією. Священникові здавалося, що ось-ось буде сміятися з того всього, що досвідчив, але несподівано відчув, що йому було дуже далеко до сміху; йому радніш хотілося плакати, був близький зомління.

Посеред того всього, нагло почув слова: "Христос". В цьому моменті його вся істота була так потрясена й замішана, що він не міг собі пригадати, де він це слово чув. Хотів це слово повторити, але не мав сили. Нагло почув у-друге: "Христос"! Збирав свої думки до купи, щоб порозуміти це слово, щоб пригадати собі, де він його колись чув. Посеред того напруження причулось йому знову нове слово: "хрест"! — Погляд синіх очей на нього зменшався, їхня сила послабала, але священник все таки не був у спромозі вимовити навіть найкоротшої молитви. Напів свідомо, з великим тягарем, підніс руку вгору й бездушно, як машина, зробив знак хреста на своїх грудях.

Видіння щезло! Дванадцять поклонників диявола замовкли і простяглись на долівці, один коло одного, наче неживі, опановані надзвичайним вичерпанням й обезсиленням. По кількох хвилинах піднеслись, дрижачи й хитаючись, гляділи кілька хвилин на священника, що був також зовсім вичерпаний із сил.

Князь Померанцев, з надзвичайною притомністю духа, спрямував свої кроки до священника й попихаючи його до дверей, якими передше були ввійшли до залі, випровадив його за двері, які зараз за собою замкнув на ключ, щоб інші за ними не вийшли. На

коротенький часок, мовчки посідали у вестибюлю. Цей наглий вихід зовсім вичерпав їх із фізичних і моральних сил. Князь намагався, за всяку ціну, заховати притомність ума і механічним рухом взявся знову завязувати священникові очі хусткою. Коли знайшлися поза тим нещасним домом, пригадали собі, що забули в залі капелюхи. “Вертатися по них, сказав Померанцев, дуже небезпечно”. Попихаючи священника до повозки, яка вже на них чекала, крикнув на візника Померанцев: “Якнайшвидше!”

У повозці не говорили до себе ні слова. Приїхали скоренно на призначене місце, звідкіля перешедше виїхали. Померанцев зняв заслону з очей священника, який не знав, яким то чудом він опинився у своєму помешканні. Такий бо був переляканий і перенятий усім тим, що бачив і чув. Наступного дня горячкував і був непритомний”. — Стільки, свого часу, подав був журнал.

Знатоки таких справ і явищ кажуть, що саме ця “тринадцята” особа, це був диявол, упавший ангел, або як його масони звать: “Гірам”. Обидва наведені приклади наглядно показують, як низько впали ті люди-масони, які замість віддавати честь найдоконалішому й найліпшому Богу, повзають на колінах перед Божим і людським противником, дияволом! Тут також бачимо, яка велика сила є хреста Господнього, коли так диявол лякається й щезає перед ним.

Масонерія — це переіменована “Таємнича сила” заснована й продовжувана зматеріалізованими провідниками жидівства. До них, і не до кого іншого, сказав був сам Христос: “Ви від батька вашого диявола, й хотіння батька вашого хочете чинити. Він був душолюб спочатку й у правді не стояв, бо правди нема в нім. Коли говорить брехню, говорить зо свого, бо він брехун й отець ложі... Хто від Бога, той слухає Божі слова: ви тому не слухаєте, бо ви не від Бога” (Іван. 8. 44).

“Ви є сини диявола (сказав Христос) і для нього

працюєтє“. — Такими словами й викляв масонерію Папа Пій IX у своїй промові “Сінгулярї квідам” від 9. 12. 1854 р.

На думку монсенюра Гая, ціль масонерії є: приготувити прихід і тріумф Антихриста, позискуючи йому симпатії людей, формуючи його власне “вірую”, поширючи його власну мораль, закладаючи його школи з привілеєм Монополю та беручи пресу на цілковиті його послуги. Все це підготовляє трон, який завтра переміниться на престіл“.

Бернардо Негроні каже: “Масонерія є цілковито диявольською, це синагога сатани і його піддержка на землі. Вона була предсказана самим Богом, що має зродити, при кінці світу, Антихриста, розвинути останні переслідування Церкви“. Тому то Масонський Конгрес у Франції 1879 р. — порішив: “Дехристиянізувати всякими засобами, а передусім здусити католицизм“. — Тому то й голляндські масони постановили 1872 р: “Наш відвічний і неумолимий ворог — це Церква Католицька“. Італійські масони не полишилися позаду. Вони 1862 р. заявили: “Безперервним проповідуванням масонерії має бути: війна проти католицизму по цілій земній кулі“.

Кардинал Каро Родрігез з Чіле, гратулюючи аргентинській Провінції сан Хуан 1957 р. за те, що розпочала інтенсивну працю проти масонерії, каже: “Папи Римські добачали й сьогодні добачують у масонерії зорганізоване військо сатани, щоб поборювати Христове діло відкуплення“, (А. Тріяна, ст. 176).

Масонерія поборює всяку релігію, головню християнську

Ми вже бачили, що жидівсько-масонська організація: “Таємнича сила“ властиво постала на те, щоб поборювати Христа, Його релігію та Його Церкву. Зо св. Письма переконаємося, що жиди вбили Христа, завзялися знищити Його науку і приклонників. Те саме виказує історія масонерії.

Зчерги, наведемо деякі докази, головню вискази

самих масонів, чи їхніх організацій, щоб читачеві унаглядити цю завзяту, безперервну боротьбу масонерії проти християнських релігій, головню проти католицької.

Італійський масон Петручеллі говорив у Парляменті 1862 р.: "Війна католицтву по всіх частинах світу, усіми засобами, по всій земній кулі. Це має стати гранітною базою нашої політики". — У 1857 р. бельгійські масони дали таку декларацію: "Масонерія поборює на смерть християнство. Конечним є, щоб наряд вже раз покінчив із християнством і вилікувався з тієї зарази!" — Масон Конрад писав: "Наш ворог це Католицька Церква. Вона є нашим найзавзятішим і відвічним ворогом. Ми є масони й ніщо більше! Вибирайте: або християни, або масони!"

На З'їзді масонів різних країн, що відбувся в Неаполі 1866 р. офіційно заявили: "Ми нижче підписані делегати різних націй, проголошуємо свободу проти деспотизму Церкви; школу вільну від навчання клиру; науку, як одинокую підставу вірування. Відкидаємо всяку догму, що спирається на Об'явленні й уважаємо, що ідея Бога є джерелом всякого деспотизму і зла. Ми беремо на себе зобов'язання працювати на скору загалу й знищення католицизму, і то всякими засобами, не виключаючи навіть революційних".

Масонський Конгрес у Міляні 1881 р. постановив: "Масонська акція має секуляризувати всі побожні інституції, організувати тайні ліберальні сили народу й видобути від уряду секуляризацію всіх церковних дібр, знесення чернечих Законів і заборону навчання релігії в школах".

В офіційному бюлетені "Великого Орієнту Франції", з вересня 1885 р. читаємо: "Ми, масони, маємо досягнути цілковите знищення католицизму... Війна піднята з католицизмом і масонерією, це війна на життя і смерть!"

Альберт Піж, масонський папа, у своїй книжці: «The inner Sanctuary» каже: "Одинока релігія, одинока дог-

має та, що її нас навчає природа й розум". Класичні масонські автори й учителі як: Ragon, Clavel, Meck-Key, Cassard, Pike, Willaume, Bruswich, Chereau, Bazot, Branville, Redares і багато інших виразно заявляють у своїх обрядах, чи філософічних елаборатах про масонерію, що 'одною із головних цілей їхнього Закону є, щоб масони-кандидати відреклися всякої позитивної релігії, головню християнської, а заступили її релігією і мораллю універсальною, незалежною. Бельгійські льожі в серпні 1857 р. заявили: "Масонерія поборює на смерть християнство. Тому є конечним, щоб нація вже раз покінчила з ним, навіть якби треба було вжити насилля, щоб вилікуватися з цієї прокази". Уважайте добре! "Навіть насилля"! А католикам у своїй обороні не вільно не тільки насилля вживати, але навіть острішого слова! От масонсько-жидівська логіка!

Граф Кантеле у своїй книжці про тайні організації пише: "Правдива ціль усіх тайних організацій була, є і завсіди буде: — боротьба проти Церкви і християнської релігії".

Може хтось думав би, що таку руїнницьку ціль мала давня масонерія, а модерна того не має на меті. Хто так думав би, цей дуже помилявся б. Масонерія колись і сьогодні є така сама, як це вище вже було показано. Але тут додамо ще деякі докази на потвердження тієї переважливої справи.

Ось, що говорить італійський Великий Учитель, масон Гуко Ленці, 1948 року: "Між масонерією і клерикальною сектою буде вестися завзята боротьба аж доки вона не osiąгне повної ляїцизації держави, цілковитого усунення клерикального впливу, що уможливить знищити Церкву та всяку обявлену релігію".

Велика Національна Італійська масонська льожа 12. 6. 1956 р постановила: "Від сьогодні на будуче, "Великий Орієнт Італії", повинен посилити свою акцію щодо ляїцизації італійської держави, у відділенні держави від Церкви, у розводах, цивільному подружжі, шкільному ляїцизмі й забороні навча-

ти клирові“. — Це заявили масони не з 1717 року, але з 1956, і то не де інде, а таки у серці католицизму, в ІТАЛІЇ!

Може в інших краях вони кращі, може більш поступові, більш дають людям свободу, яку так захваляють і попирають по всьому світі? — Придивімся, бодай коротенько, й іншим краям, щоб не мали кривди, що їх не взято під увагу.

Ось, І. Міжнародний Конгрес Молоді в Айнговен, Голляндія, 26-29. 1956 р. постановив подібне до італійського. — Енциклопедичний словник масонерії, виданий 1947 р. в Буенос-Айрес, пише: “Чорна фаланга (то є клир) дістає вказівки за посередництвом єпископату, що завсіди нав'язні нетолерантністю.. католицька теологія, — це вже останки збутвілих та погубних навчань.. теологія вже завмерла.. а проти хиткої будови релігійних принципів повстає модерна будова раціоналізму й модерного позитивізму.. Бог масонерії — це Бог розуму, а не цей Бог, що його їсться під видами хліба й вина.. по стороні масонерії є розум, справедливість, поступ, а по стороні духовенства тільки оскурантизм, несправедливість, застій, що є непримиримим нашим ворогом“ (А. Тріяна, ст. 82).

Папа Лев XIII у своїй епохальній Енц. “Гуманум генус“ каже: “Масони одверто задумують руїну Церкви, з наміром відтягнути цілковиті християнські народи від добродійств Ісуса Христа. Їх головна й остаточна мета — це знищення навіть самих фундаментів усього релігійного й державного порядку, що його нам дає християнство. У своєму дикому й нерозумному постановленні хочуть покінчити з християнством, з релігією, Церквою Виглядає, мають таку саму ненависть і пімсту, як сатана проти Христа“.

Накінець, згадаймо ще що говорить один жидівський рабін-масон, у своїй промові на Зібранні жидівського сіоністичного проводу 1880 р. Промова ця була опублікована в “Ель Контемпоранео“ 1. 7. 1886 р. Там читаємо, що жиди будуть панамі цілого

світу, а всі інші народи, головню християнські, будуть їхніми рабами. "Подумайте, каже цей рабін, вже 18 століть іде завзята боротьба Ізраїля проти тієї потуги, що була приобіцяна Авраамові, але була захоплена хрестом. Жидівський нарід, хоч кинений під ноги хреста, впокорений своїми ворогів, zagrożений аж до смерти різними переслідуваннями, поривами, насиллям різного роду, однак не здався, і якщо він є розсіяний по всьому світу, то це знак, що весь світ належить до нього"... "Вже 18 століть наші мудреці борються з великим завзяттям і видержливістю, однак ще не змогли повалити до землі хреста... наші вороги, — це християни. Наш Синедріон завсіди вповідав нашим ворогам війну на життя і смерть... А що християнська Церква є нашим найсильнішим ворогом, то ми мусимо працювати видержливо, щоб зменшити її впливи... Поступаючи в цей спосіб крок-за-кроком по визначеній дорозі, а до того витривало, що є нашою притамавною прикметою, поборемо християнство і знищимо його впливи"... ("Лос Протоколос", ст. 33-39).

Інший рабін сказав зовсім ідентичну промову на жидівському Конгресі у Львові 1911 р. Ця промова була видрукована у віденській газеті: «Bauernbundler» 1. 11. 1912 р. Ось що сказав другий визначний жид-масон про християнство: "Хрест переміг і підкорив жидів тому перший і найважливіший ворог жидів, ворог по своїй природі, — це Католицька Церква... Ми маємо піддержувати ворожнечі між християнськими визнаннями... а передусім ми мусимо боротися без милосердя і то на всіх теренах проти католицького духовенства... Християнська релігія мусить щезнути з лица землі"... ("Лос Протоколос", ст. 39-41).

Ось таке то наставлення масонерії до християнських віровизнань, головню до Католицької Церкви!

Масонерія руйнує мораль

У наступних рядках хочемо сказати дещо про мораль масонерії та її головні моральні засади-принципи. Масонерія між своїми "гарними" цілями ставить також — моралізацію народів. То ж не від речі буде приглянутися цій "моралізації".

Кажемо тут: — масонерія, щоб відрізнити від поодиноких осіб, членів. Буває бо, що до масонерії втягають підступно католиків, добрих і чесних християн, які необізнані з масонерією, думають, що це добра організація, робить багато добра й тому вступають до неї. То ж само собою розуміється, що такі члени, а вони звичайно є тільки початкуючі, на найнижчих ступенях, є справді добрими, чесними людьми, прихильними християнству чи його моралі.

Масонерія приймає таких людей у свої ряди в надії, що їх зчасом "перевиховає", а також, щоб через них мати добре ймення між народом та, щоб "висисати" з них тяжко запрацьований гріш на масонсько-диявольські цілі! Тому тут будемо говорити не так про мораль поодиноких осіб-масонів, як радніш про організацію, масонерію й її загальне наставлення, її моральні закони.

Кардинал Каро Родрігес каже, що масонерія публично заявляє, що вона студіює, вивчає, ширить мораль. Подібне каже масон д-р Макель: "Масонерія — це знання моралі, закритої різними алегоріями, а вияснюваної символами". — В 1§ Масонської Конституції говориться: "Масонський Орден має за ціл добротинність, студіювання універсальної моралі та практику всіх чеснот". — Гарні фрази, але життя зовсім інше від цих висказів. Придивімся масонській медалі, масонській моралі, з другого боку.

Кожний уважний і думаючий читач з вище сказаного бачив, що масонерія заміряє знищити всяку віру, а передусім християнську; що бодай значна частина масонерії, як не ціла, почитає диявола, вправляє сатанізм. То ж послідовно, масонерія не

може мати чистої моралі, бо мораль без Бога — це аморальність! Говорячи — аморальність, не хочемо тим сказати, що ні одна особа, ні одного чину не може зробити чесно, по засадам моралі. Ні! — Тут говоримо тільки про загальний напрям, про головні засади масонерії, як масонерії.

По засадам масонерії — ціль освячує засоби

Це зовсім мильне навчання. Масони приписують таке навчання ОО. Єзуїтам, мовляв, вони так навчають. Що більше, навіть деякі наші письменники, не знаючи морального навчання ОО. Єзуїтів, чи може таки зі злости й неприхильности до Католическої Церкви, зачитавши масонських "мудреців", ворогів Бога, пишуть, що ОО. Єзуїти вчать, що ціль освячує засоби. Це зівсім неправда! Ці письменники може чули, що "десь дзвонили", а не знають де. — Підручники моральної, чи професори ОО. Єзуїти навчають, що: коли діло собою добре, тоді добра ціль може те діло зробити ще ліпшим, удосконалити його ще більше. Коли якесь діло теоретично, чи по своїй природі є байдуже, індиферентне, ні добре, ні зле, тоді воно може дістати свою моральну вартість із доброї цілі. Але, коли якесь діло є зле по своїй природі, чи есенціально, тоді жодний і найсвятіший намір, найкраща ціль не можуть його освятити, зробити його морально добрим, (N. Noldin, S. J. «De Principiis», Barcelona, 1951, p. 76. N. 69-77; E. F. Regatillo et M. Zalba S. J. «Theologiae Moralis Summa», Madridi, 1952, p. 170-195; та багато інших богословів-Єзуїтів так само вчать). Тому мусимо сказати, що вчення ОО. Єзуїтів різниться від масонського, як чорне від білого, або як правда від неправди!

Славний шеф так званих "просвічених масонів", Вайсагуп, між іншим, дає таке поучення для почитуючих масонів: "Не забувай, що ціль освячує засоби. Щоб доконати якесь добре діло, треба вжити

всіх засобів навіть і злих. Ці злі середники, яких ми вживали, є тільки побожним обманством“.

Між питаннями для новика масонерії стоїть такий запит: “Коли відкриєш, що наш Закон (масонерія) має дещо злого, або несправедливого, що тоді зробиш?” — Новик відповідає: “виконаю все, хоч би ті речі були злі чи несправедливі“. Вчений Райнер, зізнаючи перед судом про масонерію, сказав: “З усього, на мою думку, найбільше небезпечним є їхня засада: ціль освячує засоби“ (Каро Родрігез, ст. 185).

У Статутах Масонерії читаємо: “Королі, шляхта, стале військо, аристократія, урядники поліції й адміністрації, священники — є ворогами людського роду. Проти них кожний має всі права й обовязки. Усе дозволене, що служить до їхнього знищення, як: насилля, огонь, меч, отрута... ціль бо освячує засоби“ (Каро Родрігез, ст. 185).

Знаний секретар “Великого Орієнту Франції“ Базот намагається говорити, що масонерія — це безперервна школа універсальної моралі, яка замикається у творах масонів енциклопедистів: Вольтера, Руссо, Далемберта, Гельветія та інших. “Світло цих масонів, каже він, заходить до найдалших закутин землі; його імпульс і нестримна сила доходить до вершків у будові досконалости по навчанні згаданих масонів-філософів“.

Що ж говорять “світочі“ масонської моралі?

Вольтер, між іншим, говорив, що чеснота — це чистий егоїзм. — Дідеро й Гельветій навчали, що мораль зводиться до мистецтва: “вміти жити в задовілі та використанні цього світу“. Знання обичаїв треба вивчати не з неба, а з землі“. — Вольтер у своїй поемі “Про розкіш“ каже, що розкіш — це предмет, обовязок і ціль усіх розумних створінь. З Вольтером згідний у цій речі масонський реформатор, Сен Мартін.

Матеріяліст масон Гольбах навчав, що силою природи кожний має любити своє власне добро, а навіть і зло, як воно приносить йому користь. А

Далемберт (D'Alembert) не соромився писати: "одиноке божество цілого світу — це змислова розкіш!"

Масонерія веде систематично до деморалізації

З листа масона Вінде (Vindex) до його родича, славного Нубіля, довідуємося цікаві й важливі речі про масонську мораль. Він пише: "Найвищою нашою Радою порішено, що не має бути більше християн. Мусимо популяризувати серед мас проступок... Католицизм не боїться острого меча, але може власти через деморалізацію... Найкращий меч, що смертельно ранить Церкву, — це деморалізація. Тому ми не можемо переставати в тому ділі ніколи. Нашу мету ми досягнемо, бо вона спирається на людських пристрастях. Ми мусимо відокремити мужчин-батьків від родинного життя, від їхніх подруг, від дітей... Коли ми в них впоюємо несмак і невдоволення з родинного життя і релігії, піддаваймо їм думку вписатися до масонерії... Змагайте знищити серця, а не будете мати католицизму. Ми розпочали деморалізацію на велику скалю, і це нам допоможе, одного гарного дня, справити похорон Церкві", (А. Тріяна, ст. 69).

Постанова систематичної деморалізації християнського світу тягнеться чорно-кривавою ниткою продовж цілої історії масонерії. Вороги Христа, жиди, їхні провідники, підступом, обманством, брехнею спричинилися до засуду на смерть Христа. Вони вишукували облудних свідків, заплатили тим, що бачили Воскресіння Христа, щоб вони говорили неправду, кажучи, що Христа вкрали. Вони не лякалися жодних засобів, щоб нищити працю апостолів Христових. Це наглядно бачимо зо св. Письма. Ті самі вороги Христа перейшли в масонерію і їй надали свої напрямні, принципи та засоби. То ж не дивуймося, що масонерія тим усім користується!

В 1878 р. масон Гередія, член "Великого Орієнту Франції", каже: "Мусимо здобути жінку для нашої справи, бо це вона є остання остоя оскурантиз-

му (католицизму), який протривить поступові людства". В 1903 р. на засіданні "Великого Орієнту Франції" масон Крескент сказав: "Конче потрібно жінок, пересяклій фальшивими ідеями, забобонами та смішними речами (цебто католицизмом), протиставити жінку просвічену нашими ідеями та відчужену від Церкви". — А римська масонерія 1830 р. таке говорила: "Коли вже не можемо усунути жінки, що є великою перешкодою до знищення католицизму, то бодай здеморалізуймо її!"

У цілі здеморалізування жінки, масони створили мішані льожі, де входять мужчини й жінки. На початку масонерія не приймала жінок до своєї організації. В 1742 р. у Франції вже були мішані льожі, в яких мужчини й жінки віддавалися найогиднішим проступкам, оргіям, неморальності. Подруга французького короля Филипа була "Великою Вчителькою" жінок-масонок на цілу Францію. У половині дев'янадцятого сторіччя мішані льожі вже були: в Німеччині, Бельгії, Італії та інших країнах. Там виховувалися атеїстичні масонки, що розливали свою отруту на весь світ.

Наслідки масонської моралі

Папа Лев XIII каже: "Тому, що з найпевніших доказів, які ми навели попередньо, впливає остаточна й головна мета їхніх змагань (масонів), а саме: знищити до фундаментів увесь релігійний і цивільний порядок, що спирається на християнстві, а побудувати інший, новий, на фундаментах і законах взятих із нутра натуралізму.. Головним принципом тих, що держаться натуралізму, як вже й вказує сама назва, є природа й людський розум, як учитель і володар всього. Тому вони відкидають обовязки зглядом Бога... заперечують Боже Обявління, не приймають релігійних догм, ні жодної правди, якої не розуміє людський розум. Відкидають існування Бога духовість і безсмертність людської душі, які

є принципом всякої чесноти й справедливости. Відкинувши це, натуралісти й масони вже не мають фундаменту й оборони совісти, ні розрізнення того, що чесне, від того, що нечесне. Послідовно, одиноке виховання, що його люблять масони, і в якому, по їх думці, мається виховувати молодь є: — **ляґцистичне, незалежне, ліберальне..** Коли ці принципи почнуть свобідно все опановувати, усуваючи християнське виховання, скоро появляться найдивачніші опінії, та різними способами зросте зухвалість у злочинах“, (“Гуманум генус“).

Наслідком масонського натуралізму, масонської моралі є: **цивільні шлюби, розводи, вільна любов.**

Масони дуже добре знають психологію людини та народніх мас. Вони свідомі того, що халком не можна знищити того, що закорінилося довгими роками чи сторіччями. Вони беруться до своєї руїницької роботи поволі, але поступенно й видержливо. Масонерія, де тільки може, заводить цивільні шлюби. Значить, масони знають дуже добре, що цивільні шлюби не мають такої тривкості, як церковні, ані також не мають такого чару, німбу, таємничости, як ті, що їх заключилося перед Богом, присягаючи на св. Євангелію.

Знаємо з історії народів, що подружжя завсіди було навіяне чимось таємничим, релігійним. Його заключалося з особливішими церемоніями. І справді, подружжя таким є! Ще більшої гідности воно набирає, коли заключається в церкві і Христос підносить його до гідности св. Тайни. “Тайна це велика“, каже св. ап. Павло.

Тому то масони стараються упростити цей, такий важливий і врочистий, акт, звільнити його від усіх особливіших церемоній, а головно релігійних, щоб цим робом зробити його ділом малої ваги. Крім того, коли подружжя заключають тільки перед цивільною владою, то подругам здається, що вони відповідають за своє подруже життя тільки перед цивільною владою, а не перед Богом. А що цивільна

влада не може бути всюди присутна, не може всього бачити, знати, то ж тим подругам відчиняється можливість почуватися вільнішими в подружніх обов'язках, чесності, вірності, любові. Тому то ті, що вінчаються тільки перед цивільною владою, легше переступають свої подружні зобов'язання. Того, саме, хочуть масони, бо вони бажають ввести в нарід розгнущання, знищення обичаїв, що спираються на природному й Божому законах.

Услід за послабленням подружніх зобов'язань, приходять розводи. Тому то Вольтер навчав, що розводи -- це природний закон. А Гельветій казав, що християнські подружні закони -- це варварські й жорстокі закони. Масонський учитель Рагон навчав, що християнська нерозривність подружжя є проти закону природи, проти розуму. З приходом французької революції приходять розводи, з комуністичною революцією також приходять розводи. Всюди, де масонерія дістається до урядів, там вводять розводи, щоб так легше знищити родину.

Французький письменник Дешамп (Deschamps) писав: "Від цивільного подружжя доходить до розводів, а від розводів до мальтузіанських практик і до вільної сполуки". Масон, комуніст Гратієн (G. Gratien) в 1871 р. говорив: "Родина для нас є найбільшою перешкодою. Коли хочемо досягнути нашу мету й дати всім рівне й революційне виховання, мусимо знищити родину. Син не є власністю батьків, але належить до держави". Подібне говорив ДАлемберт: "Батьки мають владу над дітьми тільки до часу, поки вони ще не мають уживання розуму".

Сьогодні по всіх краях, по найдалших закутках землі, чується нарікання на подружній егоїзм, на брак подружньої любови, на сталі віроломства, подолтання подружньої присяги. Багато шукає за джерелом того нещасного прояву, а він в масонерії. Один жидівський масон, рабін, 1880 р. подав був жидівському прововоді такий плян: "Буде дуже пожиточне,

коли сини Ізраїля будуть старатися брати своїх коханок не зпоміж дочок жидівських, але зпоміж християнських дівиць. Тайну церковного подружжя заступити звичайним контрактом перед цивільною владою. Це для нас дуже великої ваги... Коли ми опануємо цілковито пресу, тоді зможемо засівати нові ідеї щодо чесноти, гонору, правости сумління. Тим способом дамо перший сильний удар родині, яка по сьогоднішній день є святою інституцією, та довершимо її розкладу", ("Лос Протоколос", ст. 38).

Такі то заміри щодо молоді, родини, подружжя мали масони давно, такі самі мають і сьогодні. — На Масонському Конгресі в Монтевідео, Уругвай. 1950 р. між іншим постановлено: "Кожний масон має бути пропагатором ляїцизму"... "Масони мають виховувати своїх дітей, а також і своїх подруг, за масонськими засадами. Повинні повести завзяту кампанію на користь абсолютних розводів подружних звязків, абсолютної рівності незаконних дітей із законними, наложення на Церкву податків і викинення із шкіл навчання релігії", ("Діаріо ілюстрадо", 17. 11. 1951 р.).

Великий Вчитель масонерії в Аргентині у своєму річному "Обіжнику" з 7. 7. 1955 р. поручив усім масонам в Аргентині держатися постанов П. Інтерн. Масонської Конференції, що відбулася в Чіле 1952 р. Між тими постановами є: абсолютний розвід подружого звязку, виховання молоді в безрелігійності та відділення Церкви від держави. — В 1955 р. в Гавані, Куба, відбулася III. Інтер. Конференція Масонерії, яка між іншим ратифікувала всі постанови I-ої і II-ої Інтерн. Конференції і поручила закріпити злуку різних масонських філій у світі, щоб успішніше розпочати "хрестаносний похід" проти нетолерантності й фанатизму Католицької Церкви.

Масонські жіночі льожі мають таке саме завдання. Ось дня 12-14. X. 1955 р. відбувся в Чіле Зїзд Жіночих Масонських Центрів. В офіційному органі цієї організації ч. 1-2. 1957 р. пишеться: "Жіночі

масонські центри є твором масонських лож і від них беруть своє навчання та соціальну орієнтацію.. Вони є продовженням масонських-чоловічих лож і мають їм помагати ширити по світі масонську акцію... Зїзд також постановив виховувати дітей у масонському дусі, щоб вони мали вплив у суспільності... Посилювати виховний вплив держави, а поборювати вплив Церкви“.

Масонський Конгрес, що відбувся у Буенос-Айрес 1950 р. знову таке постановив: “Латиноамериканська масонерія буде поборювати всіма можливими засобами клерикальну пропаганду, заснування й розвій релігійних Конгрегацій, а доложити усіх сил, щоб їх викинути з краю... Масони не будуть давати своїх дітей на виховання до релігійних інституцій. Масони будуть впливати, щоб їх подруги не сповідалися і те саме заборонять своїм дітям. Масони жодним способом не можуть спомогати католицьких Конгрегацій чи каплиць. Масонерія буде боротися за посилення політичних партій, але тільки таких, що сприймають масонські ідеї та зобовязуються половувати за розділом Церкви від держави, за вигнання усіх Конгрегацій з держави, за **цивільними шлюбами й розводами**; за безрелігійним навчанням; щоб по шпиталях були світські енфермерки, а не черниці; за скасуванням військових капелянів; та інших клерикальних законів... Кожний масон є зобовязаний всюди поступати згідно з масонськими приписами і **буде тяжко караний**, по масонським законам, за нарушення зробленої угоди“, (А. Тріяна, ст. 218).

Так то Масонерія змагає всіма засобами розложити морально християнську спільноту, здеморалізувати її. Папа Венедикт XV у своїй Енци. “Моту пропріо“ від 2. 8. 1920 р. писав: “Сумні наслідки війни далися чути в народах, у цьому моменті, коли всі почувуються заражені, і то глибоко, натуралізмом, тією заразою, яка де лиш пошириться, послаблює в народі бажання небесних речей, загашує вогонь Божої любови, відтягає людину від св. спасенної ласки

Христа, позбавляє і ісвітла віри й інших помочей, а полишає власним слабостям зіпсованої природи та її неопанованим пристрастям“.

По 42 роках це лихо не зменшилося, а ще зросло! Погляньмо тільки на модерні родини, заражені натуралізмом, що його витворила масонерія; на їхню дехристиянізацію, на розводи, вільну любов, на подоптання присяги, на обезцінення всього, що святе й Боже в подружжі; а будемо мати слабенький образ того, що масонерія вже осягнула. З упадком родини приходять упадок народу, людства!

Масонерія і молодь

Молодь — це надія народу. Тому усі побиваються за молоддю. Яка буде молодь, така буде й нація: Світова масонерія свідомо того. Вона заміряє знищити віру в Бога і християнську мораль крайною деморалізацією. Це вона, в великій мірі, вже осягнула. Нащастя, природно здорові круги, як також і Католицька Церква, вже зорієнтувалися, де є джерело тієї деморалізації, дехристиянізації, й вже розпочали сильну протиакцію. Однак не зашкодить подивитися виразніше на масонські змагання опанувати молодь, здобути її для себе, а через неї привести цілий світ до руїни.

Масонська льожа наказала: “Мусимо звернутися до молоді. Треба її звести, впроваджуючи її в наші ряди, під наш прапор. Однак обережно, щоб вона не здавала собі справи з того. Винищуйте ворога, католицизм, прокльонами, очорнюванням, але вважайте, щоб нищити його передусім у його зародку. Тому ідіть до молоді, а як потрібно, то й до дітей“!

Знаючи ці масонські заміри, можемо здати собі справу, чому школи, університети стали полем боротьби між масонерією та християнством. На здобуття впливів у навчанні масони спрямовують найсильніші свої засоби, свій сприт, підступ, насилля. Знають вони, що перемога на цьому полі рівняється перемо-

гою на всіх інших фронтах, на всіх полях. Тому не дивно, що сьогодні масонероя й комунізм дали собі руки, щоб здобути молодь, головню середньо-шкільну та університетську. "Будуче належить до нас-масонів, сказав Едмунд Кардіен, — і це будуче лежить в навчанні".

Провідник ляїцизму Клемансо сказав, що фронт боротьби не лежить у барикадах, але знаходиться в школах. Ціль, що її мається досягнути, — це душа дитини". Усі напади проти християнського навчання, почавши від 18 сторіччя, то є від 1717 р., коли то християнська масонерія злилася з жидівською "Таємничою силою", походять від масонерії!

На Загальному Зібранні "Великого Орієнту Франції" 1889 р. масон Ніколь сказав: "Виховання молоді за ляїцистичними ідеалами зможемо досягнути через зменшення прав батьків до дітей. Не хочемо лишати дітей на ласку Закладів чи манашок. Школа — це скарб всесвітньої масонерії, яка мусить у ній поборювати духа нетолерантності й замітньої пристрасти". Масонерія з Неаполю кричала свого часу: "Виховання молоді вільне від клерикального впливу, навчання чисто ляїцистичне та матеріалістичне".

Секуляризація і монополія навчання

В 1763 р. масони в Франції мали вже виготовлений план навчання молоді. Воно мало бути: чисто масонське, безрелігійне, державним монополем. Із розв'язанням Закону ОО. Єзуїтів, чого причиною були також масони, справа виховання молоді пішла б багато легше. За навчанням Руссо, держава є найвищою інституцією навчання, найвищим керівником моралі й єдиним джерелом законів.

"Великий Орієнт Бельгії" 1864 р. сказав: "Треба відібрати дитину зпід впливу батьків". Провідник і світоч масонерії Вайгавпт кликав: "Мусимо ширити "правду" нашого Ордену й тому мусимо опанувати виховання — відважно, але второпно, поборювати за-

бобони, цебто католицизм. Для цієї мети мусимо при-тягнути учителів молоді, цивільні й військові власті. У вихованні треба зручно впроваджувати наші догми“.

Найсильнішим змаганням масонерії було й сьогодні ще є ось це: унеможливити здорове виховання молоді, заводити тиранію державного монополю навчання, винищувати чесних учителів, а формувати масонських із масонськими школами; виховувати цілі генералії у своєму дусі, щоб так могли запанувати над цілим світом. Їхня тактика така:

1. Здобути державний монополі у вихованні, щоб усунути, або бодай знеутралізувати релігійне навчання.

2. Ляїстичне навчання, незалежне від жодної моралі, від жодної релігії, цебто атеїстичне, деморалізуюче.

3. Навчання безплатне, щоб цим способом виграти конкуренцію із християнськими школами, які мусять оплачувати самі батьки.

4. Навчання обов'язкове, щоб цим способом мати свій руйнівний вплив на всіх без винятку.

Такий державний монополі у навчанні скоро доводить молоді до безвірства, затрати моралі. Сьогоднішня сумна дійсність це наглядно потверджує. Тому то журналіст Моро пише: “Безрелігійність є цією причиною, що навчання стало оруддям деморалізації і кримінальності“. — Справді не треба було довго чекати на застрашуючі наслідки ляїстичного виховання. Вже міністер Наполеона I, Іван Порталіс, сказав: “Вислухайте голосу всіх чесних громадян; не має навчання без релігії, як і нема виховання без моралі й без релігії. Конечним є поставити релігій, як фундамент виховання. Коли порівняється теперішнє виховання з тим, яке повинно бути, то нам нічого не залишається, як тільки плакати над недолею, яка загрожує всім генераціям, теперішнім і будучим. Тому вся Франція домагається релігії, що буде скорим порятунком моралі й суспільности“!

Довгі літа мусіла Франція чекати, щоб уряд почув цей розпучливий крик, здорово думаючої людини. Сьогодні, здається, з усіх країн світу, Франція найбільше морально згангренована. — О. Г. Мічоно пише: "Католицька Акція у Франції мусить стати віч-у-віч з поганським світом (у Франції)... Коли ми імя християн приділимо до тих, що живуть по християнськи, то мусимо сказати, що Франція є місійним краєм! Пролетарська маса зовсім поганська!" (G. Michonneau: «Parroquia comunidad misionera», Buenos-As. 1956, ст. 7).

Бачучи це застрашаюче лихо масонсько-ляїстичного навчання, теперішній президент Франції де Голь поволі впроваджує до шкіл навчання релігії, християнської моралі, а навіть дає деяку матеріальну поміч парафіяльним школам. Однак не всі це розуміють, а найважливіше, не всі того собі бажають. Масонерія, що впровадила це руїнницьке навчання, хоче його назавсиди задержати, тому президент стрічається з великими труднощами, перешкодами, які походять від масонерії, чи її помічників.

В Аргентині масонерія здобула дуже багато на полі навчання. По викиненні Товариства Ісусовців з краю, масони змагають до опанування шкільного навчання та виховання дітвори й молоді. "Аргентинська Республіка віддала була, майже виключно, виховання молодих генерацій у руки Єзуїтів", так писали масони в 1873 р. — "Їхні гіпокритичні Інституції вже запускають коріння в Пол. Америці. Вони встановляють школи та Колегії, яких провід загально віддається Сестрам Милосердя, що є зняряддям і агентами Єзуїтів".

Ось так кричали масони, бачучи, що ОО. Єзуїти закладають школи. Але виграла масони, вони здобули аргентинські школи, здеморалізували молодь, учительство та цілі покоління. Продовж 60 років панування ляїцизму у школах і державний монополі шкіль дали свої овочі — гіркі, застрашаючі овочі! Великий поет й учитель аргентинський, Леопольд Лю-

гонес, інспектор шкіл, з боєм кликав: “Проступок, аморальність і лівинство, панує в Аргентині завдяки ляїцистичним школам”, (“Ля Націон”, 13. 11. 1938).

Три роки передше, осуджуючи шкільний ляїцистичний закон, сказав: “Закон 1420, — це занепад моралі, правдива катастрофа, нагода до корупції і злочинів, заслона атеїзму, противоріччя до державної самостійности народу, що повинен рядитись більшістю голосів; це розсадник шкіл без зобовязань, підсилення звичайного зарібника, збирача гроша, творець двоножних звірят, що стільки напродукують, що відтак самі сконсумують”, (Ля Націон”, 17. 5. 1935).

Католицький щоденник: “Ель пубельо” з 27. 7. 1959 р. писав: “Аргентинський учитель у більшості не має моральної формації й тому не міг вправляти тієї життєдатної функції, виховавчого обовязку, з великою відповідальністю для майбутнього кожної дитини. Ця заведена надія спостерігається нашими очима й набирає драматичних розмірів”. — Ці драматичні розміри вже набрали актуальности. Виховники, поліція, батьки, різні часописи нарікають, пишуть, алярмують, шукають проти засобів на застрашачу злочинність дівтори й молоді. Це осяги масонерії!

Відгук ліберальних, ляїцистичних масонських зафонів в Аргентині, знайшов місце в поезіях славного аргентинського поета, Хосе Гернандез, в поемі — “Мартін Фіерро”. Він пише: “Я знаю цю землю, в якій рай панував... а речі, які тепер спостерігаються, то ні чорти їх не знали... З мого серця пливе скарга, пливе наболілий плач, і нічого не залишається нам нещасним, як плакати за утраченим добром”!

В 1884 р. писав Мануель Естрада, аргентинський християнський виховник: “Ляїцистичної школи ніхто не хоче в краю; це винахід масонерії і лібералів. Ляїцистична школа є винаходом лібералізму, екзотичним елементом, пропастю аргентинської суспільности, впроваджена масонськими станицями тут розміщени-

ми". — Ще 1881 р. писав Естрада: "Проблеми краю ніколи не будуть розв'язані, як політика не буде інспірована Євангелією. Ми можемо тільки надіятися на християнське відновлення, що стане джерелом відродження правдивої і незалежної свободи".

Хоч здорово думаючи аргентинські патріоти намагалися повернути навчання релігії по школах, закладаючи парафіяльні школи, однак масонерія наполегливо працювала сама й зо своїми помічними організаціями, як "Ротарі Клюб", щоб ці найшляхетніші змагання знівечити. Маймо терпеливість послухати ще деяких порішень масонерії у шкільних справах.

Масонський Конгрес, що відбувся в Буенос-Айрес 1906 р. між іншим постановив усильно працювати над лясцистичним вихованням молоді. — Чиленсько-аргентинський масонський Конгрес, що відбувся в Чіле 1950 р. наказує: "Кожний масон має стати пропагатором лясцизму... Масони повинні виховувати своїх дітей і жінок у масонському дусі, щоб відкликано державний закон, який дозволяє навчання релігії по школах". — На згаданому Конгресі заснувався т. зв. "Комітет Лясцистичної Акції" на цілу Пол. Америку. Між іншими постановами того Комітету є змагання до відчинення шкіл коєдукаційних, без жодних догм, лясцизації суспільности, держави та школи...

1* Міжамериканська масонська Конференція, що відбулася у Венезуелі 1947 р. каже: "Масонерія вважає лясцизацію суспільности за поступ людства"!

2* Міжам. масонська Конференція відбулася в Гавані, Куба, 1956 р. На цій Конференції були делегати масонерії з Франції, Бельгії, Швайцарії, Греції, Туреччини, Голляндії, Німеччини, Фінляндії, Бразилії, Перу, Венезуелі, Куби, Мехіка, Чіле, Гватемалії, Канади, Півн. Америки й інші. Усі вони постановили категорично держати й всюди запроваджувати лясцизм.

В 1962 р. відбулася 5* Интерн. Конференція Символічної масонерії. Звідомлення про її постанови подав аргентинський масонський журнал "Сімболо". То-

ми, що це є найновіші постанови Інтернаціональної масонерії, тут наведемо деякі з них, що їх беремо з арг. тижневика: "Ескію", 18. 11. 1962 р. ст. 12.

Ось, що постановили масони: "Існувала й існує сильна акція Католицької Церкви проти масонерії, і вона ще посилилася. У виді того, на братів-масонів спадає тяжкий обов'язок чуйности на діяння Церкви й церковної влади та їм протидіяти. Масон у приватному й публичному житті має держатися масонських засад, постулатів ляїцизму, має виховувати свої діти в тому дусі. Брати-масони повинні гуртуватися по інших прихильних організаціях і через них поширювати свої ідеали, головню ляїцизм у вихованні, публичному житті та поступати за їхніми засадами. **Хто того не робив би, цей підпадає санкціям, питомим нашому масонському закону!**"

От маєте масонську: демократію, свободу, толеранцію, братерство! Коли Церква щось приписує зберігати й погрожує своїм вірним карами, тоді вони кричать, що оскурантизм, брак свободи, толерантности і т. д. А коли вони сто разів гірше поступають, то все — добре, братерське, демократичне, свобідне, культурне, поступове! Як багато католиків і то інтелігентних дає себе обдурити ось такими масонськими демагогічними кличами!

Бачимо масонські змагання на полі виховання. Диявол і його вірна помічниця — масонерія жидівська не сплять, а діють безупинно. Християни-католики сплять блаженним сном. Час пробутися! Час розпочати діяльну протидію!

Масонерії все дозволене, навіть злочини...

Німецький філософ Фіхте, визначний масонський учитель, казав, що масонам усе дозволене проти тих, що противляться їхнім змаганням, як: насилля, підступ, меч, отрута. "Ціль освячує середники, казав інший учений провідник німецьких соціалістів, Струн. Берн цей меч і сліпо слухайся своїх провідників. Знай,

що ти не зробив нічого доброго для людства, коли не досягнув своєї найвищої гідності, яка криється у відкиненні Бога, не признаванні Папів, ні королів, ані іншого пана, крім себе самого". Карло Маркс 1872 р. в Амстердамі сказав був, що соціалістичну революцію треба буде переводити в більшості європейських країн — насиллям. Шведський масон Іван Вітт говорив: "Усі засоби, що ведуть до здійснення намічених нами проектів, між якими є руїни всякої релігії і всякого ладу, дозволені. Тому — мордерство, отрута, кривоприсяга і т. п. дозволені масонам".

Масонські письменники, як Павло Бенуат, Домінго Марджотті, Йосиф Карзо, Микола Серра й численні інші, вичисляють злочини, що їх заподіяли масони. Вони вичисляють різні: вбивства, самогубства, погроми, підпали, заворушення, війни, революції, що їх спричинили масони прямо або непрямо, за своїми "моральними законами".

Так, на приклад, вбивство папського міністра Перегріно Россі 1848 р.; єспанського міністра генерала Пірна; атентати на французького короля Наполеона III; німецького Вільгельма I і II; Єлисавети II в 1847 р.; єспанського Альфонса XIII; австрійського Франца II, 1913 р.; вбивство шведського короля Густава III, його смерть подавали європейські газети багато наперед; смерть норвезького Олександра II; Олександра сербського і його подруги, 1903 р.; Карла румунського 1914 р.; Умберта I, італійського короля; Олександра I і II, російських царів, та Павла I, що хотів пірвати з масонерією і позамикати їхні льожи в Росії; австрійського Леопольда II; голосний злочин у Сараєві, причина світової війни 1914 р., був порішений, проголошений і виконаний масонами, так що Фридрих Віхтль не вагається казати, що це факти судово доказані, але тенденційно промовчані. (А. Тріяна, ст. 87-99).

Вище наведені факти це злочини виконані масонерією на поодиноких особах. Але пригадаймо собі бодай деякі факти, масові злочини, тоді поба-

чимо, що масонська “мораль” — це аморальність, дич і звіроднілість!

В часі французької революції 1798 р., спричиненої і провадженої масонерією, по цілій Франції неслися славно-звісні кличі: “свобода, рівність, братерство”! Щось, як сьогодні. В імя цієї масонської свободи, рівности і братерства будується у Франції 44.000 криміналів із своїми гілотинами. В імя “прав людини, — нищать 2.000 монастирів, руйнують цінні бібліотеки, архіви, твори мистецтва; нищать або цілковито палять 50.000 церков. В одному тільки році мордують два мільйони осіб, мужчин, жінок, дітей і 1.500 священників. Бачучи таке дикунство, ніби найкультурнішої і найбільш досі поступової держави, французький історик Цезар Канту писав: “Подібні сцени — нас, як людей, упожоряють”!

В Ліоні, на площі, були зібрали всіх людей і їх післали під гілотину; згинуло 31.000 і пішло в руїну 1.700 домів. В Толон гине 15.000 під канонами і багнетами. В околиці Венде, героїчною смертю гине 900.000 осіб, а в руїну переходить 22.000 домів. Французький історик, вільнодумець, Гіполит Тен, подає також деякі числа тієї “свободи, рівности і братерства”. тієї масонської “моралі”. Ось пише він: “150.000 людей пішло на заслання, 10.000 страчено без жодного суду, і це тільки в одній провінції Анжу: 500.000 загинуло в західніх околицях; 400.000 увязнено; більш 1.200.000 потерпіли тяжкі особисті страти; багато мільйонів потерпіли інші нещастя; 12 мільйонів жовнірів загинуло! І закінчує оцей вільнодумець, але в якого ще були людські почуття: “Ті узурпатори, так погорджені і зненавиджені, нужденні авантюристи, під покривкою свободи — попихали всю Францію до руїни; ніби скріпляючи її. — винищували її; звільняли людей, ніби, щоб пірвати їхні кайдани, а відтак заковували цих бідних у ще тяжчі кайдани; вбивали й грабили на велику скалю й то систематично, з ціллю задержати цю злочасну диктатуру, це дикунство, цю деморалізацію на завсіді”.

Німецький "Культуркампф" — це діло масонерії! Подібний "Культуркампф" переживали народи: Венесуелі, Гватемалії, Бразилії, Аргентини, Колюмбії, Чіле, Еквадору, Мехіка й інших країв. А що вже говорити про Росію й Україну? — Скільки знищення, терору, насилля, мордів, смерти, руїни спричинили масонсько-жидівські комуністи?! — А. Тріяна, чужинець, хоч добре не обізнаний у справах України та Сходу, але подає, що в Росії 1922 року внаслідок штучного голоду загинуло 22 мільйони людей; на Україні 10 мільйонів бідного населення, а 6 мільйонів багатих людей-куркулів (А. Тріяна, ст. 168).

Знаємо, що большевики винищили понад 250 українських православних і католицьких єпископів, понад 30.000 священників, коло 50.000 осіб призначених на церковні прислуги, великі тисячі церков, каплиць, монастирів! Мільйони українського народу впало жертвою масонсько-комуністичного терору!

Під директивою масонерії розпочалася й велася еспанська революція в 1936 р. Її вже підготовляли масони від 1843 р. У цій нещасній революції знищено: 20.000 монастирів і церков, замордовано 12 єпископів і 7.000 священників, загинуло 400.000 мужчин, жінок і дітей посеред жуй і терору. Годі тут наводити всі жахіття, що їх у світі спричинила масонерія, керована жидами. Їм кінця нема!

Папа Пій IX, бачучи до чого зміряє масонерія, і знаючи яка її свобода, рівність і братерство, сказав: "Як кару, за відступлення від Бога модерних народів, пекло вилле на землю своє царство вогню".

Папа Венедикт XV 1917 р., запримічуючи до чого котиться людство під впливом і діянням масонерії та безвірства, сказав: "Легалізоване безвірство та приправлене системою цивілізації — довело світ до моря крові"! А Папа Пій XI в інавгураційній Енциклопедичній Енциклопедії, 25. 12. 1922 р., писав: "Люди соромно відступили від Бога і Христа, тому затратили свій попередній добробут і потонули в морі нещастя"!

Дня 2. 11. 1948 р. аргентинський єпископ Мен-

доза у своєму Пастирському посланні писав: “Масонерія задля своїх цілей заслуговує на таке осудження, яке висказав Папа Пій XII на комунізм. Масонерія есенціально є звиродніла, ненавидить Христа, з такою самою силою, як комунізм; з такою самою сатанічною впертістю хоче знищити Церкву. В нашій Батьківщині, Аргентині, вона віддається саботуванню всякої християнської ініціативи, яка впливає від наших губернаторів. Для католиків масонерія — це а-вагвард Антихриста! З нею не має угоди! Її треба п'ягнувати і вказувати на неї, як на найбільшого ворога нашої Батьківщини і Церкви. Це наш важкий обов'язок“!

Масонська свобода й демократія

Можна багато пізнати та порозуміти з масонської “демократії і свободи” прочитавши попередні рядки. Отак, — тому що масони цими кличками, термінами сьогодні дуже воюють, ними послуговуються до своєї пропаганди, щоб задурити робітничі, народні, селянські чи й інтелігентські круги, — хочемо ще дещо додати про масонську свободу, щоб перестерегти людей перед цими зводливими та облудними кличками.

Масон Макей, “Великий Секретар” масонерії в Півн. Америці, 1844 р. сказав: “У ступенях “Голубої масонерії”, яка є дверима до святині, початкуючим виясняється тільки частина символів. Це робиться з розумом облудно, не так, як воно є на ділі. Навіть не бажається, щоб початкуючий все порозумів. Правдиве пояснення є зарезервоване для князів масонерії. Нижчі, символічні ступені, — це наче текст, а вищі, — це коментарі”. Генерал Альберт Пік, “Великий Учитель” масонерії, каже: “Масонерія скриває свої секрети перед усіми, крім “вибранців” та вживає неправдивих пояснень своїх символів, щоб обдурити тих, що заслуговують на це”. — Гарна рівність!

Зате для правдивих масонів, каже Квер Готреле, піднесення до вищого ступення є признанням їх за-

слуг та довіря до них; це є вшанування їх глибокого розуміння початків масонерії, оціненням їхніх приречень та сили волі, доказом довіря і свідоцтва, менш-більш “повної формації”. Цей учений закінчує: “Масон більше не знає, як знає, бо масонерія знає більше від того, кого вона навчає. Більшість масонів, — це звичайні, несвідомі “попихачі”, слуги! Вони не знають головної цілі своєї секти, чого світ сьогодні ще не може пізнати” (Тріяна, ст. 48).

Безбожний Русо у своєму “Соціальному контракті” пише: “Держава, у відношенні до своїх підданих є властителькою всіх їхніх дібр. Свобідним є тільки той, що хоче того, чого хоче загальна воля!” — Дуже добре сказав. В масонерії, чи й комунізмі є “правдива свобода”, але її має тільки той, що думає, говорить, поступає так, як того собі бажає кліка масонська! Одиниці, нарід, коли думає дещо інакше від цієї кліки, зараз дістане п'ятно: революціонер, нацист, коляборант, ітд. В наслідку: тюрма, тяжкі роботи, Сибір, смерть!

Масон Далемберт писав до масона Фридриха II, пруського короля: “Нарід — це дуже дурна тварина, але, коли ти їй голосиш зрівняння у дочасних добрах, то вона напевно прихилиться до тієї науки і вже не схоче іншої”. — Масони зібрані на I. Інтернац. Ляїстичному Конгресі в Монтевідео, 1949 р., заявили: “Бажаємо, щоб у цілій Америці була школа ляїстична, незалежна від клиру; далеко від теологічних понять, вільна від догматичної опіки”... “Наша мета є точно определена: зайняти передові місця в боротьбі проти догматизму. Ми певні, що ви послухаете того поклику до еманципації з-під конфесійного оскурантизму...” (А. Тріяна, ст. 315). — Одним словом: всі давні масонські Конституції, Статути, Зізди, Конгреси, ітп. — накладають своїм членам невідхильний обовязок держатися масонського навчання, принципів так у приватному, як і публичному житті. Всі мають виступити проти Церкви, її навчання, як — оскурантизму, догматизму, диктатури. Хто не спов-

няв би цього наложеного обов'язку, такого карається тяжкими карами, навіть смертю, а все по законам масонерії!... Цю пригадку на карі ми бачимо і на V. Інтернац. масонській Конференції з 1962 р.: "Ми маємо приготуватися до боротьби... задля дисципліни масонської і під загрозою тяжких санкцій нашого Закону!"

Ось і свобода! Маєш робити те, що тобі накажуть, хоч-не-хоч! Чи воно тобі подобається, чи ні; чи воно є чесне, чи ні; чи братерське, чи ні — байдуже, маєш виповнити; а ні, то чекає тебе тяжка санкція!...

Навернений до християнства жид-масон Йона писав: "Я оплакував слово "свобода". Його треба викинути з мовних словників... Ті, що хочуть бути вільні (у масонерії), нічим іншим не є, як тільки рабами, керованими своїми панами, щоб робити добре або зле. Однак невільник бодай знає свого пана, а ми не знаємо хто нами керує та кому маємо сліпо слухатися" ("Ля дісіпасіон", ст. 146)... "Масонерія працювала над поваленням, царських тронів, над знищенням всякої влади цивільної й духовної, щоб таким способом запанувати над світом. Масонерія присвоїла собі ті самі кличі, що Христос, але з зовсім іншим значенням. Христова свобода була поміркована, прихильна, спасенна. А свобода масонська — це скрайня сваволя, без границь, свобода в богохульстві, обманстві, знищення характерів, релігій, багатства, життя".

"Масонська рівність — означає знищення всякого порядку, неопановання інстинктів, замішання, затрату правдивих життєвих вартостей".

"Масонське братерство — це егоїзм і привілеї любові, пімсти, незгода, конфлікти без кінця, зрада і напад, рабунки і гордість, профанація і нігілізм" (там же ст. 153).

"Народня маса є сліпою і варварською. Коли думає, що вже осягнула свободу, тоді перетворюється в анархію, яка обявляється найкраще в варварстві..."

Наша кличка: насилля і гіпокризія!... Не задержуймося перед корупцією, підкупством совісти, обманством і зрадою, коли нам того треба, коли того вимагає наша справа... Ми перші почали кричати: **“Свобода, рівність, братерство”**, ці слова так часто повторювані невідомими папугами й довкола яких гуртуються народні маси по всьому світу... Вони то позбавили світ добробуту, а одиниць їхньої правдивої особистої свободи. Маси не здають собі справи, що на світі нема нічого рівного, бо маси є сліпою силою...” (Лос Протоколос, ст. 49-57).

Із самих масонських документів бачимо, що масонські ключі: “свобода, рівність братерство” — це тільки пусті фрази, щоб заманити й обдурити невідомих людей до масонського ярма. Масонська: свобода, рівність, братерство — це сваволя, бунт, ошукство, ненависть, підступ, терор, кров, смерть! (Др. Віхтль, “Лос Протоколос, ст. 169”.

Ще один доказ масонської “демократії, свободи, поступу”

Масонерія, взагалі, так побудована, що не всі члени в ній є рівні. Є в ній члени упривілейовані, є різні ступені. Масон Макей, у своїй: “Енциклопедія масонерії”, запевняє, що масонерія забороняє втягати когось насильно в свої ряди й питає кожного члена на вступі, чи він добровільно вписується, чи не примушений. Однак, каже Кард. Каро Родрігез, весь світ знає, що масонерія робить дуже активну пропаганду за здобуття нових членів та що вона впихається до ліцеїв, військових шкіл, навіть намагається притягнути в своє членство клир, урядовців цивільної і військової влади, тощо.

Треба також знати, що масонерія не приймає у члени народньої маси, звичайних робітників, яких ніби так дуже боронить. Вона шукає за елементом свідомим, впливовим, професійним, інтелігентним, головюно чигає на молодь ліберального духа, на адвокатів,

які мають легкість слова зухвалість й активність. Цей останній рід людей є справжніми демонами; хоч трудно їх привести до лъож, зате позискання їх є завжди великим “добродійством”... Відтак чигає масонерія на: королів, князів, міністрів, інспекторів, високих урядовців, професорів, головно університетів, багатих і впливових людей (К. Родрігез, ст. 54).

В масонерії є різні роди, але найбільш поширена є так звана “Масонерія шкотського обряду”. Вона має **33 ступені**, по яких мусить спинатися кожний, що бажає досягти “масонської досконалости”. Перші чотири ступені більш-менш однакові. До них приймають майже всіх, без вийнятку, хто хоче вступити до масонерії. Що більше. У цих перших ступенях навіть дозволяють кожному практикувати свою попередню релігію, а часом і заохочують до її практикування. Поручають членам перших чотирьох ступенів, коли вони католики, ходити до церкви, сповідатися, причащатися, мовити вервицю, належати до релігійних організацій ітп. — Це все поручають на замилення очей несвідомих, на роллення доброї пропаганди для себе.

Ті, що знаходяться на нижчому ступені, не знають навчання вищого ступеня, ані також не знають секретів вищих ступеїв. Перед тими, що є з нижчого ступеня, все “по демократичному” держать у тайні! Провідники, т. зв. “Великі Вчителі”, є в дуже великих почестях. Їм мають усі слухатися без застереження, мають бути їм сліпо всі підчинені.

Молодий масон складає урочисто приречення: “Я є на те, щоб поборювати всякого роду нетолеранцію й фанатизм, щоб глибоко відчувати силу переконання масонських принципів і щоб з гордістю міг сказати одного дня: я масон”.

Значить, вже молодий кандидат прирікає поборювати все, що не масонське. І це зветься свобода, толеранція, демократія?...

Щоб ще дещо краще пізнати масонську свободу й демократію, чи пак нерівність, тиранію, пониження,

яке панує між членами масонерії, наведу тут "ОБРЯД" прийняття нового члена масонерії.

Кожний ступень має свої обряди прийняття чи підвищення. Кожний ступень є, як би так сказати, прикритий, оповитий різними символами. Вдавнину масони не приймали до своєї секти нікого, хто найперше не перейшов різних фізичних "проб", часто мук і тортур. Сьогодні, кажуть, ці проби не практикуються. І навіть самі масони виступали проти них. Але таки здається, що ці "проби" ще зберігаються, хоч дещо помірковані, злагіднені.

Отже, коли "кандидат" голоситься до масонерії, — а його вже передше досить випробували і переконалися, що він зможе стати масоном, — тоді певного дня цей кандидат представляється в масонській ложі, розібраний із свого вбрання цілком, як має до того "відвагу й силу", а як ні, то являється "ні вбраний, ні нагий". За навчанням масонерії це означає, що кандидат позбувається всіляких "релігійних і царських" пересудів, а хоче піддатися чистим, природнім законам. А що людина природно родилася нага, тому нагота не повинна її соромити...

Відтак кандидата позбавляють "всякого металю", цебто гроша, що його має з собою. Ця церемонія нагадує кандидатів, що він не повинен прив'язуватися до гроша. Із хвилиною його вступлення до масонерії, всі гроші, ввесь маєток є призначений на цілі масонерії. Вона може від нього все забрати, коли їй того треба буде, не дивлячись при тому на його потреби, чи потреби його родини. Масонерія понад всяку родину!

Зчерги зав'язують кандидатів очі й заводять його до так званої "чорної кімнати", або "габінету на роздуму". Ця кімната має вид гробу й у ній знаходяться: голови трупів та кості померлих і різні написи: Перебування кандидата в цій гробниці називається: "проба землі". Тут він позостає кілька хвилин сам, із зав'язаними очима. Відтак розв'язують йому очі, щоб міг читати різні написи, розміщені на стінах і предметах. Ось один напис: "Якщо ти хочеш вдавати, то

бійся, дрижи; якщо твоя душа відчула якийсь ляк, так не йди вже далі. Якщо тобі подобається різниці між людьми, то вийди звідсіля, бо тут їх нема. Від тебе можуть вимагати найбільших жертв, навіть і життя, — чи ти на це готовий?”

— Бачимо, які підступні питання, приготовані й уложені до мети масонерії! Навіть у настрогіших католицьких, чи православних Законах, не вимагається такої відданости владі, такої посвяти, жертви, як тут!

Кандидат вичитує ці фрази, які рівночасно є до-роговказом масонерії. Над ними призадумується і рішається на них! По назначеному часі на таку рефлексію, кандидат має зробити тестамент-завіщання. Має відповісти на письмі на три питання: Які є обовязки людини зглядом Бога; які зглядом ближнього та які зглядом себе самого? — Ці відповіді бере Провідник і заносить їх до президента льожі. Кандидата завсіді приймають до льожі, не дивлячись на його написані відповіді. Пізніше його перероблять, як буде потрібно.

Провідник, доручивши відповіді президентові льожі, повертає до кандидата, **завязує йому наново очі й закидає на шию шнурок**, а сам держить цей шнурок за кінець. Так провадить кандидата до дверей льожі. Кандидат силкується тричі відчинити двері льожі, які стоять замкнені. Опісля чує голос із середини: “Хто той, що силкується відчинити двері святині?” — В іменні кандидата відповідає Провідник: “Людина, що намагається відчинити двері святині — це світова людина, яка хоче побачити світло, і тому покірно приходить до нашої льожі”. По цих словах, двері відчиняються й кандидата впроваджують до льожі, що прибрана на синьо. Ведуть його поміж дві колони, які підтримують будову й мають імення: Яким і Вооз, — щось як це було у притворі Соломонової святині.

Тут кандидата знову досвідчають. Має перейти три проби, т. зв. повітря, води й огню. При помочі машин наслідуються падання граду, свист вітру та гудіння громів. Це т. зв. — проба повітря. Зчерги канди-

дат погружує свою руку в посуду з водою — це проба води. Накінець, витворюють штучний огонь, який охоплює кандидата — це проба вогню.

По цих “культурних й поступових” церемоніях кандидат із завязаними очима звертається кілька разів у різні сторони, випиває гіркий напій, переходить по дошках, які розсуваються під ногами та виходить по сходах догори. Перебувши всі ці проби щасливо, робить пробу “відчинення жили” на знак, що має бути завсіди готовий на всі жертви, навіть на пролиття своєї крові за ідеали масонерії.

Потім повідомляють його, що будуть витискати на його тілі масонську відзначу-печатку, як це робиться коням. В деяких льожах так поступають дослівно, а в інших, більш модерних, беруть запалену свічку, її гасять і притискають до тіла, або прикладають якийсь розігрітий предмет. По тім усім кандидат складає присягу, що ніколи не виявить секретів масонерії, знаків, символів, звичаїв, ані навчання”.

Тепер щойно розв'язують йому очі. Він бачить довкруги себе братів-масонів, що його оточують та держать голі мечі, спрямовані проти нього. Провідник каже: “Не бійся, мій брате, тих мечів, що спрямовані проти тебе. Вони страшні тільки, тим що ломлять присягу. Коли ти будеш вірний масонерії, то ці мечі будуть готові завсіди тебе боронити. Як же схочеш зрадити масонерію, то жодне місце на землі тебе не скрие. Ці мечі пімстяться на тобі!” — Опісля дають йому білий фартух, що є масонською відзнакою, дають пару білих рукавичок, щоб вручив їх тій, яку найбільше цінить. Так церемонія “Прийняття” чи пак “Обряд прийняття”, закінчується. Світова людина стає братом-масоном, найнижчого ступеня.

Яке пониження людини! Завязані очі, шнур на шиї, присяга на сліпий, безоглядний послух, погроза смерті за зраду! Людина тратить зовсім свою честь, свободу, маєток! Все забирають масони! А масони горляють перед світом, що вони оборонці: прав людини, свободи, братерства, рівності! Яка противорічність!

Яка облуда, ошукство, тиранія, пониження! І вони, масони, того приниженого кандидата, ніби, звать, своїм "братом"?

Якщо в чернечих Законах складають обіти послу-ху, вбожества, невинности, то це людина складає з повною свободою, з відчиненими очима. І хоч гото-ва на жертву, то жертва ця спрямована до найкращих цілей, найбільшого добра людини. А тут? — Масони ще мають лице казати, що вони поступовці, несуть світло, а не оскурантизм, свободу, рівність ітд.? В жод-ній, а тим менше в Католицькій Церкві, не знайдемо такого пониження людського єства, як у масонерії!

Не дивуймося тому, бо хоч масонерія голосить "демократію", але на ділі практикується — "ДемоНО-кратію"!

МАСОНЕРІЯ І ПАТРІОТИЗМ

За Божим Об'явленням, всі люди походять від однієї пари, Адама й Еви. Вони то дістали від свого Творця фізичну спромогу й моральний наказ рости й множитися, наповнити землю й володіти нею. Як засвідчують біблійні-історичні книги, із зростом числа людей поширяли люди свої посілості, займали нові місця поселення, творили нові раси, народи, племена, а згодом і держави. Все це діялось не за якоюсь сліпою силою, а по волі Творця, який своїм Провидінням рядить усім світом. Так, раси й племена, народи й держави повставали й повставатимуть по волі Божій.

Як Бог дав закон повстання й розвою рас і народів, так само Він дав інший закон для гідного існування людей на землі, — це закон любови Бога й ближнього. Патріотизм — це ніщо інше, як закон любови ближнього, дещо відмінний від любови поодиноких осіб. Патріотизм спирається на природному й позитивному Божому законові.

Патріотизм — це любов землі, території, на якій ми родилися, проживаємо, з якої випливає все нам потрібне до життя. Патріотизм — це любов расі, людей, які разом зо мною замешкують цю землю; це любов спільних духовних і матеріальних скарбів, спільної мети й засобів до неї. Патріотизм — це любов і пошана влади, яка спрямовує й керує чинності поодиноких людей до спільної мети. Патріотизм — це безінтересовна, жертвенна, а навіть і героїчна праця, посвята для свого народу.

Масонерія, хоч часто вдаряє по струнах патріотизму, використовує їхні приемні акорди до своєї мети, але на ділі, вона є проти патріотизму, вона нищить його і так противиться Божим законам і плянам. Тому що масонерію створили й нею керують жида, вона всіма силами змагає до того, щоб знищити всі держави, народності, а створити тільки одне, жидівське царство, під володінням жидівського володаря. Всі інші народи мають — або щезнути з лица землі, або перетво-

ритися в слухняних і покірних рабів. Ось деякі докази на це.

Дня 8. 5. 1920 р. північно-американська газета "Таймс" писала: "Існують та існували вже від давних віків тайні політичні жидівські організації. Дух цих організацій це традиційна й вічна ненависть до християнства й одна диявольська амбіція — запанувати над усім світом. Ціль до якої вони змагають вже віками, є повалити всі національні держави та заступити їх одним, жидівським інтернаціональним володарем".

Сергій Нілюс, який викрив й опублікував т. зв. "Протоколи Сіонських мудрців" каже: "Коли ми добре розглянемо всі ці документи, то з найбільшою певністю бачимо, що вони є нічим іншим, як тільки одним, стратегічним, до подробиць виробленим жидівським пляном, спільної жидівської акції. Жиди вважають себе призначеними до певної мети. Цією метою є не що інше, як повне запанування, політично-релігійне, жидівського народу над цілим світом", ("Лос Протоколос", ст. 164).

"Стратегічний плян жидівського діяння є макіявелістичний, без жодних шкрупулів. Базою для них є: -- "сила — це право", а "політика не має нічого спільного з мораллю". Вони змагають підчинити всі національні уряди під т. зв. "надуряд", або "інтернаціональний уряд", що панував би над усіма народами".

Сьогодні в Європі й Півн. Америці щораз більше говориться про такий інтернаціональний, чи пак "наднаціональний" уряд, банки, мову (есперанто?), військо і т. д. Хоч воно, по суті речі, може бути дуже доброю ідеєю, але чи воно не впливає з масонсько-жидівського затроеного джерела? — Варто над цим призадуматися!

Далі каже Нілюс: "Жиди означили відповідні засоби до осягнення своєї мети. Вони бажають розложити кожне не жидівське царство, державу, підсичуючи в них унутрішні революції, ненависть кляс, побільшаючи лібералізм, самоволю, винищуючи всяку релігію, крім жидівської, бо релігія це елемент кон-

сервативний і сила народу. Маючи в своїх руках пресу й фінанси, світове золото, постараються всякими засобами, підступством, насиллям, зрадою знищити християнські організації й економію християнських держав. До того будуть вживати спекуляції, штрайків, замішання, щоб селянсько-робітничу масу викинути на вулицю. З тим прийде дорожнеча життя, соціальний і політичний хаос, а тоді вони, дуже обережно захоплять у свої руки диктатуру в народі“, (“Лос Протоколос“, ст. 161-167).

Слідім уважно наші часи, а побачимо, як крадькома, поступінно жидівська масонерія, придержуючись повищого пляну, творить щораз більше т. зв. “Інтернаціональних організацій“. Комунізм, твориво масонерії, також стоїть на “інтернаціональності“. Ми й інші народи, підбиті комуністами, жалуємось, пишемо по всьому світі, що вони нас переслідують, нищать нарід, не дають належних прав і т. д. Комуністи не можуть інакше робити! Зрозуміймо це! Таке поступовання есенціальне їхній системі, створеній масонерією, на заложення жидівського царства!

У світлі цієї правди, дивімся на заяви американських чільних мужів, які кажуть, що створення української самостійної держави не стоїть по їхнім плянам, по лінії їхньої політики. І слушно! Їхньою політикою керує невидимо масонсько-жидівська рука. А їхня мета: підбити весь світ, створити одну державу, якої головою має бути нащадок Давидового роду! незрозумілим і дивним є те, що того всього не добачають вільні народи світу, які поступінно, несвідомо, підпадають під діяння невидимої, страшної руки!

Масонерія творить “Інтернаціонали“, а нищить патріотизм

Послухаймо, що говорять про цю справу самі масонські провідники. Учений масон Вайсгаупт викликав народності, любов вітчизни, як джерело егоїзму, а національні закони та права, як противні природі. Він

хотів, щоб здусити любов вітчизни й народности; щоб вони шезли з лиця землі, щоб всі повернулися до примітивного стану, коли то ще не було різних народностей. Це, за його навчанням, була “золота ера людства”.

Масон Ребольт писав: “Масонерія” проголошує всесвітнє братерство, а всі її змагання прямують до того, щоб убити між людьми національні інтереси”. — Іван Вітт, масон 33 ступеня, “князь і патріарх” масонерії, твердить, що повчений чи просвічений масон найвищого ступеня, присягає руйнувати всяку релігію, всяку позитивну владу, чи вона деспотична, чи демократична”. Масон Діпонт писав: “Коли клир говорить, що ми не хочемо ані уряду, ані війська, ані релігії, — правду говорить!” — Руссо казав, що патріотизм, — це одна глупота. Князь Фердинанд Брунсвіч, масон, на Конгресі в Вільгемсбад 1782 р. сказав: “Масонерія вже затроїла людство та багато поколінь. Її діло — це фермент, сталє замішання, що вже панує між усіма націями. Її плян — пірвати всякі соціальні звязки і знищити всеціло цивільний державний лад”. Згаданий Вайсгавпт, іншим разом, сказав: “Охолодїть і залишіть на боці любов до вітчизни. то люди будуть любитися тільки. як люди... Будьмо радніше громадянами всього світу... Оцініть рівність і не попадайте в розчарування, коли побачите, що буде горіти: Рим, Париж, Лондон, Відень, що їх звеє своєю вітчиною”.

Основник аргентинського соціалізму, Хуан Б. Хусто, 18. 7. 1898 р. на засіданні в Буенос-Айрес говорив: “Бачу, що ще кожний нарід має свій прапор, а я бажаю, щоб людство мало тільки один прапор. Цей один може повівати на всіх землях, цебто прапор пролетаріяту, забарвленнїй на червоно”. Другий аргентинський соціаліст Маріо Браво, дня 9. 6. 1909 р. сказав: “Я народився в цім краю й не маю іншого титулу, щоб зватись аргентинцем. Мені однаково де я народився. Я міг був народитися в іншому краю. Як

ж значення має для мене, цебто "громадянина інтер-національності", прапор синьо-білий цього краю? Жодного! Аргентинський прапор нічим іншим не є, як символом політичного уряду, що його ще терпить оцей закуток землі. Завтра він, цей куток землі, може належати до пануючої кляси Півн. Америки, і тим самим буде мати інший уряд, ніж цей, що його маємо. Чи є, отже, рація виносити й вихвалювати ту клясу, що сьогодні панує? **Ми, соціялісти, приймаємо, що завтра повалимо буржуазні інституції з їхнім аргентинським прапором; заступимо їх соціялістичними інституціями, з червоним прапором Інтернаціоналу.** Лишим прапор там, де він знаходиться, коли цей символ нам не перешкоджає. Пролетаріят не має чого, ані задля чого поміщувати його побіч свого червоного, боевого прапору".

Ще інший аргентинський масон, Хосе Ц. Сото, дня 28. 7. 1899 р. сказав: "Понад усі вірування, понад усі раси, понад всі національності, яких існування досить проблематичне, стоїть вічне й незмінне знамя масонерії: свобода, рівність, братерство! Понад ідею любови до своєї вітчизни, де ми родились, стоїть ідея "людства", що її взяла собі за знамя світова масонерія. Говорячи по-масонськи, мусять замовкнути всі найінтимніші почуття, хоч би найтендітніші й найбільш великодушні, як родини, хати, національність. Все те мусить замовкнути, коли того вимагає "справа людства", і масонерія вимагає її сповнення". (А. Тріяна, ст. 103).

Зо сказаного бачимо, що масонерія не узнає жодних інших звязків, крім масонського. Найсвятіші, і природні й надприродні звязки, як батька, матері, брата, сестри, родини, вітчизни — для масонерії не існують. Масонерія, хоча зветься: аргентинська, нортеамериканська, німецька, українська, і т. д. — однак вона засіди, на всіх теренах, у всіх країнах, для всіх народностей — чужа, не національна організація. Вона боронить "інтернаціоналу", або іншими словами, здобуває й боронить жидівське царство!

Тому, хто з масонів говорить про патріотизм, національні почування — цей в живі очі сміється з нас, кпить собі з нас. Тому й наші масони на Міровій Паризьській Конференції нічого не добилися, бо мусли залишити свої національні інтереси для інтересів світової масонерії, для започаткування жидівського царства!

“Організація народів” — масонський інтернаціонал

Справді цю організацію розв'язано 18. 4. 1946 р. На II місце створено “Об'єднані Нації” — ООН. Однак хочемо тут дещо сказати про неї, щоб бодай трішки унагляднити нашим читачам змагання всесвітньої масонерії до створення одної, всесвітньої держави, понад-національної держави.

Це твердження впливає з повище сказаного, але погляньмо трохи в історію, може ще дещо цікавого довідаємось.

“Організація Народів — Sociedad de Naciones» — SDN, сягає своїм початком глибоко в історію. Вже 1777 р. французький граф Паліняк дав був доручення своєму амбасадорові в Швейцарії змагати до створення “Організації Народів”. Цього тоді не досягнуто. Щойно в 1919 р., за старанням американського президента Вільсона; на вдержання міжнародного спокою, на забезпечення менших народностей (як української), на збереження права на самовизначення ітп. — створено цю інтернаціональну організацію, (Енциклопедія Барза, Т. 13. ст. 390).

Дуже гарна ціль, але що тим досягнуто? — Два роки по заснуванні “Організації Народів” писав єпископ. Жуен: “Організація Народів” є для масонських лож заповнення демократії й першим кроком до створення “Злучених Штатів Світу”, або “ранньою зіркою” “Універсальної Республіки”.

Загально думають, що заснування цієї організації, це головна заслуга през. Вільсона. Однак Маврикій Фара, обізнаний з цією справою, каже, що це переконання є дуже мильне. На його думку, ця ор-

ганізація вже багато до світової війни 1914 р. була плянована й обговорювана масонерією в Франції та інших краях. Що Генеральне Зібрання Масонерії ухвалило в Парижі 1917 р., це прийняв Вілзон і Версаль у 1919 р. (М. Фара, ст. 140).

Подібне говорить знавець масонерії А. Тріяна: "Жидівство, захланне на політику й всемогуче через золото, запрягло до свого золотого воза "Організацію Народів", заложивши в Женеві 1921 р. "Масонське Інтернаціональне Товаришення". Більшість інтернаціональних делегатів були масони, які відвідували масонські льожі у Швейцарії".

Далі пише той самий автор: "Сьогодні головна команда тієї організації знаходиться в "Об'єднаних Націях" — ОН, в Нью-Йорку. Майже загал представників "Об'єднаних Націй" — це масони. За посередництвом оцих масонських вибранців, жиди зможуть диктувати світові свої закони. Це вже був висказав славний жидівський масон, Креміє (Crémieux) словами: "Висока політика, політика людства, жидівське світове царство, що змагає до запанування над цілим світом, завсіди знаходило велике зрозуміння в масонських льожках. "Великий Архітект" всесвіту вручив увесь світ у руки жидів. Ми, жиди, живемо на чужині, але жидівська думка, наука, має виповнити весь світ... Католицизм — це наш найбільший ворог, але вже недалекий той день, в якому всі багатства світу перейдуть у руки синів Ізраїля... "Новий Єрусалим" — має зайняти місце царів і Папів" (А. Тріяна, ст. 183-184).

Жидівський журнал: "Ізраїльські архіви" з 1864 р. писав: "Чи це не є природне, або радніше, чи не є конечне, що незабаром побачимо устанований інший трибунал, якому будуть підчинені всі, великі публичні конфлікти, сварні між народами, що буде судити в найвищій інстанції... А останнє слово, буде словом Бога, висказане через своїх синів первородних (Ізраїля), і перед яким склоняться в пошані всі народи"!

"Альманах Франк-масонів" з Ляйпцигу 1884 р. пи-

сав: "Коли закорініться Республіка в усій старій Європі під іменням: "Злучених Штатів Європи", тоді авторитарно запанує Ізраїль над всією старою Європою".

Знову на Конгресі "Жидівської молоді" 4. 6. 1926 року жид-масон, Хустін Годарп, проголошував так: "Найсильніша підтримка "Об'єднаних Націй" — це жиди, яким вона завдячує своє існування". — А. Кас-сін, другий жид, ще точніше це означає: "Відродження жидівського Сіонізму — це завдання "Організації Народів". Тому представники жидівських організацій безперервно крутяться по Женеві" (М. Фара, ст. 111).

Бачимо з давніх й новіших документів, висказів самих жидівських провідників, що ідея "Сполучених Штатів Європи" — це задушевне бажання жидівської масонерії. Справді й християнські державні мужі вже в 476 р. думали про створення одної християнської монархії, т. зв. "Сакро імперію романо"; Папи мали б найвищу духову владу, а цивільні монархи мали б найвищу цивільну владу. До цієї ідеї навіть Папи приклонювалися, і не була вона злою, (А. Буленгер, "Гісторія де ля Іглезія", ст. 232). Однак масонська універсальна держава є зовсім чим іншим.

Жиди, щоб створити свою світову державу, попирають, ніби, демократичні кличі, інтернаціональне добро, мир, згоду, любов, а водночас посиляють скрайньо ліві тенденції, стараються притупити національні почування, і всякий природний, чесний національний об'яв. Вони щирий патріотизм пятнують, як "нацизм", "фашизм", "антисемітизм". Стараються поширити духа "пацифізму", миру, щоб цим гарним і приманчивим кличем обдурити народи, цілий світ, а самим в тому самому часі, здобувати свої цілі.

Ось, що писав жидівський журнал, "Ля люс", що виходить в Буенос-Айрес, з нагоди Вселенського Собору, Ватиканського II: "Вселенський Собор, скликаний Папою Іваном XXIII на 11. 10. 1962, приготується, щоб подискутувати над засобами, якими було

б можливо усунути цагарування жидів, як Бого-вбивників"... Тим робом можна буде розпочати період поєднання жидівства з християнством та повести успішну боротьбу в лоні самої Церкви проти антисемітизму" (Ель Казо Сірота, Буенос-Айрес, 1962, ст. 24).

Собор не звільнив жидів *зовсім і всіх* від вини за смерть Христа, як деякі газети виписували, не розуміючи Декрету, або щоб настроїти католиків в злобі до Риму. Собор торжественно потвердив те, що сказано в св. Письмі: "Та як наші первосвященики й князі видали Його на засуд смертний і Його розіп'яли"- Лука 24:20, цебто тодішній жидівський уряд, що як представник народу і релігії, був головним причинником смерти Христа. Те саме потвердив Папа Павло VI у проповіді на Вел. Пятницю, 4. 4. 1965 р., за що жидівські газети напали на нього.

Іншими словами, Собор пояснив, що жиди *колективно* не брали участі в засуді, цеб то - *не всі* по-одинокі і не *всіх* часів жиди винні за смерть Бога чоловіка, - (він тільки вжив слова - Христа-)

Собор не сказав, що Бог не карав і не буде карати жидів за їхні провини, чи участь у смерті Христа. Тож це, що Собор *до* це нічого не сказав, не слідує, що заперечив її.

Що ж до "антисемітизму", то Собор опрокинув ту швидроднілу расову ненависть, яку кожна чесна люди на осуджує, але Собор не заборонив християнам боронитися перед жидівським визиском, їхніми блудами, провинами чи нахабністю. До того кожний має природне право

МАСОНЕРІЯ ЗМАГАЄ ДО СТВОРЕННЯ ЖИДІВСЬКОГО ЦАРСТВА

Його започаткування це комунізм

Наше твердження спираємо на історичних документах, на висказах самих жидів, визначних католицьких знавців масонерії та письмах Римських Папів.

Кардинал Каро Родрігез каже, що послідними часами багато написано і далі пишуть книжки, щоб вказати, що масонерія не є нічим іншим, як тільки маскою, якою жида закривають перед народами свої антихристиянські махінації, з бажанням політично-економічного панування над цілим світом. По думці цих авторів, масонерія є тільки слабим інструментом Жидівського Найвищого Проводу (К. Родрігез, ст. 262).

Пишучи ці рядки, які знеславляють жидів, чи радше їхній провід, хочу зазначити, що не всі жида належать до масонерії, ані не всі з масонерії є носіями морального розкладу, безбожництва, відступства від Бога. Багато жидів є чесні, релігійні, а навіть приятелі українського народу. Тут не руководжусь якоюсь "расовою" ненавистю, чи "антисемітизмом", але хочу безсторонно держатися об'єктивної правди. Коли ж напишу дещо на некористь жидів, то це не значить, що хочу сказати: "ріж, бий, мордуй жидів". Ні! Про те ніколи так не думав і тепер не думаю, а радше осуджую будь-яке несправедливе поступовання з жидівською чи іншою нацією.

Бажаю, щоб і самі жида відчинили свої очі, опам'яталися та залишили свою руйницьку роботу. Крім того, хочу, щоб другі побачили жидівське поступовання, їхні заміри і старалися їх від всього того відвести, перешкодити їм у зреалізуванні цих планів. Рівночасно бажаю показати нашим читачам головне й дійсне джерело небезпеки, нещастя, щоб його вистерігалися і не затроювали своєї душі, родини, народу.

Від самого початку

Як ми вже попередньо бачили, чисто жидівська, релігійно-політична організація "Таємнича сила", в 1717 р. злилася з масонерією, яка по ту пору була християнська масонерія, переіменувалася на жидівську, чи радше, жидівська організація "Таємнича сила", прибрала собі нове ім'я: МАСОНЕРІЯ, щоб під тим плащиком змагати до досягнення жидівських цілей.

Яка ж була головна мета "Таємничої сили"

Перший головний ідеолог цієї організації ГІРАМ, дня 24. 6. 43 р. по Христі, представляючи Іродові Агрипі потребу заснувати таку організацію, сказав: "Ваша Величносте! Коли я побачив, що люди того ошуканця Ісуса й їхні прихильники зростають безперервно числом і відважуються дезорієнтувати жидівський народ своїми проповідями, я порішив стати перед Вашим Маєстатом, щоб запропонувати заложення тайного товариства на поборення оцих дезорієнтувачів, і то всіми нам доступними засобами, щоб так унеможливити їхню злощасну й руйніницьку роботу, а навіть, як це було б можливе, знищити їх цілковито".

Дня 25. 6. 43 р. цар Ірод Агрипа, відповідаючи на пропозицію Гірама, заявив: "Мусимо признати, що поширення згаданого навчання росте з дня на день. Ми можемо ствердити, що знаємо точно всіх прихильників цієї справи, які зовсім відчужилися від нашої релігії, а ті, що вже хитаються, також скоро підпадуть під їхній вплив та обман.

Щоб уникнути того нещастя, не позістає нам нічого, як заснувати організацію, що її метою буде: секретно злучити духа жидівської нації, щоб могли в цей спосіб знищити цю невидиму силу, яка керує тим рухом (християнством). Наші батьки не залишили жодного засобу, що послужив би на оборону нашої жидівської віри і нації... Я присягаю цілим своїм життям і розумом, що ми досягнемо нашу мету. Хотяй

ми наразі не досягнемо нашої повної мети, то є, знищення цих зводителів... але принайменше зліквідуємо цю застрашаючу силу й отруту, що загрожує нашій нації. Так урятуємо його існування та наше жидівське ймення не буде затерте... Організація, про яку я вам сказав і задля чого ми тут зібралися, має характер приватний, політичний і релігійний”.

Зчерги, основники організації, якій надали назву “ТАЄМНИЧА СИЛА”, запряглися, змагати всіми можливими засобами до досягнення мети: знищення християнства та посилення жидівської релігії і національності; не зрадити своїх співосновників, слухатись найточніше влади, ревно старатися придбати нових членів, ітд. (Ля дісіпасіон, ст. 55-69).

Так бачимо, що жиди від самого початку, закладаючи оцю організацію, яка відповідає сьгоднішній масонерії, мали за мету: **знищити християнство та посилити жидівство!**

Новіші часи

В іншому документі, який, по оцінці знатоків, є великої історичної вартости і носить назву: “Протоколи сіонських мудреців”, пишеться зовсім подібне. Ми подамо тільки дещо з цього документу, переложеного на еспанську мову, перевиданого в Буенос-Айрес, 1949 р. Дуке де ля Вікторія: “Лос протоколос де лос сабіос де Сіон”.

“Коли для нас прийде пора коронувати нашого “Володаря світу”, тоді будемо пильно чувати, щоб при допомозі народніх мас знищити всяку перепону на нашій дорозі” (ст. 64).

“Пригадайте собі, що від т. зв. “Великої французької революції”, що була нашим ділом, і якої всі секрети нам добре відомі, ми кидали всі нації з одного розчарування в друге, щоб так краще підготувати прихід царя-деспота, народженого з жидівської крові, що ми так пильно підготовляємо по цілому світу” (ст. 66).

“Ми, жиди, змагаємо до того, щоб оснувати один уряд спільний, і щоб таким чином змогли ми держати в руках усі соціяльні сили... Читаємо в Законі і Пророках, що ми є вибраним народом і покликані Богом панувати над цілою землею. Хотів би знайшовся якийсь геній у ворожому таборі, що хотів би нас побороти, то боротьба буде така страшна, якої світ ще не бачив. Для християн вже запізно” (ст. 72).

До цієї мети нашим першим обов'язком є: виврати з християнської духовости навіть саме поняття Бога і підчинити їх (християн) матеріальним, життєвим справам... Тоді та спільнота стане зовсім байдужа до релігії і до високої політики... Їхньою “провідною зіркою” буде пристрасть і золото, і тому вони будуть докладати всіх сил, щоб це здобути, бо воно буде одним засобом, що ним зможуть здобути розкоші, яким будуть кланятися, як ідоліві... Ми їм (християнам) не дамо спокою, доки не осягнемо нашої мети, то є — доки **Інтернаціональний Над-уряд**, що буде в наших руках, не запанує. Нам повинно дуже лежати на серці, щоб влада поган (християн) не злучилася з народніми масами. Ми вжили всіх можливих засобів, щоб до того не допустити. Ми двинули високий мур між цими двома потугами, тобто між християнською владою і народніми масами. Тому то сліпа народня маса є для нас величезного значення та поміччю, і ми її поведемо, де самі захочемо” (ст. 86).

“Знищимо впливові значення християнської родини та її силу у вихованні... Коли ми впровадимо в державний організм отруту лібералізму, то цим робом змінимо всі політичні побудови... Володар, що прийде зайняти місце актуальних володарів, які через здеморалізування самі приспівать його прихід, бо відречуться навіть Божого панування над ними, а в їхньому лоні буде ширитися застрашаючий анархізм... і на руїнах соціяльного порядку, він двигне трон жидівського царя... Жидівський цар не має бути підчинений своїм пристрастям, а головню пристрасті розко-

ші... Філяр людства, в особі універсального володаря, з Давидового насіння, мусить зректися усіх своїх особистих приємностей на користь народу" (ст. 150).

"Ми вже засвоїли собі всі засоби, щоб здескредитувати християнське духовенство і в цей спосіб зруйнувати їхню місію, яка, під сучасну пору, могла б нам багато пошкодити. Впливи священства з кожним днем маліють. Свобода совісти вже проповідується по всіх усядах. Тому вже не багато бракує до цілковитої руїни християнської релігії. З її упадком ми ще скоріше досягнемо знищення інших релігій. Ми поставимо клир і клерикалізм у таких вузьких рамах їхнього впливу, що він, прямо, буде жодним впливом, у порівнянні з минулим".

"Коли прийде момент, щоб цілковито знищити Папу й його почот, тоді палець "невидимої руки" тільки вкаже на них, а народні маси вже самі зроблять, що буде потрібне. І тоді саме, коли народні маси кинуться сліпо на них, ми, ніби то зявимося, щоб їх рятувати від надмірного проливу крові. Жидівський цар буде правдивий Папа світу, патріярх інтернаціональної Церкви" (ст. 124).

Що говорить жидівський рабін?

Подібні думки до повищих, тільки ще виразніше, висказував був один жидівський рабін у 1880 р. Ця промова була поміщена в часописі: "Ель Контемпоранео" від 1. 7. 1886 р. Цей то славний жидівський рабін сказав:

"Вже 18 століть боряться наші мудреці з великим завзяттям і видержливістю, але не змогли поважити хрест. Наш нарід підноситься поволі і його сила росте з кожним днем... 18 віків належало до наших ворогів-християн, але теперішній вік і грядучі мають належати до нас, жидівського народу, і напевно будуть належати!"...

"А що християнська Церква є нашим найбільшим ворогом, то ми мусимо ревно працювати, щоб

зменшити її впливи. Тому кінечним є ширити між християнами: вільнодумство, лібералізм, скиптицизм, схизми, релігійні спори, такі успішні у розбитті християн... Логічним є, що ми мусимо зачати від дескриптації духовенства тієї релігії, їм виповімо відверту війну, будемо підносити сумніви щодо їхньої побожності і приватного життя, насмішками та легковаженням зменшимо їхню повагу й пошану, яка належиться тому станові та рясі... Кожна війна, кожна революція, кожне політичне чи релігійне заворушення, наближає день, що в ньому ми досягнемо найвищий вершок, до якого безперервно змагаємо... Ми повинні сприяти подружжям наших із християнами, бо через такі звязки наша раса, вибрана Богом, через домішку трошки нечистої крові, не потерпить... а ми будемо мати впливи на християн. Кінечним є замінити християнське подружжя звичайним, світським контрактом, заключеним перед світською цивільною владою. Це буде для нас дуже великої ваги”.

“Якщо найбільша сила світу є золото, то друга по ній є преса. Вона зробить нас речниками публичної опінії і панамі над масами народу, бо маси є сліпі, невіжі та сліпо будуть нас слухати й стануть по нашій стороні. Будучи панамі преси, тоді зможемо поборювати поняття чести, совісности, чесноти, і тим способом завдамо перший сильний удар оцій святій інституції, що нею є родина. Щойно через неї доконаємо розкладу обичаїв”.

“Ми зможемо виривати з коренем переконавання і віру в усе те, що християни досі вважали за святе, коли зачнемо поширяти між ними потурання пристрастям і виповімо явну боротьбу всьому, що вони досі вважали за гідне пошани та почитання. Наша сила буде велика, коли зможемо вдавати велике заінтересування і ревність про соціяльні справи, які є на денному порядку, щоб так опанувати народні маси й публичну опінію та керувати нею. Кінечним є держати при собі пролетаріят і підчинити його тим, що оперують грішми. В цей спосіб ми зможемо роз-

бурхати народні маси, коли захочемо; заохотимо їх робити революції, замішання, а кожна з цих катастроф починається до нашого добра та **приспішує день запанування над цілою землею**, як це було приобіцяно нашому Вітцеві Авраамові, і що є нашою єдиною метою”.

Зовсім подібну промову щодо змісту, виголосив інший жидівський рабін на Жидівському Конгресі у Львові 1911 р. Частина цієї промови була видрукована в “Бавернбундлер”, Відень 1. XI. 1912 р.

“На мою думку, каже монс. Ю. Жуен, жида були першою і головною причиною головних проти-християнських починань, зачинаючи від ренесансу аж до комунізму... Є наглядний, хоч повільний, але поступінний поступ жидівства над християнськими народами. Кожний період дехристиянізації є новим осягом для жидівства. Можна сказати, що всі сили, почавши від ренесансу аж до сьогодні, цебто: поганський ренесанс, протестантизм, капіталізм, лібералізм, ляцізм, соціалізм, комунізм, — усі, через питому собі ненависть проти Христа і Його Церкви, зобілізувалися в один, компактний фронт, яким сатанічно керує масонерія, а ще більше, жидівство. Тепер, як колись, вони повзяли сатанічний секретний план, — знищити поганців, християн. Це вони виконують! Війна йде й то завзята між жидівством і католицизмом. Багато каже: між Москвою і Римом. Але Москва не є нічим іншим, як тільки одним постом всесвітнього жидівства” (Х. Меінвій, ст. 77-98).

Що говорять інші масони-жида?

Альберто Х. Тріяна, у своїй документальній книжці, каже: “Для нікого не є новістю, що т. зв. “Високі фінанси” є керовані міжнародним жидівством, високі “королівські ступені” були і є обсажені жидами, які потайно служать іншим жидам, а обі групи тільки зраджують християн. Те саме діється і з політичними партіями в кожній нації. Жида завсіди по-

пираяють ліві тенденції, а перешкаджають правим змаганням... Жид, масон Людендорф, писав 1918 року з Литви, в німецькому часописі: "Масони, — це носії жидівства"! (Тріяна, ст. 182).

Звісний жид-масон Креміє (Crémieux) 8. 3. 1848 р., як французький міністер, сказав: "Висока політика, політика людства, всесвітнє жидівське панування, що мріє запанувати цілим світом, завсіди знаходило широкє зрозуміння серед масонерії, бо "Великий Архітект вселенної" вручив світ жидам. Ми, жиди, живемо на чужині, але жидівська наука має виповнити цілий світ... Католицизм, — це наш відвічний ворог. Недалеко вже цей день, в якому всі скарби світу зберуться в руках синів Ізраїля... Новий Єрусалим має зайняти місце старого, місце королів і Папів" (там же ст. 184).

"В Чікаго знаходиться централя 555 масонських лъож, майже в цілості жидівських, званих "Бнай Беріт", що значить: "Сини перемиря". Вони були засновані 1843 р. За тими лъожами стоїть т. зв. "Великий Кагал" в Нью-Йорку з своїми філіями та "Жидівський Комітет Америки", що творить Виконавчий орган міжнародного жидівства у цілому світі. Масонська лъожа "Бнай Беріт" є чисто жидівська і вона контролює світовий революційний рух. Крім того, масонський обряд "Місраїм", заложений 1860 р., є також твором чисто жидівським, а "Світова Організація Жидівства" обєднює в собі вибраних масонів цілого світу. Зпоміж них твориться масонський інтернаціональний Сенат жидів" (там же ст. 165).

Вони то, при допомозі капіталізму, запанували над багатством всіх народів, а через поширення лібералізму і соціалізму, затроїли народи, перекручуючи їх вчення і руйнуючи їх серце. Накінець, при допомозі комунізму, хочуть покінчити з своїми противниками, християнами та зробити їх своїми рабами. Послугуються капіталізмом, щоб обкрадати заможних християн; послугуються соціалізмом, щоб затроїти тих, що нічого не посідають і розбудити класову боротьбу,

розділюючи світ на два величезні табори, до того непримиримі, щоб їх обох використати для себе.

Масони-жиди винищують християнські народи під плащиком допомоги. Під претекстом свободи підкорюють їх собі, а ненавидять християн під покривкою братерства; стають над ними тиранами під сповидом демократії; обкрадають їх під претекстом освіти. Багатих християн приводять до жидівства і масонерії через розперезаний лібералізм, а бідних через соціалізм. Таким чином приводять усіх до погорди католицизму, усуваючи його з арени публичного життя.

Жид Коген зазначає у своїх писаннях цю надзвичайну гармонію між інтернаціональним капіталізмом і комунізмом. А Юрій Батавльт пояснює це явище ось так: "Коли розпічнеться завзята боротьба, тоді масонські ватажки стають "королями", а їхнім богом стає гріш. Демаготи стають панами ситуації та пристрастей народніх мас, а банкері стають панами демагогів. Так багатство краю платить усі витрати розрухів... Жиди-масони явно признаються, що вони проповідують республіки, владу на маси народу та їхні голоси, щоб у цей спосіб легше захопити владу й мати вільні руки в діянні... Війни і революції, це найкращі жнива для жидів. В 1909 р. писав наверхнений масон Павло Кальвін Альбачеллі: "Народи працюють для жидів, які одного дня скажуть їм: держава, яка все посідає, не є ваша!. Тоді нарід буде противитися, але буде запізно. Франція пізнала на собі терористичний уряд і його не забуде, пізнає терор жидівського правління, а через Францію пізнає його цілий світ".

Жид Дізраелі казав: "Вибраний Богом нарід співпрацює з атеїзмом; найбільше лакомі на добра, співпрацюють з комуністами; вибрана раса йде за підруку з найнищими класами Європи... А це все робить, щоб знищити християнство, якого ніяк не можуть терпіти". Масони-жиди спричинили велику французьку революцію 1789 р.; вони були причиною німецької революції та в інших народів у 1848 р. Вони були причиною російської комуністичної революції у 1917 р.

як побачимо. Дня 1. X. 1877 р. кардинал Меннінг сказав був: "Не імператори, ані князі керують світовими подіями. Є щось поза ними і понад ними і сильніше від них. Тим сильнішим, були масони-жиди. Англійський міністер Юрій Каннінг, 50 років наперед, сказав хто є та "невидима сила", що керує долею світу — це масонерія! Його наслідник, масон, премер міністрів, лорд Пальмерсон, що керував цілою світовою масонерією, йде слідами Каннінга і провокує революцію в 1848 р. Тоді то в Лондоні засновується головна жидівська команда, яка керує усім революційним рухом. Звідтам йдуть жиди-протестанти до Німеччини, щоб у ній викликати революцію. Тими жидами були Маркс й Енгельс, що були злучені з родиною Ротшільдів, яка фінансувала роботу. Маркс та Енгельс мали в Німеччині довести до революції й комунізму. Дізраелі ще в 1844 р. писав: "Страшна революція, яка підготовляється в Німеччині, якої наслідки будуть більші ніж Реформації, вся спочиває на раменах жидів, які захопили університетські катедри".

В тому часі масони-жиди пхалися на головні державні пости різних націй, щоб так скоріше захопити владу у свої руки. Так наприклад: князь Канкрин, міністер фінансів у Росії — це жид. Еспанський міністер Мендізабал — це жид. Президент французької Ради, маршал Сульт — це жид. Князь Арнім, пруський міністер — це жид. "В Лондоні знаходиться правдивий осідок революції", писав один масон 1862 р. Там то концентруються масони-жиди і звідтам виходять нитки всіх революцій, звідтам керується усіми масонськими льожами. Там зберігаються найбільші секрет; шастя, що майже всі християнські революціонери, це тільки манекіни, сліпе зняряддя в руках жидів". В 1848 р. жиди творили більшість у мійському заряді міста Берліна, так що тоді слушно говорилося, що Берлін є жидівською столицею. В тому то році Дізраелі писав, що майже кожної тайної організації, головою є жид.

Масони-жиди є творцями соціал-комунізму

“Соціалізм загальний і модерний, каже жид Альфред Носсінг, це перший крок до світового жидівського панування. Соціалізм і наука Мойсея, писав він іншим разом, зовсім не є собі противні, навпаки, між головними ідеями обох доктрин є подиву гідна згода. Жиди в надзвичайний спосіб співпрацювали над створенням соціалізму. Жиди були тими, що важну роль мали у провіді перших соціалістичних республік. Коли одна Ліга Націй є перейнята соціалізмом, тоді для нас відчиняється дорога до використання інтернаціональних проблем. Тому то жиди мають дуже велике заінтересування в побіді інтернаціонального соціалізму”.

Іларій Беллок (Hilaire Belloc) у своїй книжці: «The Jews» твердить, що жиди перед світовою війною 1914 р. мали контролю майже над цілим соціалістичним рухом у цілому світі. Російська революція, найстрашніша революція, це діло жидівської масонерії. Сьогодні мале число жидівської олігархії керує цілою світовою масонерією. Масони і жиди, не робітники, були науковими провідниками соціалізму і комунізму: Карло Маркс, Фердинанд Лясаль, Фридрих Енгельс, Гетсен, Каменев й інші. Васкес де Меля казав: “Коли мене запитаєте, що є більшим нещастям, масонерія чи марксизм, то я відповім без вагання: обі ці речі є на ділі одною і тою самою, розпаленою жидами, щоб знищити християнство”.

Масони завсіди попірали комунізм. У Баварії всі провідники комуністичної революції належали до жидівсько-масонських льож. Спеціально величали в масонських льожах Леніна і Троцького. Жид масон Барух Леві, писав до Карла Маркса: “Жидівський нарід осягне панування над світом, головню коли вспіє підчинити в руки одного всі робітничі маси, бо тоді всі республіки, які створять одну Світову Республіку, без труду перейдуть у руки жидів, завдяки побіді пролетаріату... як каже Талмуд: Бог передав вла-

ду над добрами і кровю всіх народів у руки жидів⁴. В речі вони це осягнули, бо масони і жиди були: Керенський (Адлер), Літвінов, Троцький, Ленін, якого батько і мати були жиди, тільки вітчим був москалем, Радек та інші, як про це писала газета з Нью-Йорку 1917 р.

Жид Гермалін писав тоді: "Російська революція, — це діло жидів. Ми створили тайні організації і приготували дорогу". Те саме говорить жид М. Коген від 12. 4. 1919 р. "Велика російська революція, — це діло жидів, і вони не тільки керували революцією, але також взяли в свої руки "Верховний Совет". Добре знаний жид, Яків де Гаас, у "Гге Макабеан", виразисто пише: "Російська революція яку переживаємо, це революція жидівства. Вона зазначає розвій в історії жидівського народу. Скажім собі одверто, що тут ходить про жидівську революцію, бо жиди в Росії були найбільш активними революціонерами".

Жидівсько-французький щоденник "Ле Пеупло Жуїф", з лютого 1919 р. писав: "Російська революція, що її переживаємо, буде ділом виключно жидівських рук. Жид Ганс Коген, у "Ді політше Ідее", твердить: "Соціалізм Маркса, — це заспокоєння наших аспірацій"! Газета "Іль мондо гебрео" з 10. 1. 1929 р., писала: "Існування самого большевизму в багатьох точках сходиться з жидівським ідеологією... та є великого значення. Кожний совісний і думаючий жид повинен призадуматись над цим уважно" (Маврісе Пінай, Комплотто контро ля Кезя, ст. 83-87).

Той самий автор, Маврісе Пінай, у своєму епохальному, щойно наведеному творі, подрібно вичисляє усіх жидів, які займали геловні пости в большевицьких урядах Росії, Польщі, Мадярщини, Румунії. В Росії, наприклад, по одній статистиці, на 502 високих урядів, жиди занимали аж 459 постів! По другій статистиці, на 554 пости, жиди мали ні більше, ні менше тільки 447 постів!

Жид. М. Раваж пише: "Ми лютемо, ми є бунтівниками і перевертнями. Ми взяли ваш світ тілесний у посідання, як також і ваші ідеали, вашу долю. Ми були спрчинниками не тільки російської революції, але кожної революції у вашій історії. Ми внесли незгоду й замішання у ваше особисте й публичне життя. Те робимо сьогодні, і ніхто не може сказати доки так будемо робити" (Century Magasine, New York, January, 1928, p. 346-350).

"Ми, жиди, сьогодні не є нічим іншим, як тими, що деморалізують світ, ми є підпалачами і катами світу!" (Dr. Oscar Levy, The World Significan of the Russian Revolution, Pitt-Rivera, Oxford, 1920, p. VI. X. cf. Dr. Anna Danuta Druzbacka, Moralne oblicze kwestii zydowskiej, 1937, str. 23).

Жиди фінансували комуністичну революцію

Яків Шіф дав фінансову допомогу Японії проти Росії, а дня 14. 2. 1916 р. приобіцяв російським революціонерам у Нью Йорку фінансову допомогу в комуністичній революції. Як звідомляв високий французький комісар з Вашингтону до Парижа, весною 1917 р., жидівські масони дали фінансову допомогу Троцькому, щоб розпочав комуністичну революцію (X. Менвій, ст. 93).

Звідомлення про це були витягнені з тайних французьких архівів і поміщені в ч. 1, від 23. 9. 1919 р., у щоденнику "На Москву", що виходив у Ростові над Доном. Там пишеться таке:

1. У лютому 1916 р. перший раз пізналося, що в Росії пригтовляється революція; викрито також, що особи й фірми, нижче подані, співпрацювали в тому

на знищення Росії: Яків Шіф — жид, Кугн, Лоеб і Кнія — жидівські фірми; управа — Яків Шіф — жид, Фелікс Варбург — жид, Отто Кагн — жид, Мортіме Шіф — жид, Єронім Г. Ганауев — жид, Гугенгайм — жид, Макс Брайтунг — жид.

2. Весною 1917 р. почав Я. Шіф просити допомоги для Троцького на переведення революції в Росії. Жид Макс Вартбург, із Штокгольму, також поручав Троцького та просив для нього фінансової допомоги у Вестфальськоренському синдикаті, важливе жидівське підприємство, як також поручав Троцького іншому жидові Олефові Ашбергові, зо Штокгольму, та іншим жидам. Далі вичисляється цілий ряд жидівських банкерів та підприємств, що активно спомагали большевицьку революцію, та зазначає, що альянти віднесли славу побіду над німецьким мілітаризмом і на руїнах Німеччини повстає інша світова потуга, а це жидівська імперія, якої метою є запровадити панування жидів над цілим світом (там же ст. 95).

Др. Юрій Сімонс, представник одної християнської спільноти в Петрограді за часів революції, як наочний свідок, пише: "Сотки агітаторів, що походять з низьких, східних дільниць Нью-Йорку, находилися в товаристві Троцького. Нас зразу дуже здивувало, що при Троцькому було багато чистокровного жидівського елементу і вкоротці потверджено, що більше як половина агітаторів большевицького руху, це були жиди з Нью-Йорку... Я переконаний, що ця справа, большевицька революція, це жидівська справа і її коріння треба шукати в дільницях Нью-Йорку. У грудні 1918 р., під проводом Апфельбаума (Зіновієва), прибуло з Нью-Йорку лишє 16 чистокровних москалів на 388 членів, а всі прочі це були жиди!"

Рохеліо Е. Сімонс, член Департаменту Торгівлі Спол. Штатів Нортеамерики, засвідчав те саме. Бритійська "Біла книга" — "Росія", ч. 1, квітень 1919 р., подає цілий ряд доказів про російську большевицьку революцію, всі вони також потверджують те саме: большевицька революція в Росії — це діло жидів!

Журнал "Афтен", лютий-березень 1920 р., має одну статтю, в якій виказує, що в усіх большевицьких інституціях, головами були жиди (Генрі Форд, ст. 197-199).

Жид Валтер Ратено (Walter Rathenau), магнат фінансів та німецької індустрії, один із наймогутніших мужів світу, писав: "Революційною кличкою російської революції є людство. Але її секретне бажання — це диктатура пролетаріату та зідеалізований анархізм; її практичний план на будуче — це зліквідувати європейські держави, під формулою соціалістичних республік".

"Ля документаціон католик", від 6. 3. 1920 р. передрукувала один документ виготовлений "Секретною службою" американського війська з 1916 р., що був переданий альянтам. В тому документі виказується, що революція, яка підготовлялася в Росії, була піддержувана чисто жидівськими елементами". Цей документ подає також імена осіб та фірм жидівських, які фінансово спомагали революцію. "Дуже важним є, писав Самуїл Гомперс, керівник робітничого американського банку, що до большевицької справи прихилилися нортеамериканські та англійські банкері, які під "інтернаціональною" назвою закривають своє правдиве обличчя. Найбільший банкер з цієї групи, говорячи в імені Німеччини, дав розпорядки до всіх собі підчинених та приятелів, щоб співпрацювали на користь советів" ("Нью-Йорк Таймс", 7. 5. 1922).

Дня 11 березня 1918 р. президент Нортеамерики, Вілзон, вислав був до Леніна таку телеграму: "Серце Сполучених Американських Штатів є з російським народом у його змаганнях освободитись назавсіди зпід автократичного уряду та стати паном свого власного призначення".

"Можна б думати, що це тільки дипломатичні фрази, каже Жан Усет у своїй кн. п. н. Jean Ousset, El marxismo-leninismo, Buenos-As. 1961, ст. 392 але, коли брати річ всесторонньо, то бачиться в тому масонську допомогу большевицькій революції. Як був

би ще якийсь сумнів у цій справі, то його усуває зна-на всім Конференція в Ялті, і народи центральної Європи ще не забули, що вони стали уярвлені договором Русвелт-Сталін. Нортамерика є співвинна в загарбленні європейських націй комуністами. Чи треба пригадувати залишення американцями Китаю на по-талу комунізму, чи війну в Кореї?" (там же ст. 392).

Так, ми бачимо, що революцію в Росії, Мадярщині, Баварії, Еспанії розбуджували і піддержували жиди-масони, як Ленін, Троцький, Беля Кун, Янош Кадар й інші. Найбільші кримінальники, вбивники, страшні ексекutori — це також жиди: Янкель Журовський — вбивник царської родини, Мойсей Урицький, перший ексекutor і шеф ЧКА, Беля Кун, злочинний вбивник у Будапешті та Крими — це масони-жиди (X. Менвій, ст. 96).

Інші факти гідні пригадувати

Автор книжки "Лос конкістадорес дель мундо", Люїс Маршалко, пише, що маршал Жуков мав незбиті докази на те, що в 1945 р. німецький вермахт догоровився з англійським урядом, і то під умовою цілковитої капітуляції німецького війська, назначеної на день 22. 4. 1945 р., щоб спільно вдарити і розбити московський застрашаючий комунізм. Бракувало тільки згоди та допомоги Америки. Коли ж тодішній американський президент, масон 33-ступеня, Рузвелт довідався про це, заявив категорично, що здержить свою допомогу англійцям і стане по стороні комуністів, якщо англійці з німцями вдарять на Росію. Маршал Жуков сам сказав, що ця планована угода вдарити спільно на комунізм, може була послідною сприяючою нагодою для Заходу, розбити комунізм, але в тому перешкодив його вірний приятель американський генерал Айзенгавер!

Коли Айзенгавер став президентом Америки сей-час наказав перервати праці т. зв. "Комітету Мек Арті", що вишукував комуністів, щоб їх унешкідливити для Сполучених Штатів Америки. Комуністичні й про-

комуністичні елементи наново ввійшли до Білого Дому. Заборонено явні виступи проти комунізму, навіть реферати військової старшини були піддавані під цензуру! І це робилось у волелюбній, демократичній державі! Історія Мадярщини з 1956 р. прикрита мовчанкою із сторони американського уряду. Це також не мало говорити.

В 1945 р. німецькі учені, що працювали над виробленням атомової бомби, бачучи, що наближаються комуністичні війська, хотіли передати свої секрети, документи та матеріал — всього 54 вагони — американцям. Однак американська контр-розвідка, яка тоді складалася майже виключно з жидів, наказала це все передати большевикам! От, чому большевики випередили американців в атомовому озброєнні! Наслідки цього вже сьогодні бачимо.

Заборона одвертої, рішучої боротьби в Норт-америці проти комунізму, заборона молитися по школах, гра з Берліном, Кубою, і т. д., чи це не посилення жидівської масонерії, комунізму? Справді, Америці тяжко виступити проти комунізму, бо комунізм створили, фінансували, держать і пропагують жиди, а в Норт-америці є понад 4 мільйони масонів-жидів!

Думаємо, що також дещо говорить факт, що збувся у Вашингтоні 1962 р. Саме тоді відбувся Інтернаціональний Конгрес Масонерії; було 150 масонів делегатів із 26 країн. Між іншим вони рішуче постановили: "Ми стоїмо сильно злучені на користь миру. Однак рішені працювати без жодного застереження за цим світом, що сприйме наші принципи: свобода думки і слова, релігійна свобода, беззастережна рівність". Це, на нашу думку, "троянські коники", на яких комунізм і безбожництво вдирається до вільних, християнських народів.

Масонерія і Католицька Церква

Вже попередньо ми виказали, що головною метою масонерії — це знищення християнства й усіх інших релігій та збудування жидівського царства.

Доказів на це можна б наводити, просто, без кнця. Навіть сам жидівський Талмуд, цебто пояснення до св. Письма, те саме виказує. Ось що нам каже Талмуд.

За його навчанням кожний жид є вибраний Богом та із-за обрізання є навіть чимсь вищим від ангелів. Тому, хто вдарив би жида в лице, то так само, як вдарив би Бога. Жид завсіди є добрий, мимо того, що має багато гріхів, які не сквернять його нутра, тільки зовнішність... Тільки жид є людиною, від него є все і для нього все має служити, головно тварини, які звуться — люди... Коли було б доказано, що якийсь жид зрадив жидівську справу і свої гроші дав на християнські цілі, тоді буде конечним шукати засобу, але второпно і підступно, щоб такого усунути з лица землі... Ті, що заражуються християнством, повинні бути вкинені в яму і звідтам їх не витягати. Певне є, що наша неволя буде так довго тривати, доки не зітреться з лица землі послідовно християнського князя-володаря, який кланяється ідолам... Навіть найліпший зпоміж поганців-християн заслуговує на смерть. Жид, який вбиває християнина, не грішить, але приносить Богу приємну жертву. Знищ життя християнина та вбий його, це є приємне Божій величності, як запах кадила... Кожний жид має обов'язок виполовати хабаз із винниці, то є, нищити християн з лица землі... Більшої радості і слави не можемо зробити Богу, як винищуванням безбожників і християн по цілому світу... Тим, що вбивають християн, приобіцюється найвище місце в раю“.. «cf. I. V. Pranattis, «Christianus in Talmude Iudeorum», silve rabbinicae doctrinae de christianis, Secreta, Petropoli, 1892; J. Meinvillie, El Judio en el misterio de la historia, ct. 47-50; Maurice Plnay, Complotto contro la Chiesa, ct. 137-165).

Думаємо, що пояснення до наведених уривків з Талмуду, є злишні. Навчання жидівських рабів, священників та вчених у Законі, є зовсім ті самі, що їх має масонерія. Тому й не дивно, що жиди поступали і поступають згідно з своїм навчанням. Рівночасно не

повинно бути дивним, що Католицька Церква, знаючи ці жидівські навчання, дала деякі вказівки, накази християнам відносно жидів. Маємо коло 15 опублікованих документів Римських Папів у справі жидів, як: Інокентія IV, Григорія X, Івана XXII, Юлія III, Павла IV, Пія IV, Пія V, Льва XIII й інші, в яких Христові Намісники перестерігають християн перед жидівською злобою, підступством, шкідливістю. Тут мусимо зазначити, що ці славні мужі не були "антисемітами", не руководилися низькими інстинктами, але найвищим добром християн і людства. Коли ж треба було, то боронили жидів, як про це виразисто свідчать самі жиди зібрані на Конгресі в Парижі 1807 р. Ось їхня заява: "Ізраїльські репрезентанти з Франції та Італії, зібрані на Синоді 30 травня 1807 р., переповнені вдячністю за добродійства зроблені католицьким клиром у минулих часах для жидівського народу в різних державах Європи. Переїняті також належним признанням за прихильність Папів, заявляють, що вияви цих почувань будуть записані словами у сьогоднішньому звіті, щоб так позістало назавсіді доказом жидівської вдяки за добродійства, що їх зазнали цілі наші генерації від церковних кругів у різних державах Європи".

Мимо того, що Папи помагали й боронили жидів, коли того було потрібно, вони також виступали різко проти тих самих жидів, коли треба було боронити християн, чи людство перед жидами.

Ось що пише Папа святий Пій V: "Жидівський нарід, колись вибраний Богом; щоб стати вчасником небесних дібр та Божим речником, чим вище був піднесений у гідності і ласці понад інших, тим більше, із-за своєї вини та невірности, став побитий і принижений... Християнська побожність, заявляючи спочуття для цих непоправно впавших, дозволила їм користуватися гостинністю посеред християнських народів.. На жаль, жидівська безбожність, закрита різними штучками злочинности, доходить до такої величини, що змушує нас повзяти скорі й успішні противасоби, щоб рятувати спільне добро християн. Не зга-

дуючи вже про різного роду лихви, знане всім, що вони є винні в різних крадіжах і святотацтвах... займаються ворожбицтвом, магією, чарами і багато християн втягають у сіті диявола. Нам дуже добре є знана ненависть тої зіпсованої раси до ймення Христа та якими вони є небезпечними для всіх, що зветься християни, з яким підступом вони настають на їхнє життя... Знаємо про ці всі речі, зворушені злочинами, що їх вони поповняють щоденно, що загрожує добру наших міст“.

Католицька теологія забороняє шкодити, нищити несправедливо ближніх, хоч би вони були нашими ворогами. Христос наказує любити ворогів і добре їм робити. Тому то Папа Інокентій III дав був деякі зарядження щодо жидів: “Християнин не повинен винищувати жидів... не змушувати їх приймати хрищення, не шкодити їм, ані не загарбувати їхніх дібр, ані не зміняти їхніх звичаїв без належного дозволу, не перешкаджати їм у святкуванні свят, не нарушувати їхніх цвинтарів, гробниць і т. д.“.

Однак, ні Христос, ні Католицька Церква не забороняє нам, християнам, чи й іншим людям, боронитися проти нахабности, злоби чи жидівської злочинности. Кожний має право й обовязок боронитися, навіть силою, коли того потрібно. Передусім маємо обовязок боронити найбільше наш скарб, св. віру та перешкодити ворогові руйнувати цей скарб. То і не дивно, що Папи, бачучи непоправність жидів, їх вороже наставлення до християн, поручали християнам не стрічатися з жидами, не торгувати з ними, не входити в близькі звязки, а державній владі поручали створити спеціальні, відокремлені місця для жидів, де вони могли б собі заробляти на хліб, жити по своїм звичаям, себто казали потворити т. зв. “гета“. Папа Венедикт XIII, в Енци. “Аліяс еманарунт“, дав був гострі зарядження щодо жидів.

Знову, Лятеранський Собор IV, маючи точні відомлення про злочинність і руйниницькі задуми жидів відносно християн, постановив: “Порішуємо, щоб

такі, то є жиди, обох статей, у кожній християнській провінції, завжди, відрізнявали своїм убором від християн, як і зрештою це їм поручає їхній Закон". Св. Тома Аквінат вповні похвалює це заарядження у своєму трактаті про жидів: «De regimine iudeorum», Summa T^h. II-II. q. 10. a. 10. ad 3).

Там то св. Тома перестерігає християн, щоб не входили у стосунки з жидами, коли це наражає їх на зіпсуття. Приставання з жидами заборонив був уже Собор у Нікеї 325 р., канон 52. Св. Тома твердить, що християнські володарі мають обов'язок боронити християн перед визиском ворогів, не допускати ворогів, головно жидів, до урядів, а коли потрібно, то можуть і повинні боронити Христової справи, навіть мечем. Жиди мають право на життя і розвиток, але з власної праці, а не з ошуканства, лихви з християн.

Христова Церква має обов'язок ширити і боронити Христову віру, має дбати про добро своїх вірних та перестерігати їх перед небезпеками й ворогами явними, чи скритими. Вона так робила, робить і буде робити! Церква стає в обороні не тільки християн, але також і інших людей, не християн, навіть жидів, як це ми вже бачили. Перед німецьким нацизмом боронив жидів Папа Пій XI, як також Божий слуга Митрополит Андрей Шептицький та інші, коли того вимагала потреба.

Жидівська масонерія не змінила свого настання до християнства й сьогодні. Хоч жиди беруть участь у Вселенському Соборі, Ватиканському II, хоч бажають, щоб Католицька Церква вичистила всі позначки "антисемітизму" у своїх вірних, однак це все не перешкадає Найвищому Жидівському Судові в Єрусалимі не признати жидівського горожанства о. Данилові Рауфайзенові за те тільки, що він став католиком! Найвищий Суд порішив принцип: жид, що прийняв християнську віру, не може стати громадянином Ізраїля! Може бути атеїстом, нігілістом, комуністом, але не християнином. ("Єскію" 27. I. 1963), ст. 6).

Ось така то свобода совісти, демократія, поступ,

братерство, рівність у жидівській масонерії! Та то "рівність і свобода" проповідується не вдавнину, не в середньовіччі, не посеред африканських народів, а таки на наших очах, посеред культурних народів Європи й Америки. Жида є носіями цих кличів посеред різних народів на свою тільки користь, але вони не знають цих самих кличів, коли йде про інші народи, головню для Католицьку Церкву. Для інших народів, головню для християнських, вони мають інші "закони", а ці їхні "закони" кажуть жидам обмежувати всі права людини, зробити всіх своїми рабами.

Містерія жидівського народу

По Божому обявленні, є незаперечним фактом, що Бог вибрав собі жидівський нарід зпоміж усіх інших народів на землі на те, щоб довершити через нього діло відкуплення людського роду. Господь Бог сказав був до Авраама, з якого виводиться жидівський нарід: "І сказав Господь Авраамові: вийди з землі твоєї і від роду твого, із дому вітця твого до землі, яку тобі покажу. І зроблю тебе народом великим, благословлю тебе і звеличу ймення твое, і будеш благословенний. І поблагословлю благословчих тебе, а проклинаючих тебе, проклену. І в тобі будуть благословенні всі племена землі" (Буття, 12. 1-3).

Ці обітниці повторив Бог Ісаакові й Якові. Ціла біблійна історія обертається коло історії жидівського народу. Дивними дорогами свого Провидіння Бог провадив цей нарід, зберігав його, боронив його перед тими, що хотіли знищити його. У тій цілі Бог опікувався тим народом не тільки звичайними своїми актами, чи Провидінням, але густо-часто робив наглядні чуда, щоб його довести до назначеної мети, щоб сповнити свою обітницю: післати Месію, Відкупителя жидівського і цілого людського роду.

Коли розсліджуємо історію народів на землі, то бачимо, що Бог жодного так не провадив, жодним так не опікувався, як жидівським. Рівночасно спостерігаємо, що жодний нарід, для Бога, не був так перфідний, невдячний і так морально згангренований, як саме жи-

дівський нарід. Це вже потверджує давно пророк Ісаїя: "О, горе, народе грішний, народе привалений баззаконням, роде лиходіїв, сини погигелі! Покинули Бога, занедбали Святого Ізраїля, і відступились взад від Нього... То ж буде земля ваша спустошена, міста ваші вогнем спалені, поля ваші, на ваших таки очах, чужі будуть пожирати; все опустіє звичайно спустошене чужинцями" (Ісаїя I. 4-7).

Подібне висказав був на жидівський нарід Христос, обіцяний й очікуваний Месія, що походив з жидівського народу. Ось Його слова: "Єрусалиме, Єрусалиме, що повбивав пророків і каменував післаних до тебе. Скільки разів хотів я зібрати дітей твоїх, як квочка збирає курчат своїх під крила, і не схотіли. Оце ж остається вам дім ваш пустий. Кажу бо вам: не побачите мене від сьогодні, аж поки не скажете: Благословен, що йде в ім'я Господне" (Мат. 23. 37). А до провідників, старшини жидівського народу, Христос сказав ось такі страшні і болючі слова: "Горе вам, письменники і фарисеї, лицеміри! Що будете гроби пророків та окрашуєте пам'ятники праведників, і говорите: коли б ми були за часів батьків наших, не були б спільниками їх у крові пророків. Тим то свідчите самі на себе, що ви сини тих, що вбивали пророків. І ви доповнюєте міру батьків ваших. Змії, кодро гадюче, як утічете від суду пекельного? Тим же то ось я посилаю до вас пророків, і мудреців, і письменників, і одних з них повбиваєте та порозпинаєте, а інших битимете по школах ваших, та гонитимете від міста до міста; щоб упала на вас кров праведна, пролита на землі від крові Авеля праведного до крові Захарії, сина Варахїїнового, що вбили ви між церквою і жертівником. Істиною кажу вам, все те прийде на кодро це" (Мат. 23. 29-36).

Іншим разом, Христос спорячи з жидівською старшиною, випомінаючи їм їхнє невірство, сказав: "Хіба ніколи не читали ви в Писаннях: камінь, що його відкинули будівничі, цей стався головою угла. Від Господа сталось це, і дивне воно в очах ваших. Тому те

кажу вам: що відніметься від вас царство Боже, і дасться народові, що приноситиме овочі його. І хто впаде на цей камінь розібеться; на кого ж він упаде, роздавить того. І вислухавши архиереї та фарисеї приповіді його, догадалися, що про них говорить. І шукаючи вхопити його, боялися народу, бо мав його за пророка" (Мат. 21. 42-46). Ще і шим разом, сказав Христос до цих самих представників жидівського народу: "І кажу вам, що многі прийдуть із Сходу і Заходу та сядуть з Авраамом, з Ісааком і з Яковом у царстві небесному, а сини царства будуть повикидані у темряву" (Мат. 8. 11-12).

Коли вдумаємося в ці слова, сказані не якимсь звироднілим націоналістом, "антисемітом", ворогом жидівського народу, але таки найкращим Сином того народу, Пророком, Месією, Спасителем цього народу, що жив, працював, терпів і помер за цей нарід, за його правдиве щастя, то моторошно робиться читаючи ось ці слова, сказані на адресу жидівського народу й його проводу церковного і цивільного. Мимо волі приходять на думку слова, також Христові: "Коли таке діється із зеленим деревом, то що буде з сухим?".

Цей то нарід, підбурений своїм проводом, відрікся публично свого Спасителя, Христа, обіцяного Месії, на якого вичікував тисячі літ! Перед поганським намісником, Пилатом, сказали вони, що не знають Христа, що їхній цісар — це римський деспот, а на Христа домагалися найганебнішої смерті й убили його, руками римлян, стягаючи Кров його на себе та на своїх дітей!

Ту саму, сумну правду потвердив св. ап. Петро на жидівському зібранні в Єрусалимі, словами: "Мужі ізраїльські, чого ви чудуетесь тому?... Бог Авраамів, та Ісааків, та Яковів, Бог отців ваших, прославив сина свого Ісуса, що ви видали та відреклися його і просили дарувати вам чоловіка душогубця. А Князя життя убили, котрого Бог воскресив з мертвих; йому ми свідки" (Діян. 3. 11-15).

Перший мученик за Христову віру, св. Степан, те

саме нам потверджує: Люди твердого карку і необрізаного серця, ви завсіди Духові святому противитеся; як батьки ваші, так і ви. Кого з пророків не гонили батьки ваші? І повбивали тих, що наперед звіщали про прихід Праведного, якого ви тепер зрадниками й убивцями стали“ (Діян. 7. 51-52).

Св. ап. Павло, жид, фарисей, Божою ласкою навернений до Христової віри, також публично сказав своє переконання до зібраної громади: “Мужі брати, сини роду авраамового, і всі богобоязливі між вами, вам слово спасіння сьогодні післано. Ті бо, що жили в Єрусалимі, і князі їх, судивши Його, і не знайшовши ніякої вини смерті, просили Пилата убити Його... Коли ж відкинули ви Його і вважаєте себе негідними життя вічного, то ось обертаємось до поган“ (Діян. 13. 26-46).

Ось так думав і говорив про жидівський нарід Христос й апостоли. Жиди відреклися Христа, розп'яли Його, а Христос відібрав від них їх містю, вибранство передав це поганам, а жидів — прокляв.

Жидівський провід про Христа

“Зібрали тоді архиереї та фарисеї Раду, і сказали: що нам чинити? Бо цей чоловік багато робить знаків. Коли оставимо Його так, усі увірують у нього; і придуть римляни та й заберуть у нас і місто і нарід. Один же з них, Каяфа, що був архиереєм того року, каже їм: Ви не знаєте нічого, і не думаете, що лучче, щоб один чоловік умер за людей, а не весь народ загинув.. З того ж дня нарадились, щоб убити Його“ (Іван, 11. 47). Старшина підкупила Юду, підбурила нарід, загрозили Пилатові, а все те робили в “імя народу, Божої справи“!

Навіть Пилат, поганин, сказав був до них і до народу: “Ось я виводжу вам Його, щоб знали, що в Ньому жодної вини не знаходжу... Як же побачили Його архиереї та слуги, то закричали: Розпни, розпни Його!... Ми Закон маємо, і по нашому Закону повинен

умерти, бо Він себе Сином Божим зробив... Жиди кричали, кажучи: Коли цього відпустиш, не є ти друг царя, всякий, що царем себе робить, противиться цареві" (Іван, 19. 4-12). Просячи, знову, щоб Пилат поставив сторожу коло гробу Христового, назвали Христа обманцем.

Бачимо, що жидівський, національно-релігійний провід, більшість народу, не зрозуміли Христа, не прийняли Його навчання, не повірили в Нього. Те що робили з Христом, робили й роблять з апостолами, їхніми наслідниками, з цілою Церквою. Церква — це живий, містичний Христос. Ціла історія християнства це наглядно потверджує. Бог, сповнений непомітною любови до жидівського народу, відкинув його, прокляв його, не дивлячись на те, що з нього вийшли патріярхи, пророки, Христос, Божа Мати, апостоли, перші християни, перша Церква! Хто може це зрозуміти? Чи не треба тут сказати зо св. ап. Павлом: "О глибино багатства, і премудрости і розуму Божого! Які недослідимі присуди Його і незглибимі дороги Його?" (Рим. 11. 33). Це ж бо і є незглибима містерія жидівського народу!

Брат на брата — семіт на семіта

Одного разу Ісус Христос сказав до своїх апостолів: "Оце посилаю вас, як овечок між вовки; тимто будьте мудрі, як вужі, та тихі, як голуби... Та стережіться людей, бо вони видаватимуть вас у судові зборища, і в школах своїх битимуть вас, і водитимуть вас перед старших та перед царів за мене, на свідоцтво їм і поганам... а видасть на смерть брат брата й батько дитину; і діти повстануть на батьків і повбивають їх. І всі будуть ненавидіти вас за мое ім'я; хто ж видержить аж до останку, той спасеться" (Мат. 10. 16-23). Христос предсказує поділ жидів, одні підуть за Ним, інші проти Нього.

Іншим разом, Христос, спорячи з жидівською старшиною, сказав до них: "Знаю, що ви рід Авраамів, та шукаєте вбити мене, бо мое слово не містить-

ся в вас... Коли б ви були Авраамові діти, то робили б діла Авраамові. А тепер ось хочете вбити мене, чоловіка, що сказав вам правду, яку чув від Бога; цього Авраам не робив. Ви робите діла отця вашого. Казали йому: "Ми не народились з чужоложства, одного Отця маємо — Бога". Сказав їм Ісус... ви від батька вашого диявола, й хотіння батька вашого хочете чинити. Він був душогуб спочатку й у правді не встояв, бо правди нема в нім. Коли говорить брехню, говорить із свого, бо він брехун і отець ложі... Хто від Бога, той слухає Божі слова; ви через те не слухаєте, бо ви не від Бога".

"Відповіли тоді жиди й сказали йому: "Чи не добре кажемо, що Ти Самарянин і біса маєш?" Ісус відповів: "Я біса не маю, але я шаную мого Вітця". (Іван, 8. 37-49).

З цих коротких слів Христа бачимо, що жидівський нарід поділився, одні за Ним, другі проти Нього. Те саме відноситься і до інших народів. Христос різними способами старався переконати жидівський провід про Його Боже післанництво, щоб прийняли Його науку, повірили в неї, бо в ній знаходиться щастя тут на землі і спасіння в небі. Однак старшина з первосвящениками не повірили в Його Боже післанництво, Месіянство, бо не злюбили правди, а брехню і мамону й свої пристрасті й тому пішли за дияволом, найбільшим ворогом людського роду, батьком ложі й облуди. Так то жидівський нарід поділився на дві нерівні частини одна, багато менша, але шукаюча правди, чесноти, Бога, сприймаюча сповнення пророцтв, в ім'я добра особистого та загального, пішла за Христом, повірила в Нього, боронила Його та ширила науку. Друга частина, сповнена амбіцій, пристрастей, світового духа свідомо чи несвідомо рабиня диявола, поставилась проти Христа й почала Його ненавидіти, гонити, переслідувати, шукаючи загибелі Його Божого діла.

Ця страшна трагедія жидівського народу й сьогодні продовжується та буде тривати до кінця світу.

По Божим пророцтвам, при кінці світу, жида навернуть до Христа, поклоняться перед Ним, узнають Його за свого Спасителя і Бога!

Антисемітизм й антисемітизм

Вже від довгих років, або радше, від давніх віків, говорить, пишеться про "антисемітизм". Багато знатоків у цій матерії, говорить, що "антисемітизм" є не тільки нехристиянським, але також негідним людини як людини. На нашу думку, багато в тому є правди. Однак, як багато інших речей, квестій, головно спірних, має своє — "але", так і тут треба сказати, "але". Тут треба розрізнити: антисемітизм і антисемітизм.

Знаємо, що християнська досконалість є річчю дуже доброю, наказаною Богом, однак св. Франц Салезський, пишучи про християнську досконалість у кн. "Філотей", каже: "Я не чув розмови ні про що інше, як тільки про досконалість, але мало хто практикує її. Кожний уявляє її собі на свою владу... а всі постійно помиляються... Кожний змальовує досконалість по своїй прихисті й уяві".

Подібне говорить і про націоналізм. Одні вважають націоналізм річчю доброю, природною і Богом наказаною, інші строго осуджують націоналізм.

Одні й другі мають рацію. Багато поважних католицьких авторів каже, що є націоналізм добрий, гідний християнина, але є і злий, поганський. Навіть Папа Пій XI, в Енци. "Убі аркано", з 23. XII. 1922 р., каже, що любов вітчизни, яка сама собою є заохотою до багатьох християнських чеснот, а навіть до подивудного геройства, коли не є керована християнським законом, перетворюється у злий, шкідливий націоналізм. Іншими словами, по думці Папи Пія XI, націоналізм може бути добрий і може бути злий. Так воно і є!

Щось подібне маєть з "антисемітизмом". Один антисемітизм є добрий, згідний з моральними хри-

стиянськими законами, а другий є злий, нечесний, аморальний. Кожний нарід можна б поділити на дві величезні групи. Одна, яка любить свій нарід, дбає про морально-матеріальне добро свого народу, але згідно з законами природи, Божими чи й церковними. Ця група є на правильній дорозі, любить свій нарід, як годиться, і в речі приносить народові найбільше добра морального й матеріального.

Є й друга група, що також любить свій нарід, старається про його добро, але не зважає на природні, ні Божі, ні церковні закони. Здобуває добро народові по переконанням певної групи політиків, які керуються хибними, часто злими поняттями, засадами, принципами, щось з пероду "макіявелізму".

Отже, одні й другі є патріоти, люблять свою вітчизну, а може ще й до того кладуть своє життя в її обогоні. Але треба сказати, що перші люблять свій нарід як пристало, а другі эле люблять, а властиво наносять народові шкоду. Подібно мається справа з "антисемітизмом".

Ми щойно бачили, що жидівський нарід поділився, одні стали за Христом, а другі проти Христа. Перші любили правдивого Бога і свій нарід пішли за правдою й прийняли Христа й стали Йому служити в ім'я спасіння своїх душ і в ім'я рятунку свого народу. Це були правдиві патріоти. Зате другі облудно служили Богові, эле любили свій нарід бо поступали проти Божого Об'явлення, і вони то зненавиділи не тільки Христа, але і всіх тих, що повірили в Христа, вважали їх за зрадників своєї віри і народу, по сьгоднішній термінології вважали прихильників Христа за "антисемітів".

Вороги Христа чи як їх назвав сам Христос: "рід гадючий", не перевівся а навпаки, закріпився, організувався, як ми бачили в "Таємничій силі", а згодом у масонерії та продовжає своєю діявольську роботу проти Христа. Жидівська масонерія, щоб спаралізувати працю Христових слуг, щоб епинити розвій християнзму, щоб скоріше зліквідувати різні на-

ції і підчинити їх одному жидівському володареві-деспотові, коли бачить, що Церква боронить своїй природних і Богом даних їй прав, коли змагає поширити поле свого діяння чесними засобами, коли слушно борониться проти жидівського визиску, проти їхньої нахабності, корупції, руїнницькі роботи, тоді вона, масонерія жидівська, зараз кричить на цілий світ: "Комплотто контро ла Кеза".

Маючи в своїх руках золото світу, телевізію, радія, пресу, кіна, театри і т. п., масонерія так потрапить збаламутити людей, що годі розібрати, де і наскільки є правди, а де обман, брехня.

Коли римляни знищили Єрусалим 70 р. по Христі, тоді жиди пішли на т. зв. "розсіяння", хоч і попередньо вони находилися у різних краях, головню в римській імперії. Погани, а зчасом і християни, прицимали жидів у свої держави, давали їм спромогу жити, працювати, розвиватися. Не було тоді якоїсь расової ненависти, гонення чи переслідування. Це ми спостерігаємо, можна сказати, по всіх краях Європи, а згодом й Америки. Що більше! Як ми бачили попередньо, по свідотвву самих жидівських провідників, навіть Папи Римські, духовенство, християни ставали в обороні жидів, помагали їм у потребах.

Але жиди задля своєї амбіції та свого пересадного націоналізму, а ще більше задля своєї перфідности, ворожости до християн, почали шкочити тим, що їм робили добре, руйнували християнські держави фізично й морально. І щойню тоді, коли жидівська невдяка, зухвалість, амбіція, нахабність та шкідливість християнським народам перебрала міру, щойню тоді народи й держави почали організувати права жидів, обмежувати їхню діяльність, а навіть вижидати з своєї держави. Це все робили, роблять і будуть робити християнські народи в імя збереження себе самих, своїх прав, своєї екзистенції та свого добробуту. А на це кожна людина має природне право. право самозбереження!

Історія нам виказує, що жиди могли спокійно і

свобідно жити в римській імперії. Але що ж? Коли почало ширитися християнство в Римі, тоді жидівські провідники почали робити замішання в державі, неспокої, розвинувши свою диявольську акцію проти християн. І за ті замішання, як каже римський історик Светоній Клавдій (41-54 р. по Христі) дав наказ викинути жидів з держави (Кн. "Дванадцять цезарів". Те саме згадує й історик Оросій, зазначаючи ще точніше рік викинення, цебто 49 по Хр.

В Іспанії, наприклад, пише А. Буленгер, жиди займали високі урядові пости, плекали науку, мали всі права і привілеї, але вони тим не задоволялися, вони хотіли цілковито запанувати державою. Разом з арабами почали жиди плянувати знищення еспанського народу. Коли ж це викрилося, тоді шойно починається гонення жидів (А. Буленгер, Історія де ля Іглезія, Буенос-Айрес 1951, ст. 327). Дещо пізніше жиди почали наново свою "роботу" в Іспанії, за що 1391 р. еспанський нарід, ведений самозахочавчим інстинктом, повів винищуючу акцію, "загальні погроми жидів", по різних містах, а відтак їх викинено з краю (там же ст. 418). Подібно почали виступати проти жидів по цілій Європі, головню в рр. 1346-1353. Тоді то справляли "погроми" на жидів: у Франції, Італії, Чехах, Польщі, — хоч Казимир В. їх прийняв — та Німеччині. Папи Римські, бачучи їхню перевертність і ненависть до християн, найперше осудили їхне поступовання, відтак дали християнам засоби на своє збереження, на охорону перед руйнівним впливом жидів, навіть казали творити "гета" для жидів.

Як бачимо, самі жиди, своїм нечесним життям чи чинами, були причиною християнських виступів проти них. Коли ж християни почали боронитися, зберігати своє існування, до чого мають повне і певне право природне і позитивне Боже, тоді жидівські провідники почали кричати на цілий світ, що їм кривда діється, що християни є "антисеміти". Як говорять "Протоколи Сіонських мудреців", жиди-масони

самі нераз викликували гонення своїх однокровних, щоб ці не зблизилися забагато до християн, щоб не зхристиянізувалися. Нам є абсолютно конечним, щоб час-до-часу розгорівся "антисемітизм, бо цим робом нам є легше рядити та керувати й держати при нас, наших братів-жидів" (Протоколос, ст. 85). Жиди навіть дістають інструкції від свого масонського проводу, щоб доти кричали, що їм діється несправедливість, кривда, гонення, доки вони зовсім не опанують ситуації, якогось краю. Ось що каже жидівський Талмуд: "Де осядуть жиди, там вони будуть панами. Доки ще не мають абсолютного панування, повинні уважати себе за виселенців, в'язнів. Навіть, коли зможуть опанувати дані нації, то доки їх усіх і цілковито не опанували, не повинні переставати кричати: "Які муки для нас! Яка несправедливість діється нам!" (Пінай, ст. 147-147). По вказівкам Талмуду, масонсько-жидівського Письма, поступають і по-сьогоднішній день жиди. Ось один-другий доказ на це.

В 1919 р. була вибралася одна нортеамериканська Комісія до Польщі, а друга англійська, щоб розслідувати "антисемітизм", прстижидівську акцію в Польщі. Головою американської делегації був славний і впливовий жид-масон, Морґентау (Morgenthau). До помочі мав генерала бригади Ядвіна (Jadwin). Ця Комісія розсліджувала справу в Польщі й Галичині від 13 липня до 13 вересня 1919 р. Накінець подали звіт і опублікували його. Але, що цей звіт не був корисний жидам, хоч був досить об'єктивний, то скоренько він шез, годі було його десь роздобути, жиди все повичищували.

Коли американська Комісія закінчила свою роботу, приїхала англійська. Головою цієї був Стюарт Самуель, а до помочі мав капітана Врайта (Wright) Оба вони написали звіт і до нього долучили листавияснення до англійського амбасадора в Варшаві, Румбольда, а він це все переслав до Лондону. І що цікаве? — Із п'ятох звітів, вище згаданих осіб, тільки один Стюарта Самуїла, був опублікований, поши-

рений по всіх газетах, а навіть жидівський провід, уважав його за свій, офіційний звіт! Чому так сталося? — Каже Генрі Форд, що інші звіти подавали правдиві факти, причини, об'єктивно трактували справу "антисемітизму" в Польщі, і тому вони щезли, а цей, що представляв справу по бажанням, чи вказівкам жидівської масонерії, цей є знаний і признаний за урядовий, хоч подавав неправдиві факти, несправедливе насвітлення справи, (Генрі Форд, Ель худіо інтернаціональ, ст. 310-311).

Годішний англійський амбасадор у Варшаві, Румбольд, додаючи до згаданих звітів свої завваги, пише, що жида кричали пересадно, неоправдано, а навіть самі жида признавалися до того й виправдували свій крик хворобливою жидівською психікою, мовляв ми навикли вже кричати, що нас усі переслідують Генерал Ядвін пишучи про "погроми" у Львові, як сталися 21-23 листопада 1919 р., каже виразно; "щє жидівські крики про якісь переслідування, це тільки засіб пропаганди. Різні європейські газети, що писали про переслідування жидів і подавали між іншим числа: 2.500 і 3.000 побитих жидів, це тільки оружжя жидівської пропаганди. Згадана Комісія, на місцє ствердила, що найбільше загинуло 76 осіб, і то не внаслідок звиродилого "антисемітизму", тільки наслідком звичайних воєнних подій! Коли Моргентау, жид, подає 258 "жертв", то Румбольд нараховує їх тільки 18! Маленька різниця, ні? — Всі інші вбивства жидів були наслідком воєнних дій, але не "антисемітизму" або їх побили на свою руку безвідповідальну люди, а то і злочинці, або війська Денікіна, як каже жид С. Гольдельман у: "Листи про Україну", Відень, 1921 р.

Дуже добре характеризує тодішний стан в Польщі й Галичині, кап. Врайт. Він каже: "В Польщі, господарській державі, східні жида мали дуже важливу роль. Кожне село, кожний кусок землі, мав свого власного жиди, що засідав на своєму спадковому троні. Він займався продажем сільських продуктів...

Всі землевласники й аристократи мали своїх жидів, які керували усім, що відносилось до торгівлі... Крім того дуже багато сільського населення в жидами, що займаються продажем збіжжя, шкіри, транспортом та торгівлею..."

Те, що в Польщі творилися Кооперативи, жида називали "антисемітизмом", переслідуванням своєї раси. Однак, каже Румбольд, хоч польський уряд абсолютно міг заборонити Кооперативи, однак це не було вказане, ніхто бо не може наказувати другому де він має купувати. Навіть Моргентау каже, що жида вважали Кооперативи за погорду їхньої раси, однак такі організації, признає Моргентау, є вповні дозволені у кожній спільноті. "Продовж 800 років жида жили в Польщі спокійно, мали повну свободу і права, навіть хотіли створити державу в державі", каже Г. Форд. А кап. Врайт, у своєму звіті, пише, що жида мають одну свою пропаганду, по якій претендують вибрати свою власну Репрезентацію, ухвалити загальні податки на жидівські цілі, мають зайняти місця у всіх мійських управах, національних урядах, репрезентаціях тощо. Згідно з тим, 6-та, або 7-ма частина Парляменту в Варшаві мала бути жидівська. Крім того вони вимагають ще більше. **Жидівські претенсії й то найбільші змагають до повної автономії**, такої, яка була їм дана в УКРАЇНІ, за Центральної Ради, 9. I. 1918 р. По цій ухвалі, жида творять зовсім відрубну республіку, з випущенням грошей із двомовним написом, українсько-жидівським" (Г. Форд, ст. 322).

Кап. Врайт, закінчуючи свій звіт до англійського уряду, каже: "Коли б жида в Англії вимагали, щоб жидівська Рада Інспекції дістала повні права, навіть право накладати податки на своїх імігрантів, крім того коли б у мійських Радах, в Палаті Лордів вимагали жида відповідного числа своїх репрезентантів, коли б голова шкільних справ мав їм платити відповідні суми, коли б жида вимагали для себе спеціальних суддів-жидів, і коли б жида вимагали, щоб

банкноти були випускані в жидівській та англійській мові, і т. д. — то мені здається, що ані між нашими брітійцями такі домагання не знайшли б симпатії", (Г. Форд, ст. 322), цебто, по заяві кап. Врайта, навіть між англійцями розбудився б "антисемітизм"!

Не хочемо тут довше розписуватися про Німеччину, в якій жиди, перед приходом А. Гітлера, були упривілейовані, занимали найважливіші пости в державі та мали дуже великий вплив у народі. Однак жиди тим не були вдоволені, вони хотіли зробити революцію, запровадити комунізм, запанувати цілковито державою. Тому гітлерівський нацизм, хоч був пересадний, гідний осудження, однак і його викликали, спровокували самі жиди! Читайте історію Німеччини, а переконаєтесь про правдивість моїх тверджень.

Накінець, наведу ще три маркантні випадки. Цілому світові є відоме, якими привілеями тішилися і тїшуться жиди в Советському Союзі, який вони самі створили, ним керують і з рук не випускають. Але і там вже приходить до "антисемітизму".

Ось Міжнародна Ліга Прав Людини при Об'єднаних Націях, звернулася, на початку травня 1962 р. з протестом, до секретаря У. Тана, за переслідування жидів у ССРСР. Подібне зробив Американський Жидівський Комітет, а американський сенатор-жид, Джейс-коб Джевист, поручав американській делегації при ОН розслідувати справу. У відповідь на це, Михайло Строгович зробив вияснення в імені большевицького уряду й помістив його в "Нью-Йорк Таймс", зазначаючи, що в них не має жодного переслідування жидів, навпаки, жиди займають визначні пости : мають всі права. Між іншим М. Строгович подав, що в ССРСР 427.000 жидів має вище образуння та середне; на більш як два мільйони усіх студентів, жидівських є 77.177; науковців жидів начисляється 33.529 осіб, жиди творять 14 процент усіх лікарів, всім і пів процент усіх журналістів та понад десять процент правників, і т. д. ("Общее дело", Мінхен, ч. 13* червень 1962 ст. 1).

Мимо цієї урядової заяви, довідуємося з "Правда України", Київ, що в Чернівцях засуджено 15 жидів, але не тому, що вони жида, але за спекуляцію валютою, золотом, дорогими каменями. У Харкові відбудеться також суд над жидами за подібні надужиття. Засуджені жида мали звязки з жидами в Москві, Львові, Києві, Кишеневі, Мінську, Берестю) "Шлях Перемоги", 4. 11. 1962, ст. 6). По жидівським переконанням, засудження жиди за спекуляцію, надужиття і т. д. — це є "антисемітизм". Це, що в жидівській синагозі в Москві вибито шиби, чи що закрили синагогу у Львові ("Укр. Слово", Буенос-Айрес, 27. I. 1963, ст. 1), не вказує на "антисемітизм" у СССР, тільки каже, що жидівська масонерія навіть на таке піде, коли їй потрібно замилити очі світу.

Інші факти "антисемітизму". Недавно в Буенос-Айрес та по цілому світу розписалися газети про страшний "антисемітизм" в Аргентині, про початки "нацизму". Аргентина це країна, де кожний, чесний і працюючий чоловік, може собі спокійно жити, працювати, дороблятися. Тут є повна свобода, аж завелика! І ось, ніби якісь "антисеміти", напали були на невинну дівчину-жидівочку, її "тортуровали", випалювали "гакенкройц", і т. п. По солідному розслідуванні виявилось, що згадана дівчина була завзята, активна комуністка, працювала на користь комунізму, та що її зовсім не мучили, тільки жида хотіли зробити шум, крик, і по своїй традиції, використати цю справу на свою пропаганду, на своє закріплення (Ель казо Сірота і ель проблема худіо ен ля Архентіна", Буенос-Айрес, 1962).

Ось ще один факт "антисемітизму". В газеті "Ель Территоріо", що являється в Посадас, Провінція Місіонес, в числі з дня 17. 12. 1962 р. ст. 2, пишеться, що аргентинський уряд дав був поручення поліції закрити 11 жидівських шкіл і один Театер "І. Ф. Т." в Буенос-Айрес. За підставу закриття поліція подає, що в цих домах вишколювалися комуністи, продукувалася комуністична, проти урядова пропаганда.

Однак, по думці масонерії жидівської, це неправда, це "антисемітизм", початок гітлерівського "нацизму". Жидівські культурні організації з Буенос-Айрес внесли зажадання до ООН, і на інтервенцію ООН відчинено закриті домівки, але не подала поліція спростування, що там не виховувалися комуністи.

Так, бачимо, що те що роблять масони-жиди на руїну народів і християнства, є добре, чесне, легальне, а те, що роблять держави чи Церква в своїй власній обороні, з konieczности, із-за великого надужиття жидів, це є недозволене, нечесне, це пятнується сьогодні, як "антисемітизм", чи "нацизм". На жаль навіть католицькі круги, під впливом жидівсько-масонської пропаганди, часто подібно думають і пишуть. На підставі сказаного можемо легко виробити собі поняття "антисемітизму", який був розбуджувався на наших українських землях від найдавніших часів, почавши від 1113 р., часи "гайдамаччини", чи новіші часи.

За навчанням масонів-жидів, перший, найзавзятіший "антисеміт" — це ХРИСТОС! Ось що про це пише жид-сіоніст, Йосиф Дуннер: "Для всіх тих, що вірують у Христа, Ісус є символом всього того, що є чисте, здорове і гідне любови. Навпаки, для жидів, починаючи з четвертого сторіччя, є він (Христос) символом "антисемітизму", очорнення, насилля та насильної смерті" (М. Пінай, ст. 199-200).

Апостоли, св. Отці Церкви, що прийняли навчання Христове, полюбили Христа, ширили Його св. Євангелію, також удостоїлися епітету "антисеміти". Знаємо з історії, що проти жидів, їхніх надужить, корупції, виступали гостро: Нікейський Собор, свв. Атанасій, Василій Великий, Григорій Ніський, Золотоуст, Кирило Олександрійський, Августин, Амбросій, Єронім, Вернард і інші. Жидівський історик Граец пише: "Найбільшими фанатиками проти жидів у тому часі були Іван Золотоуст з Антіохії, Амбросій з Медіоляну; вони то з найбільшою жорстокістю виступали про-

ти жидів" (Graetz, History of the Jews, T. II, 1956; cf. M. Pinau, ст. 238).

Проти жидівського надужиття виступали й інші Собори Католицької Церкви, славні Папи Римські, як Інокентій III, святий Пій V, Григорій IX, Лев XIII та інші. Найвизначніші богослови Католицької Церкви також осуджували жидівські махінації, ненависть до християн; проти них писав св. Тома Аквінат, Дунс Скот та інші. Д. Скот, наприклад каже, що щоб мати спокій з жидами, то їх треба цілком ізолювати від християн або і цілком знищити.

Усі ці, найращі мужі світу, на чолі з Христом, за навчанням масонерії жидівської, це "антисеміти" Такого "антисемітизму" сьогодні конечно, щоб рятувати народи і Церкву. Чим скоріш він розбудиться, тим більше врятується!

Жиди в Україні

По програній війні жидів з римлянами в 10-тих роках, жиди почали розходитися на всі сторони світу. Апостоли Христові, ще передше були розійшлися, щоб нести св. Євангелію усім народам. Вороги ж Христа, головно жидівський провід, пішли за апостолами, щоб паралізувати їхню працю. Ще інші розійшлися, шукаючи "хліба насущного".

Коли жиди зайшли на Україну, годі точно означити. Однак, у кн. "Ля дісіпаціон де ляс тінєбляс", на ст. 122, пишеться таке: "Сказав Абдон Адонірам: Наші предки не залишили згадки, хто заснував першу святиню в Римі. Але, як побачимо, її заложив один, з роду Гірама Авіюда. Ця святиня віднесла великі побіди, які так скріпили нашу організацію, що подумано про те, щоб її поширити по інших країнах".

"Нащадка Моаб Левія делегували до Росії, а нащадка Адонірамового вислано до Галії, тобто його діда, а Авіюдового нащадка вислано до Німеччини. Це сталося в половині 8 віку, по сімох віках безперервної боротьби, і коли римська святиня стояла

на висоті своєї слави. Тоді існували ось такі святині: в Росії 4, в Галії 4, в Німеччині 3. Відтак число святинь зросло по столицях, а ці по столицях задержали від центральної "Єрусалим". Така ситуація продовжувалася аж до дванадцятого віку".

"В 12 столітті, святиня в Римі, зробила великий поступ. За її великі прислуги на користь святині в Єрусалимі, дня 5. 6. 1116 р. єрусалимська святиня передала своє першенство на римську святиню, яка від тоді стала центром усіх інших".

Хоч тут бесіда про Росію, але знаємо, що в 8 віці Росія ще не існувала, а була тільки Русь-Україна, що формувалася у сильну державу. Отже, дуже можливо, що в 8 віці на Русі вже були жиди, хоч могли бути і скоріше. В тому то часі вони прийшли на Русь, як zorganizовані делегати жидівського центру, яким напевно була "Таємнича сила".

Далі говориться, що один із внуків Гірама Авіюда, в половині 15 сторіччя перенісся до Росії: "Сказав Коген Авіюд: Я одержав цей рукопис від мого батька в Римі. В половині 15 віку я поїхав на Русь та сконтактувався з Яковом Леві, щоб поширити принципи нашої організації, і ми мали гарні успіхи". Йона, що був на вернувся на християнство, записав був, що від 15 ст. згадана жидівська організація переходила різні перипетії боротьби, аж до 17 ст. Головну кризу переживала внаслідок унутрішніх спорів, непорозуміння, особистої ворожнечі між членами (там же ст. 124).

При кінці 17 ст. руські жиди делегують: Йосифа Леві, його сина Авраама, та Авраама Авіюда до Лондону, щоб там рушити, відновити "Таємничу силу". Ці три делегати в Лондоні довше перебували, підготовляли справу, вишукували відповідних людей, і накінець, 1717 р., злучилися з християнською масонерією. Сьогодні також масони-жиди намагаються злучитися з християнськими Церквами, під позорами "миру, братерства", щоб тим способом знищити християнство. А християни того не доbachують, тішаться, що здобувають "великі осяги" на полі поєднання.

Повищі факти свідчать, що на Русі, на початку 18 ст., жиди були краще зорганізовані, ніж в Лондоні.

На дуже давні початки жидів в Україні вказує факт, що його записав наш літописець, а саме, що до кн. Володимира Великого прибули були різні делегати, різних віровизнань і представляти князеві свою віру. "Надійшли хозарські жиди і захвалювали закон Мойсея (не Закон Христа, значить — вони були противники Христа, В. К.) Питався їх князь, з якої вони землі? Вони відповіли, що були в Єрусалимі, але Бог загнував на них і розсіяв їх по всіх краях (значить це були жиди, яких прокляв Христос, а які організувалися в "Таємничій силі", В. К.). На це Володимир сказав: "Як же ви можете бути вчителями інших, коли Бог вас відкинув" (с. Іриней Назарко, ЧСВВ "Святий Володимир Великий", Рим 1954, ст. 77-78).

Про сильні жидівські впливи та про велику скількість жидів на Русі-Україні вказують ще інші документи. Михайло Грушевський у своїй "Історія України" (Т. II, ст. 266-267, Нью-Йорк 1958) пише, що кн. Ярослав Мудрий укріпив був город Київ мурами, які мали кілька воріт, як: "Золоті" "Лядські" та "Жидівські" на північний захід, що провадили до жидівського міста". Цікаве, що найновіша "Історія Києва" (Т. I, видана Академією Наук Української РСР, в Києві 1960 р.), говорячи про ці потрійні ворота, зроблені за Ярослава, не подає назви "жидівські ворота", а тільки "західні" (там же ст. 61). Видно що при редакції цієї пропам'ятної книги, "Історія Києва", були жиди, чи їх прихильники і з розmysлом пропустили зазначення жидів, чи жидівських справ.

Далі Грушевський (Т. II, ст. 108) каже що кияни погромили дома вищих урядовців, бояр і жидів, по смерті Святополка 1113 р., за їхню спекуляцію, лихви надужиття над біднішими. Значить, били жидів не за їх жидівство, не за їх "семітизм", а за їхні провини, бо разом із ними били і свої, які провинилися. Спе-

ціальну опіку над жидами мав Святополк та Володимир Мономах, про що згадує також Малишевський: "Євреї в Южной Руси в Києві в X-XII в." та Татіщев у своїй характеристиці (II. 211). М. Грушевський зазначає, що в Києві була ціла одна дільниця жидівська й то вже в 13 ст. (Грушевський II, ст. 274).

Знову Витовт, як князь луцький і володимирський, 1388 р. надає також спеціальні привілеї жидам, (Грушевський, 4. ст. 164, Нью-Йорк, 1955). А Казимир В., хоч був прихильний жидам, однак згодом мусів виступити проти них, проти їхнього надужиття над християнами, головню проти лихви, спекуляції, щось як це було за Святополка, чи й сьогодні. (Кс. др. Юзеф Умінські, Гісторія Косьцьола, Ополе, 1959, Т. I. ст. 527), "З Грамоти Ягайла довідуємося, що коли він перебував у Львові... з кінцем жовтня 1432 р., прибула до нього депутація князів і шляхти луцької землі і заявили, що вони піддаються королеві і Короні Польській. Ягайло видав їм Грамоту, де признав різні благодаті німцям жидам і вірменам, надавав він їм ті самі права, якими користалися ті верстви і народності в Польщі" (М. Грушевський, 4. ст. 211).

"Історія Києва", комуністичного видання, про яку вище згадано, на ст. 97 пише: "В першій половині XIII ст. у місті існували цілі слободи і квартали іноземних купців... Велика роль в економічному житті Києва другої половини XI-XIII ст. належала лихварству. Воно досягло таких розмірів, що викликало народні заворушення і примусило Володимира Мономаха в 1113 р. вдатися до його законодавчого регламентування". Знову не згадується в цій "Історії Києва", що в цих лихварствах першу роль грали жиди та що їх громили люди за надужиття.

Наглядним доказом чисельно великого зросту жидів, їх сили, впливу на добре спожиття з українцями було те, що за Центральної Ради, ухвалено для жидів повну автономію, з різними правами. Дмитро Дорошенко пише: "До вироблення відповідного закону про нац. персон. автономію було приступлено Ц. Ра-

дою ще в літку. Тоді була заснована спеціальна комісія для вироблення цього закону, в якій особливо діяльну участь приймав член жидів. соц. роб. партії (пізніше большевик) Хургін. 12. січня 1918 р. законопроект було внесено на засідання Малої Ради. Референтом виступив член М. Ради др. М. Шац (жидів, роб. партія). В обміркуванні законопроекту взяли участь переважно представники жидівських партій. М. Равес (Бунд-жид) казав, що фракція Бунда добачає в законопроекті "реакційну спробу розеднати трудящих в їх класовій боротьбі". Сіоніст М. Сикрін боронив законопроект, так само і М. Литваков (жид. роб. партія). Законопроект було ухвалено майже без змін на засіданні 24. січня 1918 р. як: "Закон про національно-персональну автономію".

1. Кожна з населюючих Україну націй має право, в межах Української Народньої Республіки, на національно-персональну автономію...

2. Населюючим УНР. націям — великоруській, єврейській і польській-право на національно-персональну автономію дається силою цього закону". (Проф. Дмитро Дорошенко: "Історія України", Нью-Йорк, 1954, Т. I. ст. 274).

Далі Д. Дорошенко пише: "Коли переглянути уважно хід подій в часі революції на Україні, то можна ствердити, що з усіх народностей, які населяли Україну являючись на ній національною меншістю, тільки одні поляки старалися організуватися на ґрунті захисту своїх національних інтересів; жида зовсім не думали якось відокремлюватися, навпаки, беручи якнайживішу участь в революції і гаряче стоячи за "єдиний революційний фронт". Вони вважали, що загальні досягнення революції цілком задовольнять і їхні інтереси (а їхні інтереси як ми бачили, були: створити з Росії й України одну жидівську державу, тому зовсім слушно були задоволені з загального осягу революції, В. К.). Хоч частина жидівської інтелігенції й залишилася ще в рядах спеціально жидівських партій, таких як "Бунд", "Поалей Ціон", "Демократичне жи-

дівське об'єднання". "Об'єднана жидівська соціалістична партія", але найбільш талановиті й активні жидівські діячі працювали в рядах російських партій-ес-ерів, меншевиків, большевиків, народних-соціалістів і навіть кадетів. Вони являлися найбільш завзятими оборонцями "загально-російської єдності". Виймок творили лиш жиди-сіоністи... жидівські політичні діячі засідали в Ц. Раді і як представники жидівських національних партій, і в рядах партій загально-російських, вони виступали завжди проти всякого відокремлення України від Росії, проти всякого сегреґатизму й самостійництва" (Т. I. ст. 270-271).

Зо сказаного бачимо, що жиди, в час поставання української держави, були не тільки чисельно, але й економічно та політично дуже сильними, і що вони були завзятими ворогами української самостійної держави, а здецидованими прихильниками, пропагаторами, оборонцями комунізму й одної інтернаціональної республіки. Про це також свідчить комуністична "Історія Києва", яка на ст. 550-568 згадує, що великі підприємства в Києві належали до акціонерного товариства "Соломон Коген" (жид), та що в київському електричному товаристві не менш як 90 відсотків капіталу належало німецьким банкам... та бельгійським капіталістам... Забули, мабуть, редактори "Історії Києва" згадати, що ті підприємства і капіталісти, це переважно були жиди! То ж не дивно, що народня маса, бачучи знову жидівські надужиття, нахабність, жорстокість та найбільш вороже наставлення проти нашої самостійної держави, реагувала на це в 1919 р.

Масонерія в Україні

З повище сказаного бачимо, що жиди зайшли на Русь-Україну дуже давно. За св. Володимира Великого вони вже відважуються предкладати йому свою віру; за Ярослава Мудрого вже є окрема ділянина і ро- як зазначає М. Грушевський, перший "погром" жидів, та незважаючи на це вони дістають спеціальні права рота, призначені для жидів; За Святополка вже постає,

й привілеї за Володимира Мономаха. Значить, жиди не були, як би так сказати, "безформною масою", людьми, без значення, але сильними, впливовими, організованими. Тому можна зовсім слушно і розумно припустити, що "Таємнича сила" пішла на Русь у 8 ст. або ще й скоріше; там неспостережно, але вперто і поступово, розвивала на шкоду нашого народу і Церкви, свою руйніницьку діяльність, яка завершилася атеїстичним комунізмом.

Масонерія, як масонерія, а не як "Таємнича сила", дішла в Україні і в Росії вже від 1717 р. Її мав привезти зі собою цар Петро 2. по своїй поїзді, по Європі (Історія Русскаго масанства "Т. II. ст. 48)

Доказом на це є рукописи, опубліковані в кн. "Дісіпацион де ляс тінєбляс". В тих документах говориться, що підкінець сімнадцятого сторіччя вислано з Росії трьох жидів: Йосифа Леві, його сина Авраама та Авраама Авіюду до Англії, і один багатий чоловік фінансував справу відновлення та поширення "Таємничої сили". Значить, під кінець сімнадцятого віку існувала в Росії "Таємнича сила", і щойно 1717 р. в Лондоні вона змінила свою назву на "МАСОНЕРІЯ". — Тому не є виключене, що змінюючи свою назву в Лондоні, змінила її й у Росії, одні й другі жиди-масони були в найтісніших зв'язках з собою.

Далі, Льюрант (1840-1884), який, як християнин-протестант, зрадив секрет заснування масонерії, про що саме говорить вище наведена книжка, був також жидом народженим у Росії. Він то дістав у спадку рукопис-документ, переховуваний першими дев'ятьма основниками "Таємничої сили" та їхніми наслідниками. Хоч ми не приписуємо абсолютної певності цьому документові, однак зіставляючи інші історичні факти, виходить, що масонерія як така знаходиться в Росії й в Україні зараз по згаданій злуці християнської масонерії з "Таємничою силою" 1717 р. Документ цей також говорить, що ддо Льюранта, Йона (1775-1825), перший у цій родині перейшов на християнство з лю-

бови до своєї нареченої Іванни, яка була протестанткою. Відтак Йосиф Леві і його син Авраам, якого описля післано до Лондону, також проживали в Росії. а це чейже головні жидівські діячі з "Таємничої сили", послідовно й з масонерії.

Якщо ці нащадки перших основників "Таємничої сили" жили в Росії і з неї виїздили до різних країв на "працю", цебто на поширення цієї організації, то ж навіть годі припустити, щоб у Росії й Україні не постала масонерія сьогоднішнього поколю, зараз по її створенні в Лондоні 1717 р. (Ля дісіпасіон, ст. 30-32). Наглядним потвердженням того є два **укази**, видані в Росії. Перший **указ** видала Катерина I, від 20. 4. 1727 р. Другий указ видала Елисавета Петровна, від 2. 12. 1762 р. Обидва вони спрямовані проти жидів, що вже тоді, **1727** р., були розвинули свою злочну й руйницьку роботу в Росії та в Україні.

На підставі бних документів, видається неправдоподібним те що в Росії масонерія постала щойно 1771 р., як подає "Енциклопедія Барза" (Т. 10 1958, ст. 206). Також годі прийняти за правдиве те що писав Сергій Єфремов у статті п. н. "Масони на Україні" (Наше минуле, 1918, р. III; гляди — Календар "Світла", Канада 1962, ст. 136-139). Єфремов пише, що перша льожа на Україні постала в Києві, під назвою "Безсмертіє" 1784 р. Тому то слушно пише Пл. Вер. Вишеславцев у статті "Пророчий сон", що воно не зовсім вірно, бо вже перед 1784 р. були в Україні різні льожі, в Галичині і на Правобережжі, (кілька у Львові Заліщиках Самборі, Дубні, Вишневиці, Немирові, Кам'янці й ін.). Найстарша з них, вишневецька, була заложена 1742 р.

Багато про масонство в Україні знайдено у праці польського масона, проф. Малаховського-Лемницького, в масонській енциклопедії: "Ведза і жице", 1927 р. Між іншим там згадується про участь пізнішого гетьмана Кирила Розумовського в варшавській льожі "Трьох братів". Проф. Малаховський-Лемницький згадує, що перша льожа в Польщі, філія дрезненської

льожі, була заснована в Варшаві 1738 р. Отже, Вишеславцев стоїть ближче нашого твердження, але багато дальше стоїть проф. Є. Онацький, який пише, що масонство на Україну прийшло в останній чверті 18 століття (Є. Онацький, Українська мала енциклопедія, Буенос-Айрес 1960, кн. VII. ст. 929-930).

“Один із перших українських масонів був полтавець — Семен Гамалія (1743-1822), вихованець київської академії: займаючи посаду в Москві, він тісно звязався з гуртком Нівікова, одного з перших масонів. Масоном був Захар Карнеєв (нар. 1748 р.), віцепрезидент Біблійного Т-ва в Україні 1815 р. Він походив із української слобідської старшини (Охтирського полку). Про нього писав М. Грушевський: “Був масоном, один із визначних. В 1790 р. був мінським губернатором...” (З істор. рел. думки на Укр. 108).

“Масоном був Ів. Котляревський. Коли в Полтаві була створена 1812 р. масонська льожа “Любов в істині”, ролю “оратора” в ній виконував Котляревський. Льожу цю було закрито, вже на другім році її існування, спеціальним царським указом далеко скоріше, ніж закрито взагалі масонські льожі в усій російській імперії, і з цього приводу М. Грушевський зауважує: “Дослідники здогадуються, що масонські організації на Україні набрали спеціального українського політичного змісту, і це затривожило уряд” (там же ст. 108). З масонів 18 сторіччя можна згадати І. Мартоса, кол. секретаря гетьмана Розумовського (бо сам Розумовський належав до варшавської льожі, як сказано попередно). В Києві була створилася нова льожа в маєтку Леонтовича при вул. Садовій 1818 р., а закрито її в 1822 р. (Є. Онацький. ст. 929-930). До групи московських масонів був прилучився і Драгоманів. Ця московська область цілковито полонила його “різноплемінну” душу, там він знайшов масонсько-жидівські формули “вселюдської толеранції і свободи” (“Визвольний Шлях” VI. ст. 611, Лондон).

Вер. Вишеславцев пише: “Особливо помітний вплив удалося здобути масонам в Україні в першій

четвертині 19 століття, коли вони вели політичну підготовку до революції. В останні часи, коли Україна стала на державний шлях, ми знову помічаємо сильне зміцнення масонських впливів на українське життя: масонами були деякі визначні політичні діячі, як наприклад през. Михайло Грушевський, отаман Симон Петлюра й деякі інші... На Мирову Конференцію було вислано до Парижа наших масонів: д-ра Василя Панейка та д-ра М. Рудницького, які нічого не добилися (бо масони-жиди вже мали уложений план щодо України й Росії ще в 1880 р. В. К. "Протоколос, ст. 33, 203). Зате дуже можливе є, що масони вбили сл. п. С. Петлюру за "зраду" (пор. кн. Доценка "Літопис української революції" Т. II, кн. 5 ст. 392-93; Календар "Світла" 1962). Про наших сучасних масонів напише колись історія.

Масонерія й українська самостійна держава

Зо сказаного досі бачимо, що жиди були головними творцями й керівниками комунізму та російської революції в 1917 р. Жид М. Коген писав у газеті "Комуніст", що виходила в Харкові, з дня 12. 4. 1919 р: "Можна сказати, що велика російська соціалістична революція — це діло жидів, і що жиди не тільки керували цілою справою, але також взяли в свої руки "Верховну Раду". Це діло було переведене по масонсько-жидівським планам, які вони собі виробили багато до революції, головно на т. зв. "Сіоністичному Конгресі" в Базилії 1897 року. Цей план був подрібно вироблений і поданий у т. зв. "Протоколах Сіонських мудреців". Автентичности цих "Протоколів", — каже Готфрід Цур Бек, перекладчик на німецьку мову, — ніхто не заперечив, ні масони, ані жиди, тільки Киренський, як жид, сказав сконфіскувати цілий їх наклад на російській мові, зроблений у Лаврі св. Сергія 1917 р. У тих то "Протоколах" виразно кажеться: "Ми є на те, щоб знищити все що нас мучить, полководувати всі національності, повсувати всі границі та різномодність гроша" (Протоколос, ст. 90).

Нью-Йорська газета "Таймс", від 8. 5. 1920 р., даючи від себе вяснення до "Протоколів" переведених на англійську мову, зазначає, що жидівська масонерія вже від віків працювала секретно **над знищенням усіх національних держав**, а на їх місці хоче поставити жидівську національну державу. До цієї мети, кажеться там, вживали масони-жиди: лібералізму, радикалізму, соціалізму, комунізму, деморалізації, корупції, підкупства, розгнuzдання людських пристрастей ітп. Подібне каже д-р Віхтіль у своїх поясненнях до "Протоколів".

Наглядне потвердження того самого бачимо при творенні нашої самостійної держави в 1918 р. Коли жидам-масонам наш уряд давав повну автономію, тоді жиди, каже Д. Дорошенко, "являлися найбільш завзятими оборонцями "загально російської єдності"... вони виступали завжди проти всякого відокремлення України від Росії, проти всякого сепаратизму й самостійності" (Т. I. ст. 270-271). Жиди хотіли створити з Росії й України одну сильну державу, щоб так згодом поступово завладіти іншими, а навіть цілим світом.

В 1880 р. один жидівський рабін сказав був дуже важливу конференцію-план на підбиття "поганців" — християн і на заложення жидівського царства. Цей план був опублікований якимсь John Readclif у журналі: "Ель Контемпоранео", 1. 7. 1886 р. Опісля інші газети, інших народів, передрукували це (гл. Лес Протоколос, ст. 33, 202). У російському виданні, що появилoся в Берліні 1920 р. при кінці книжки, п. н. «Melanges» знаходиться МАПА ЄВРОПИ, на якій, за рішеннями жидівської масонерії, з цілої Європи створено Сполучені Штати різних республік, з винятком України та Росії. На місці цих двох країв написано: "ДІСЕРТ РУССЕ — російська пустиня".

Та то мапа була передрукована й у німецькому виданні "Протоколів" з 1901 р. на ст. 214 із слідуючим написом: «Le Rive der Kaiser — сон царя», що

появився в англійському тижневику: «Truth» у різдвяному числі 1890 р. Власник і видавець того тижневика, що мав понад мільйон примірників накладу, був політик, масон Генрі Лябуше (Henry Laboucher). Фотокопія цієї мапи знаходиться в «Лос Протоколос» ст. 203).

Цю згадану мапу можна різно толкувати. Однак з неї наглядно бачиться, що масонерія мала наперед уложений план поусувати з європейських держав усіх християнських монархів, а на їх місце позаводити республіки. На це саме вказують чотири монархи, нарисовані на цій мапі збоку, які впокорені йдуть до «Робітничого дому» в Англії. Україна і Росія навіть не взяті під увагу, а на їх територіях є зазначена «російська пустиня». Дехто думає, що тут бесіда про фізичну руїну України та Росії, але на нашу думку, тут ходить передусім про руїну моральну, або ясніше: тут ходить про цілковите знищення влади українського народу, як самостійної держави. Коли прийшло б до атомової війни, то не тільки буде знищена Україна, але також Нортиамерика, Франція, Німеччина та інші народи. Крім того, на цій мапі бражує інших держав, не лише України; а Польща сягає майже по Дніпро. Якщо Польща сягає майже по Дніпро, то значить, що по цю границю українська земля не була б знищена фізично.

Тому вважаємо, що ця мапа означає руїну державности чисто української чи російської, а запанування на їх місці жидівської раси. Це наше твердження спираємо ще на одному, цікавому, секретному документі, з грудня 1919 р., що його знайдено в одного вбитого жидівського офіцера, на імя Цундер, що як комуніст ішов у наступі на польське військо, яким проводив франц. ген. Ваґанд. Цей документ був написаний жидівською мовсю, а переложений на російську та англійську й опублікований у «Le Revue Internationale de Soc. Secretes», Т. IV. ст. 203.

Тому що цей документ кидає велике світло на

українські й жидівсько-масонські справи, подаємо тут переклад з еспанської мови, що знаходиться в "Лос Протоколос" ст. 217-218:

Секретне. — До Репрезентантів усіх галузей Ліги (Жидівська Інтернаціональна Ліга, Секція-Петербург): "Сини Ізраїля! Зблизилася година нашої найбільшої перемоги; ми знаходимося близько до завоювання цілим світом. Це що для нас передше було тільки сном (чи не сон кайзера? — В. К.), вже ось-ось здійсниться. Ми були слабкі і безсилі, але світова катастрофа перетворює нас, і "завдяки цій катастрофі, ми можемо гордо піднести наші голови".

"Однак, мимо того, ми мусимо бути дуже обережні, майже з певністю можемо передсказати, що поваливши і потоптавши трони і престולי зможемо йти вперед по вже витиченій нами дорозі (чи не по планові рабіна з 1880 р. та Конгресу Базилей 1897 р. — В. К.). Повага релігії й небуденного навчання, яке ми з таким успіхом пропагували, може нас наразити на критики та сильні насмішки. А однак, ми таки змогли зрушити культуру, цивілізацію, традиції і трони християнських народів. Ми зробили все можливе, щоб підкорити російський народ під ярмо жидівської влади. Накіннець, ми змусимо його поклонитися перед нами".

"На наш погляд, мета наша майже вже довершена, та незважаючи на це, ми мусимо бути дуже второпні й обережні, бо підкорена Росія завсіди буде нашим найбільшим ворогом. Перемога, яку ми досягнули, завдяки нашій інтелектуальній вищості, може обернутися проти нас у нових поколіннях".

"Росія здобута і пририта до землі, викінчується під нашими ногами, (чи це не може означати: російська пустиня, зазначена на згаданій мапі?!), але не забуваймо ніколи, що мусимо бути завсіди чуйні й второпні. Блаженний секрет нашої безпеки ніколи не може нам дораджувати милосердя і прощення, (значить: жиди мають бути для всіх без милосердя і прощення — В. К.). До того є **конечним** держати

російський нарід у нужді і плачі. Як заволодіємо їхнім маєтком і золотом, тоді зробимо з них наших рабів“ (Чи так не поступають масони-жиди, чи не досягнули того?! — В. К.).

“Будьмо второпні та мовчаливі! Не маймо жодного милосердя для наших ворогів. Ми мусимо покінчити з найкращим елементом російського народу (С. Петлюра, Е. Коновалець, Ребет, Ст. Бандера — викінчені масонсько-жидівськими руками посередньо чи безпосередньо, бо й теперішні провідники масонського комунізму — це масони-жиди! — В. К.) так, щоб цей нарід не міг мати добрих провідників. Таким способом ми позбавимо їх можности ставити опір нашому володінню. Мусимо розбудити ворогування клас, бо війна й боротьба клас знищить усі центри християнських народів. Однак, сини Ізраїля! Будьмо второпними і скритими! Наша перемога вже близька, бо наша політична сила, як також наш вплив на народні маси, роблять великий поступ. Ми є панами фінансів і золота майже всіх урядів, а послідовно, ми є панами державної біржі. Влада знаходиться в наших руках, але біймося зрадників і тайного протидіяння. Бронштайн, Розенфельд, Штайнберг є, між іншими, правдиві сили Ізраїля. Ми над Росією маємо неограничену владу. По містах комісаріяти, фірми і т. д. — це все наше. Але не дайте себе засліпнути перемогою. Будьте второпні і не довіряйте нікому, бо поза нами не можете на нікого рахувати“.

“Памятайте, що ми не можемо вірити ані червоному війську, бо одного дня воно може звернути своє оружжя проти нас. Сини Ізраїля! Година перемоги над Росією, так довго очікувана, вже прийшла! Заїснитесь свої ряди! Поширяйте національну політику нашої раси! Боріться за наш ідеал! Зберігайте найпильніше закони нам передані! Хай наш розум і наш дух опікується нами і провадить нас“!

З цього документу краще розуміємо, чому жиди не хотіли автономії, яку їм давав наш уряд в 1918 р. Вони бо вже мали визначений план: з Росії й Украї-

ни створити свою державу, своє сатанічне панування! Коли ж український нарід пізнався дещо на їхніх підлих, нелюдських планах і виступив проти жидів за сл. п. С. Петлюри, тоді жида напосілися на його душу, постановили його згладити, як визначного провідника українського народу, самостійника. Хоч С. Петлюра належав до масонерії, але не йшов по її жидівсько-інтернаціональному плану, і цим то він, ніби, зрадив масонерію, за що заплатив своїм життям.

С. Петлюра поборював антисемітизм, навіть карою смерти карав і за погроми жидів; брав до уряду представників жидівських партій, і т. п., про що пише жид Соломон Гольдельман ("Листи про Україну").

Дуже можливо, що С. Петлюра сподівався при допомозі масонерії здобути і закріпити українську державу, не знаючи усіх масонських секретів. Подібно, при допомозі масонерії, здобув для Аргентини незалежність, батько аргентинської держави, генерал Хосе де Сан Мартін. Він будучи в Європі, вписався до масонської ложі "Лявтаро", разом із іншими аргентинськими патріотами, бо сподівалися при допомозі масонерії, яка намагалася тоді розбити еспанську християнську потугу, збудувати свою державу (Тріяна, ст. 237).

Масонерія давно й сьогодні веде політику: розбивати великі християнські держави на малі, а малі провадити в руки жидів через демократію. Тому то масонерія допомогла ген. Йосифові де Сан Мартін збудувати аргентинську державу та причинилася до створення інших держав у Пол. Америці. Але, коли створили ці держави, то масонерія не дозволила, щоб її творець Й. де Сан Мартін та інші рядили за християнськими законами. Творець аргентинської держави, ген. Й. де Сан Мартін, змушений був втікати на вигнання, бо масонерія наставляла на його життя; на вигнанні й помер. Подібне сталося і з сл. п. От. Симоном Петлюрою!

Він, хоч був масоном, однак ним не був із пере-

конання, ані не добився до високих ступенів масонерії, бо не знав їхніх найтайніших секретів та цілей. На це нам вказує факт, що він сам був православний християнин, а до того дуже прихильно ставився до Католицької Церкви. Він бо з Вол. Винниченком робили плани поставити сл. п. Митрополита АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО на патріарший престіл в КИЄВІ, навіть поробили в тій цілі перші кроки. ("Америка", 15. 8. 1962, ст. 2; гл. С. Даниленко: "Дорогою ганьби", Київ 1962).

До щиро християнської віри у С. Петлюри долучився також щирий і правдивий патріотизм, бажання створити самостійну українську державу. Хто ж леліє такі ідеали, як ми вже бачили, той за навчанням масонерії, є її ворогом, чи зрадником, бо зраджує створення одної, великої на цілий світ, жидівської держави. За зраду масонерія карає смертю! То ж не дивно, що ця смерть, але славна, стрінула й сл. п. От. Симона Петлюру й то таки з рук жида.

Масонерія і жиди були й є проти створення незалежної української держави!

Допомічні масонські і про-масонські організації

Кожна людина, кожна організація второпно проваджена до мети, шукає для себе прихильних осіб чи організацій, оглядається за допомогою. Те саме робить і масонерія. Її мета: на руїнах монархій та християнства двигнути всесвітнє жидівське царство. Завдання не легке, а дуже тяжке і складне. Тому хитрі й обачні провідники всесвітньої масонерії шукають собі союзників, шукають помочі до досягнення своєї мети.

Як сама масонерія не говорить явно-славно про свою мету, свої засоби, але прикриває себе плащиком моральности, культури, соціальної праці і т. п., так само подібним плащиком прикриваються особи чи організації, що допомагають масонерії у її змаганнях.

Тут лише вичислимо, чи скажемо кілька слів про деякі масонські, чи про-масонські організації, щоб наші читачі бодай дещо орієнтувалися та рішуче поступали за вказівками, які висказує наша приповідка: "Обережного Бог береже", не забуваючи при тому на слова св. Духа: "Хто любить небезпеку — загине в ній!"

А. Тріяна каже: "Багато сект, стоваришень та научних систем, як: Акція ляїцистична, Ліга навчання, Інтернаціонал, Інтернаціональне робітниче стоварищення, Універсальне республіканське зеднання, Інтернаціональне зеднання соціалістичної демократії, Нігілісти, Братерська унія робітничих італійських організацій, Університетське стоварищення, Молода Італія, Молода Європа, Інтеліженс сервіс, Стоварищення молодих християн — УМСА, Ліга прав людини, Ротаризм, позитивісти, вільнодумці, раціоналісти, марксисты, і т. д. — всі вони є помічні, або й витворені масонерією, керовані нею і ведуть прямо чи непрямо до досягнення масонських цілей".

Французький єпископат 1935 р. осудив: "Лігу прав людини", "Ляїцистичну Акцію" й інші, як закриті, замасковану масонерію, що співпрацює на знищення християнства, бо "є наглядним, що масонерія становить базу всіх тих організацій", писали ці єпископи. В Аргентині існує коло 40 різних допоміжних про-масонських організацій, які засновані в цілі допомоги масонерії. Є ще 30 інших організацій, які хоч не є засновані масонерією, однак сприяють їхнім цілям і масонерія ними послуговується у своїй "роботі".

УМСА, що зветься також "Біла масонерія", була осуджена св. Столицею 1920 р. "Такі організації, хоч виявляють особливіше заінтересування молоддю, однак вони нищать віру, під сповидом її очищування, навчаючи і поширяючи поняття про життя людини зовсім незалежне від Церков та всякого віровизнання. Іншими словами, УМСА веде до руйни молодь, навчаючи, що її завданням є: краще пізнання правди про

життя, незалежно від жодної релігії чи релігійного визнання“.

Конгрес масонерії в Ам'єн 1894 р. поручив своїм членам закладати товариства чи організації, які працювали б згідно з масонерією, і “в яких ми були б завсіди філіярами“. Знову ж масонський періодик: “Кронікле“ з 1897 р. писав: “Сила масонерії в її зовнішній праці, без сумніву залежить від того, щоб було багато братів і то кваліфікованих не лиш у масонерії, але й поза нею. Тому то масонерія в Європі й Америці закладає товариства й інституції з подібною метою та вливає в них свого духа“.

Отож, згідно з вказівками Конгресу чи масонського проводу, вони потворили й далі творять різні організації, щоб їм служили до скритих цілей. Деякі з тих організацій ми вичислили вище. Тут ще додамо, що на послугах масонерії є “спіритизм“ та “теософія“. Ця послідня, переповнена мішаниною кабалістичною, індійською, пантеїстичною та окультизмом, злучилася з масонерією офіційно в 1912 р. з т. зв. “Великим Орієнтом Франції“.

РОТАРІ КЛЮБ — Rotary Club, це стоваришення осіб професійних та комерційних, яке в першу чергу, має за мету: моралізувати та вдосконалювати духа, причинятися до миру всевітнього, при помочі моралі без догми (то є, без християнської моралі), по засадах лаяіцизму та абсолютного натуралізму. Це, каже Тріяна, інтернаціональна масонерія, поширена по цілому світу й є новіціятom самої масонерії, щоб тим робом закріпити повчити та позискати для масонерії нових членів“. Президента ротаристів вибирають самі масонни, що концентруються в Чикаго, США.

Відзнака масонських лож є також відзнакою президента Ротарі Клубу, і прапор масонський, білий, є теж прапор ротаристів, з тим, що на місце дво-голового вірла, ставлять зубчасте колесо.

Про Ротарі Клуб багато пишеться, але на превеликий жаль, люди мало тим перенимаються. мало дають віри тому. Ми тут скажемо дещо, зазначаючи

ясно і недвозначно, що це організація масонська, яка працює на руїну християнства, а спеціально католицизму. Фундатор Ротарі Клубу масон Павль Гарріс, 23. II. 1905 р. сказав виразно: "Наш план не звертає уваги на кредо, а вихваляє чин. Ротарі є відчинена для католиків, протестантів, жидів, музулманів, християн, буддистів й атеїстів. Чи ми маємо бути заофанцями, чи повинні йти вперед з поступом часу?". Інший ротарист, мехіканський, Віліям Маер твердив: "Усі й кожний поосібно з ротаристів мають усунути з своїх умів релігійні та національні пересуди". В 1944 р. аргентинський ротарист д-р Форно твердив, що мораль без догми формує совість ротаристів. Бельгійський ротарист Герман Домс сказав 1927 р.: "Мораль ротариста не має в собі релігії. Вона є неутралістична в найширшому значенні". Інший аргентинський ротарист Сальвадор Діас Морено, 1936 р. заявив, що Ротарі не інтересується релігією, ані жодною об'явленою догмою, ні божками, ні святими. Ротарист живе реальністю і то актуальною, а в його глибині формується "нова лясцістична релігія", релігія приязні". Бразилійський ротарист Феррас Ольвім казав: "Ротарі не має ні практичної, ані тим менше теоретичної моралі".

Мехіканський масон Роберто А. Гренфільд 1926 р. говорив: "Масонерія вживає "УМСА" і Ротарі на побороення католицизму". Періодик "Великого Оріенту Еспанії" з січня 1928 р. писав: "Масони можуть уважатися за старших братів ротаристів, бо між одною і другою організацією є багато спільних точок". Знову масонський періодик з Буенос-Айрес, за лютий-березень 1944 р. писав про доконані праці Великого Маестра "Великої Льожі Аргентини", а доконані спільно з Ротарі. Масон Перец Торреблянка, на зібранні Символічної Масонерії в Еспанії 1929 р. сказав: "Клуби Ротаристів, своїм походженням, виповняють інтернаціональне завдання, подібне як масони, хоч обмеження ставить їх у ролі молодших братів масонерії.

Масонерія мусить співпрацювати з ними, щоб їхні праці не зішли на манівці“.

Бачучи яку ціль має Ротарі Клюб, не дивно, що Церква осудила цю організацію. І так 1. 2. 1929 р. еспанський єпископат осудив Ротаризм. Примас Толеда, монс. Сегура і Саенс, у своєму Пастирському посланні, від 23. I. 1929 р., пише: “Ротарі визнає лаяцизм, абсолютний та загальний релігійний індуферентизм. Ніби намагаючись моралізувати одиниці й організації, зовсім не звертає уваги на нашу св. матір Церкву Католицьку. Проповідуючи мораль без догми, поширюючи всесвітній мир, під плащиком комерційним, розривковим, філантропійним, педагогічним, нейтральним, а завжди лаяцистичним, заперечують правдиву мораль та релігію, яку хочуть заступити релігією, що не походить від Христа“.

Також французький кардинал з Бордо зробив те саме в 1929 р. За єпископатом еспанським і французьким пішли єпископи: голландський з Утрехту 1930 р., з Перу 1938 р.; а монс. Режес з Нікарагви 1941 р. пише: “Ротарі тримає навчання чисто природне і безбожницьке, цілковито байдуже до релігії і культу. Такі клуби є сатанічні, що мають того самого духа і походження, що масонерія. Вони проповідують мораль без релігії... Тому то ми категорично заявляємо, що жодному католикові не вільно вписуватися в члени Ротарів, а ті, що до них належать виставляють свою душу й її спасіння на небезпеку“.

В архиєпископському органі з Буенос-Айрес “Болетін еклезіастіко” за 1929 і 1945 роки перестерігається всіх вірних католиків перед небезпекою, що йде з Ротарі, усильно відраджується вписуватися в члени чи ходити на зібрання. Кардинал А. Каджано пригадує ще раз те саме кажучи: “Пригадується усім священикам зарядження св. Столиці, що священики не тільки не можуть бути членами Ротарі Клубів, але навіть не можуть брати участі в їхніх сходах... а навіть заборонена сама присутність на таких зібраннях. Тому то священики не можуть ні благословити, ані інавгуру-

вати установ чи діл, що належать до Ротарі... Що ж до самих вірних, то можна толерувати їх членство там, де Ротарі респектує християнські принципи, але треба усильно всім відраджувати вступати до цієї організації "Болетін еклез., Сетиembre 1962, ст. 105).

Папа Пій XII, 11. I. 1951 р. також строго заборонив священикам належати до Ротарі, а всіх вірних перестеріг, щоб були дуже уважні і второпні у вписуванні в члени Ротаристів і різних організацій осуджених Церквою. Подібну заборону видав і Синод, що відбувся в Римі 1960 р. — "Оссерваторе Романо", півофіційний орган Ватикану, з 1933 р. перестерігав усіх католиків перед небезпечним навчанням Ротарі Клубів, як — дуже подібне до масонського навчання. Той самий орган у 1951 р. додав, що Ротарі є масонського походження, вороже Католицькій Церкві та своєю моральною наукою зовсім подібне до масонського навчання. (А. Тріяна, ст. 152-161; Блас Марісані "Ля вердад собре ель Ротарі Клюб", Буенос-Айрес 1961; Кард. Каро Родрігес, ст. 275-288).

Із повище сказаного бачимо, що по засвідченню самих ротаристів і то з різних часів і різних народів, по навчанням Папів, Кардиналів, єпископів Католицької Церкви та різних учених і знатоків справи, Ротарі Клюб є Організацією злого, масонського походження і масонських цілей. Вона противиться вірі, моралі і Богові. Тому дуже наївне і нерозважне є говорення, що там нема нічого злого, що то культурна організація, і т. д. Жодний правдивий католик, ні християнин не повинен до такої організації належати, а тим менше хвалитися, що, мовляв, належить до культурного кружка, до вибранців із суспільства. Щоденний досвід показує, що ті "вибранці" з кожним роком стають більш байдужі до віри, більш свобідні в моралі, більш відчужені від Церкви та правдиво християнських організацій. Каже Христос: "Дерево пізнається по овочу" (Мат. 12. 33).

Тяжкий і святий обов'язок

Масонерія — це інтернаціональна, тайна організація, якою керують головно жиди, і яка під покривкою науки, культури, поступу, суспільної помочі й свободи та братерства, нищить віру в Бога і мораль, поборює всяку релігію, головно християнську, нищить законну владу цивільну і церковну, є причиною найбільших світових потрясень, нещастя й руїни та змагає до збудування жидівського царства на землі.

Засоби, що ними послугується масонерія, це: безвірство, аморальність, потурання пристрастям і їх підсилювання, сваволя, анархія, боротьба суспільних клас, демократія. До помочі має різні товариства, організації та комунікаційні засоби: радіо, телевізію, кіно, театр, пресу, мистецтво, золото.

Колись погани переслідували чи нищили християн, але бодай казали приймати свою віру, не позбавляли їх всякої віри й моралі, а тут масонерія нищить не тільки християнську віру, але кожную, і зводить людину до тваринного стану. Тому то слушно сказав Папа Лев XIII в Енци. "Гуманум генус", що масонерія це найгірша в світі секта, це сатанічна організація.

Хто щиро і глибоко роздумує над цим усім, хто почувується правдивим християнином, той не може бути байдужий до масонерії і її роботи. Кожний християнин, силою свого хрищення і миропомазання має тяжкий обов'язок не тільки самому не бути членом масонерії, чи її допоміжних організацій, але також має тяжкий обов'язок працювати над знищенням масонерії, розуміється засобами гідними людини і християнина.

Це тяжкий обов'язок, бо тут ходить не про якусь малу річ, не про дрібницю, але про найбільше добро: Бога, Церкву, Державу, Народ, Родину й душу кожної людини. Це святий обов'язок, бо сповнення його лучить нас з самою Святістю, Богом, удосконалює нас, призбирує нам найбільшу славу тут і в другому житті та ввєднує нам непоняту нагороду в Бога: "Наго-

рода велика в небі". Заохочені цими найвищими ідеалами, Апостоли, перші християни, мученики, Отці Церкви, не тільки боронили Христа і Його віру, не тільки йшли на заслання, але і на смерть! Сьогоднішній християнський вигідний світ, не тільки є далекий від цих ідеалів, не тільки не виступає ревно й рішуче в обороні найбільших скарбів, але приспаний двозначними, масонськими кличами: миру, любови, братерства, дивується й осуджує тих, що дещо рішучіше стануть в обороні Божих і людських прав та добра найвищого. Щоб рятувати віру і народи — сьогодні конечним є, щоб повернулися часи перших християн чи й часи хрестоносців, але цих перших — нематеріалізованих!

Великий Папа Лев XIII, у згаданій Енцикліці, вказавши на помилки і злобу масонерії, подає засоби, якими ми християни маємо протидіяти та поборовати цю сатанічну організацію.

Найперше, каже Папа, старайтеся здерти маску з масонів, щоб усі побачили ким і якими вони є. Тому й священники й інші повинні обучувати народ і вказувати всім — що це таке масонерія, та ніхто не повинен думати, що йому вільно до неї належати, хоч масонерія прикриває себе плащиком чесноти та гуманности.

Другий засіб: Єпископи і священники повинні повчати народ про християнські правди, мораль, про все, що подає християнська філософія чи соціологія. Народ з свого боку повинен доложити усіх старань, щоб добре порозуміти правди своєї віри й різні соціальні квестії у християнському наświetленні, як також пізнати різні фальшиві науки чи організації, що поширюються у суспільстві. До того дуже помічними є різні релігійні організації, товариства як: Католицька акція, Марійські Дружини, Апостольство Молитви, Треті Чини, і т. п. В них поглиблюється віра, закорінюються християнські чесноти і мораль. Це на ділі є найсильнішим і найуспішнішим засобом проти масонерії.

Третій засіб — це християнські вільні робітничі чи професійні синдикати, виховувані й керовані Євангелією та церковною соціальною наукою. Знанням є, що масонерія й комунізм змагають до того, щоб у кожній державі створити тільки один синдикат, яким вони керували б, а й цей підчинити інтернаціональному синдикатові, чи робітничій організації. Церква, навпаки, поручає творити більше вільних синдикатів, чи робітничих і професійних організацій.

Четвертий засіб — це християнське виховання молоді. “Молодь, каже Папа Лев XIII, це надія на-роду”. Тому священики і батьки повинні звернути найбільшу увагу і старання на її виховання та збереження перед шкідливим впливом масонерії чи інших злих товариств. Єпископи повинні нагадувати парохів, духовних провідників, щоб подавали молоді християнську науку, науку Євангелії, заправляли її до християнської моралі і чеснот, у відповідний час перестерегли молодь перед злими організаціями. Батьки мають тяжкий обов'язок посилати своїх дітей до тих шкіл, де вони дістануть крім громадянської науки також і християнське та моральне виховання. Молодь повинна гуртуватися в добрих, християнських організаціях, і заки впишеться до якоїсь з них, повинна порадитись своїх родичів, а передусім священика.

Накінець, проти всього, що поручає, чи що ширить жидівство — дати, поширити те, що навчає св. Євангелія і Церква. Тому: не слухаймо масонського радія, не придивляймося жидівським телевізіям, кінам, театрам і відводім від того наших ближніх. По змозі організуймо те все, але чесне, чисте, християнське. Ні Бог, ні Церква не є проти свободи, культури, поступу, розривки. Бог і Церква є проти того, що зле, аморальне!

Не читаймо злої масонської преси, книжок, журналів, газет, ані не держім їх в своїх домах під претекстом культури чи мистецтва. Все що противиться християнській скромності й чесноті є зле. Не йдім сліпо за кожною модою, бо сьогоднішні моди голов-

мо пливуть з масонсько-жидівських джерел і варстатів, а все це на руїну віри і моралі. Читаймо обов'язково і поширяймо добру пресу, книжку, літературу — це найкращий приятель наших родин і народу.

Проти масонської сваволі, анархії і розгнузданости, поставмо християнську правдиву свободу, що приносить користь і честь нам і народові; християнське почуття і сповнення обов'язку та дисципліну, що забезпечує правдивий поступ, культуру і добробут народів та одиниць, і зеднює нам Боже благословення й нагороду.

Це невідкличний, тяжкий і святий обов'язок кожного християнина!

ЗВЕРНЕННЯ

В першу чергу до Вас, Пастирі і священники Христового стада

Читаючи повищі рядки написані про масонерію, Ви може будете вважати їх пересадними, неузасадненими, а може й кривдячими. Однак, моя совість каже мені, що все, що тут написано, ще далеко не все! Не вірте мені, ні моїм словам, а слідить самі за правдою — переконаєтесь, що джерело сьгоднішнього морального зіпсуття, що лявіною заливає цілий світ, і якому то ліху годі успішно зарадити — це масонерія жидівська!

Мені здається, що між Вами не має ні одного, що не бачив би, як з кожним роком підупадає християнське життя Ваших овечок, практики християнських чеснот, жива віра; як щороку Ваші вірні стають більш і більш інертними, пасивними, вигідними, любителями "світу", перед чим перестерігає св. Іван Богослов, кажучи: "Не любіть світу, ані того, що в світі... все бо, що в світі то хотіння тіла й хотіння очей, і гордощі життя" (І. Івана, 2. 15).

Ви напевно робите різні зусилля, щоб запобігти чи зарадити лиху, щоб здержати цю лявіну, але може труд Ваш не дає бажаних успіхів, бо не звертаєте уваги на голсьне джерело лиха. Може Ви тільки маленькі дірки затикаєте в човні, у Вашій парафії, а залишаєте головний отвір незатканим. Тому то марний є Ваш труд. Ось що каже знаток у цій справі, Папа Лев XIII: "О, коби ви судили дерево по його овочах і пізнали насіння і джерело лиха, яке нас опановує, та небезпеку, що нам, загрожує! Ми повинні бути свідомими, що маємо до діла з ворогом хитрим і підступним, який поблажає ухам народу й володарів, і цим поблажуванням вже зєднав собі одних і других... Вони, масони, хитрощами і під маскою літераторів, учених, говорячи безперервно про цивілізацію, любов

до бідної маси, добробут держави — провадять до руйни і знищення християнства“ (“Гуманум генус“).

На жидів, а згодом на масонерію, продовж цілої історії християнства, вказували найкращі світочі людства й Церкви, як: св. Василій Великий, св. Атанасій, св. Кирило Олександрійський, св. Григорій Ніський, св. Іван Золотоуст, св. Августин, св. Амбросій, св. Вернад, св. Єронім, св. Тома Аквінат, різні місцеві та Вселенські Собори, численні Папи Римські, найвизначніші учені, а всі вони говорили переконливо, що жиди-масони, Синагога диявола є найбільшим ворогом Бога й людей! Обширно про це можна знайти в книжці, сьогодні найважливішій і найактуальнішій на нашу думку, п. н. “Комплотто контро ля Кеза”, Мауріса Пінай.

Ці то Світила Сходу й Заходу, Собори й Заступники Христові не руководилися своїми химерами, пристрастю, ані легкодушно не оскаржували нікого. Однак всі вони, наче одними устами, вказали на жидів, а в новіших часах на жидівську масонерію й її діло — комунізм, як головне джерело небезпеки для Церкви й цілого світу. Перестудійте бодай Енци. Папи Льва XIII: “Гуманум генус“, або щойно наведену книжку, видану в Римі з нагоди Вселенського Собору, Ватиканського II, метою якої є перестерегти Отців Собору і цілий християнський світ перед “вовками в овечій шкурі“, перед “пятою колоною“, перед “троянським конем“ на Соборі, перед інфільтрацією жидівсько-масонсько-комуністичною у церковних кругах, а переконаєтесь, про правдивість моїх тверджень.

Любов і мир, братерство і співжиття згідливе з другими — це щось найкраще, бо Бог — це ЛЮБОВ, і Бог бажає, щоб ми перебували в любові і згоді й єдності. Однак, це все є пустою фразою, коли не побудоване воно на природному; чи позитивному Божому законові, на любові Бога та ближнього.

Масонерія, жидівство, комунізм і їхні поплечники послуговуються цими святими ідеями, правдами, однак, на жаль, вони дають їм, як і багатьом іншим ідеям, своє, масонське пояснення, розуміння. Вони приманили

цими ідеями багатьох, а навіть, як каже автор наведеної книжки, Маурісе Пінай, високі церковні католицькі круги, щоб так приспати чуйність і ревність Церкви, чи християн, і так скоріше вдертися до нутра, до серця Церкви, і звідтам її розвалити, зруйнувати.

Заманені оцими модерними "Одисеевими сиренами", миром і братерством фальшиво понятим, обтяжені вигідливістю та життєвою інертністю, бояться рушати чи виступати проти жидівської масонерії. Що більше! Пише М. Пінай, ст. 577-580, що жиди дійшли до такої зухвалости, що чваняться своїми впливами в Ватикані, що Собор зійме з них п'ятно "Боговбивців" (наївні думають, що Собор може змінити правду Богом обявлену й історією потверджену), що в Церкві поведеться акція проти націоналізму й "антисемітизму". Такі надії виявили жиди редактори, жидівського журналу "Ля люс", Буенос-Айрес, Ч. 800, ст. 2).

Навіть деякі католицькі круги хочуть "мирної коекзистенції" з масонерією, жидівством, комунізмом, "Синагогою диявола". Забуваються слова Христові: "Не думайте, що я прийшов принести мир на землю; не прийшов я принести мир, а меч" (Мат. 10. 34). Забувають також на слова св. Духа висказані св. ап. Павлом: "Яке товариство праведности з беззаконням, і яка спільність світла з темрявою? Яка згода Христа з Велияром?" (II. Кор. 14. 15).

Над Церквою і світом вже повис "меч Дамокля" — масонерія жидівська з комунізмом! То ж доложіть бодай трошки труду, щоб пізнати належно чим є масонерія, щоб повчати про це своє стадо. Колись бо на суді Бог буде домагатися душ Ваших вірних із Ваших рук! Сьогодні масонерія розвинула свою найінтенсивнішу роботу, щоб у свої сіті зловити якнайбільше число невіжих, відвести їх від Христа, а попровадити на служіння Антихристові! Коли-як-коли, а сьогодні правдиві стають слова св. ап. Петра: "Тверезіться, пильнуйте, бо противник ваш, диявол, як лев рикаючий, ходить, шукаючи кого пожертви" (I. Петра. 5. 8).

Тому то Папа Лев XII каже: "Такий зухвалий напад вимагає рівної оборони, а саме, щоб усі добрі люди злучилися водне через свої молитви і діла, затісняючи свої ряди, спільно ставили спротив щораз нагальнішим нападам масонських сектярів"

Слово до Політиків, Провідників партій та суспільних діячів

Ви трудитесь для народньо-суспільного добра. Ви шукаєте за помічними засобами в осягненні Вашої шляхетної мети. Ви стараєтесь усунути те, що нищить Вашу працю, руйнує нарід і державу та дочасний добробут людей. Ви шукаєте також за вірними і сильними союзниками... Добре робите!

Однак, не надійтеся на щиру допомогу масонерії. Масонерія тільки Вас використає до своїх диявольських цілей, обдурить і зрадить, бо масонерія це властиво сини диявола, як сказав Христос, це Синагода диявола, як сказав про жидів св. Іван Богослов, а диявол — це Батько ложі, брехні, ошукства, зради, як це відмітив Христос. Перестудійте уважно й об'єктивно книжки; праці написані про масонерію, слідкуйте бачно за її політикою і ділами, а побачите, що це вона, масонерія, повалила монархічні престолои, щоб, ніби, запровадити демократію. Хоч були надужиття із сторони монархів, однак як самі масони признають, із тими надужиттями народові жилося багато краще ніж за масонської "демократії", а в речі "демоНОкратії"!

Ви, будуючи державу, чи працюючи для народнього добра, хочете покласти сильні і тривкі фундаменти під свою будову. Однак, масонерія нищить, руйнує все, що є здорове, чесне, сильне. Відкидаючи віру в Бога і Христа, вона відкидає найсильніший фундамент державного життя, християнську віру і мораль, без яких нема ні правдивої справедливости, ні любови, ні патріотизму, без яких нарід, скоріше чи пізніше, скотиться у руїну. Погляньте в історію нашого народу, а побачите, що саме тоді був сильний, розвивався

культурно й економічно, коли в ньому процвітало християнство. Це незбитий факт, що проявляється не тільки в нашій історії, але й в історії всіх народів!

Ви шукаєте за союзниками на політичному, державно-суспільному полі. Та будьте свідомі, що той, що зрадив і розіпняв на хресті свого Спасителя-Бога, зрадить і розіпне на хресті терпіння і Ваш нарід; що той, що відкидає фундамент всякої чесноти, що ширить корупцію, що служить дияволу — ніколи не буде Вашим щирим і вірним приятелем, помічником. Він, використавши Вас, затягне у свої сіті й поведе Вас і Ваш нарід до руїни. Ваше єднання повинно бути з тими, що боряться проти масонерії жидівської, проти комунізму, єднання з Христовою Церквою та християнськими народами і державами!

Ви хочете збудувати чи задержати свою національну державу. Однак не забувайте, що масонерія є проти всяких національних держав, вона змагає до створення "Інтернаціоналу", до одної деспотичної жидівської держави, в якій усі інші народності були б тільки рабами. Тому треба бути дуже обережними на всякі "Сполучені Штати", на "інтернаціональні" клічі, які бувають тільки засобом світової масонерії на замилення очей, на приспання національних почувань, на зліквідування національних держав. Під сьогоднішню пору треба розвивати й закріплювати якнайсильніше християнського і національного духа кожного народу.

Читайте й обсервуйте й роздумуйте про масонерію, а переконаєтеся про правдивість перестороги аргентинського єпископату, що каже: "До всіх, що чують любов у своїх серцях до Вітчизни, відзиваємося і зазначаємо, що ворог наших традицій і нашої будучої величі — це МАСОНЕРІЯ і КОМУНІЗМ, які змагають знищити все, що є шляхетне і святе на нашій землі." (Буенос-Айрес, 20. ІІ 1950).

Накінець, і до Тебе Приятелю-читачу, одне слово

Знай, дорогий Приятелю, що хоча повстали б проти Церкви найчисленніші й наймогутніші вороги, однак вони не зможуть Її знищити цілком. Церква, це не людська установа, а Божа! Бог Її установив, Бог Її береже! Христос виразно сказав: "Ти Петро і на цій скелі збудую мою Церкву й ворота пекельні не переможуть Її" (Мат. 17. 18).

Дивімся в історію Христової Церкви. У ній бачимо, що вороги, й то могуті, хотіли Її знищити в самому зародку, хотіли знищити Дитя-Ісуса, хотіли знищити апостолів, перших християн. На тодішні часи вони мали непереможну силу, мали все в своїх руках потрібне до знищення християнства. Однак, Церкви не знищили! По жорстоких і довгих гоненнях і переслідуваннях, Церква славно вийшла з катакомбів і непереможно продовжає Христове діло посьогоднішній день, і буде продовжати до кінця світу. Христос бо з Нею!

Отже, даремне трудяться ті, що хочуть знищити цілковито Христову Церкву і св. віру! Та, хоч цілої Церкви не знищать, однак Її дітей, членів можуть знищити. Це ми також бачимо продовж історії. Багато вірних у різних часах, з різних причин, відпали від віри, від Христа, від Церкви. І ми також можемо відпасти. Нема такого члена Церкви, що міг би сказати з абсолютною певністю, що він не відпаде ніколи. До всіх християн, без різниці стану й гідности, відзивається св. Дух: "Хто стоїть, най уважає, щоб не впасти". "Із страхом і дрожанням дбайте про своє спасіння"; "що pomoже чоловікові, коли б цілий світ позискав, а душу свою затратив". Це відноситься до всіх нас, що ще живемо на землі. Тільки той, хто видержить до кінця, буде спасений, каже нам Господь Бог.

Щоб видержати до кінця з Христом, замало лише вірити, чи сяк-так жити по-християнськи. Найперше потрібно змагати до досконалого християнського

життя, до досконалої Божої любови. Ми маємо обов'язок, і це тяжкий, побільшати Божу ласку, дану нам на св. хрищенні. Принимання св. тайн, молитви, терпіння, праці, добрі діла виконані досконало, це наш найбільший скарб, це заорука нашого видержання, це наймогутніший засіб проти засідок і пропаганди масонсько-жидівської.

Далі, ми маємо тяжкий обов'язок апостолувати в нашому довкіллі, середовищі. До цього нас змушує св. тайна миропомазаня. У ній бо ми стаємось Христовими воїнами, борцями. Тому ми повинні боротися із злом, з ворогами віри, моралі, з масонерією, комунізмом. Ми повинні відводити від них наших ближніх, а приводити їх до Христа, чесного життя, повинні відкривати очі нашим ближнім на руїницькі наслідки приналежаня до масонерії чи організацій залежних від неї; ми повинні стати ревними апостолами добра, чесноти, Божої справи. Того від нас вимагає сьогодні: Бог, Церква, Нарід, наше спасіння! Нам сьогодні не можна чекати з заложеними руками, поки масонськожидівські висланники, комуністи, не опанують цілого краю, чи світу, поки не прийдуть по нас і не поведуть до концентраційних таборів, тюрем, на смерть. Це, що сталося з іншими під комуністичною окупацією, станеться і з нами, що проживаємо у вільному світі, коли рішуче не будемо протиставитися лиху. Тому — до боротьби!

Св. ап. Павло прикладом і словом кличе до нас усіх: "Борись доброю боротьбою, держись вічного життя, до якого тебе покликано, і ти зробив добре визнання (про Божество Ісуса Христа) перед многими свідками. Заповідаю тобі перед Богом, що оживляє все, і Ісусом Христом, що свідчив при Понтійському Пилаті добре визнання..." (I. Тимот. 6. 12). "Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віри додержав. Наостанок готується мені вінець правди, що його віддасть мені Господь того дня, справедливого суддя, і не тільки мені, але всім, хто полюбив явлення Його" (II. Тимот. 4. 7).

BIBLIOGRAPHY

- Denzinger: *Enchiridion Symbolorum*, Barcelone, 1955.
Mons. Leon Meurin, S. J. Arzobispo-Obispo de Port-Luis: *Filosofía de la Masonería y Simbolismo de la Masonería*, Buenos-Aires, 1954.
Alberto J. Triana: *Historia de los Hermanostres tres puntos*, Buenos-As. 1960.
Maurice Fara: *La Masonería en descubierto*, Buenos-Aires 1960.

- La Disipación de las tinieblas o origen de la Masonería*, Buenos-As. 1962.
Julio Meinvielle: *El Judío en el misterio de la Historia*, Buenos-As. 1959.
Maurice Pinay: *Complotto contro la Chiesa*, Roma, 1962.

- Chester S. Williams: *Crímenes soviéticos (Confesiones de Khrushchev)*, Buenos-As. 1957.
David J. Dallin y Boris I. Nicolaevsky: *Trabajos forzados en la Rusia Soviética*, Buenos-As. 1950.
Werner Keller: *Y la Biblia tenía razón*, Barcelona, 1958.
Mons. Emile Guerry, Arzobispo de Cabrai: *Iglesia Católica y comunismo ateo*, Madrid, 1961.
Dr. Ante Pavelic: *Errores y horrores*, Buenos-As. 1951.
II Cristianismo nell'Unione Siviética, Roma, 1948.
Camillo M. Cianfarra: *El Vaticano y Kremlin*, Buenos-As. 1952.
Richard M. Ketchum: *ue es el Comunismo*, Buenos-Aires 1961.
Jean Ousset: *El Marxismo Leninismo*, Buenos-As. 1961.
Enrique C. Elizalde: *Nociones de Comunismo para católicos*, Buenos-As. 1961.
Robert C. Hut: *Teoria y Practica del Comunismo*, Buenos-As. 1959.
Primeras Víctimas del Comunismo, Buenos-As. 1957.
Alberto Halter: *El «Libro Rojo» de la Iglesia Perseguida*, Madrid, 1956.

- La Chiesa del Silenzio guarda a Roma, Roma, 1957.
Enciclopedia Barsa, T. 10-13, Buenos-As. 1958.
A. Boulenger: Historia de la Iglesia, Buenos-As. 1951.
Dr. Anna Danuta Druzbacka: Moralne oblicze kwestii
zydowskiej, Kraków, 1937.
Blas Barssani: La Verdad sobre Rotary Club, Buenos-
As. 1961.
El caso Sirota y el Problema Judio en la Argentina,
Buenos-As. 1962.
Charles Ledre: La Masoneria, Andorra, 1958.
Andres Avelino Esteban y Romero: Juan XXIII y la Igle-
sias Ortodoxas, Madrid, 1961.
Ks. Dr. Józef Umisnki: Historia Kósciola, Opole, 1959.
Dr. Boaventura Kboppenbunrg, A Masoneria no Brasil,
Perópolis 1961.

- Михайло Грушевський: Історія України, Нью-Йорк,
I-IV.
О. Іриней Назарко, ЧСВВ: Святий Володимир Вели-
кий, Рим, 1954.
Історія Києва, Т. I. Київ, 1960.
Проф. Дмитро Дорошенко: Історія України, Т. I-II
Нью-Йорк, 1954.
Проф. Євген Онацький: Українська мала Енциклопе-
дія, Буенос-Айрес, 1957.
Визвольний Шлях, VI-XI, 1962, Лондон.
М. Щербін: Філософія і соціологія католицької реак-
ції, Київ, 1959.
К. Л. Воропаев: Жил ли Христос?, Москва 1959.
Коммунистическая партия и советское правительство о
религии и церкви, Москва, 1959.

Найновіша КАТОЛИЦЬКА/АМЕРИКАНСЬКА/ ЕНЦИКЛОПЕДІЯ каже, що Масонерія ширить: деїзм, раціоналізм, матеріалізм, —іншими словами: безбожництво, безрелігійність. Щоб не ширити поняття правдивого Бога, вони видумали слова: Великий Архітект вселенної, під цими словами може кожний розуміте те, що хоче... До масонерії приймають: християн, жидів, магометан, атеїстів ітд. Знаний провідник американської масонерії А. Піке, в листі до Вел. Командира Італ. масонерії, з дня 28. XII. 1886 р. пише, що Папство/продовж тисячеліття було мучителем та прокляттям людства.

Задля поширювання натуралізму, секретних присяг, релігійного індеферентизму та кнувань проти легальної церковної й цивільної влади, Папи осудили масонерію. Те осудження важне і всилі сьогодні, як каже Кан. 2335—Церковного Права. Ті давні закиди проти масонерії, каже ця Енциклопедія, є також головними закидами проти сьогоднішньої масонерії. Значить—сьогоднішня не є ліпша ні більш прихильна Кат. Церкві чи християнству. Тому і сьогодні католики не можуть належати до масонерії. Хто ж належить—цей є виклятий. Це потвердив Папа Павло VI, у своєму Листі про Ювілейний Рік, з нагоди закінчення II. Ват. Собору.

Масонерію осудила не тільки Кат. Церква, але також різні протестанські та православні Церкви й цивільні уряди. /NEW CATHOLIC ENCYCLOPEDIA, Vol. VI. p. 132-139).

З М І С Т

Вступне слово	6
До християнської совісти	9
Початки масонерії	15
Початок неймовірний	15
Початок правдоподібний	15
Початок найправдоподібніший	17
Початок жидівсько-антихристиянської масонерії	19
Застрашаюча присяга	21
Достовірність документу	23
Злиття водне	26
Що це масонерія?	32
Що ж таке масонерія?	35
Масонерія — це зла, руїнницька організація	36
Масонерія — це інтернаціональна організація	37
Масонерія — це тайна організація	38
Під покривкою науки, культури... свободи, суспільної опіки	41
Нищать віру в Бога	42
Колись і сьогодні однакова	49
Масонський бог — це диявол	51
Масонерія поборює всяку релігію, головно християнську	61
Масонерія руйнує мораль	66
По засадам масонерії — ціль освячує засоби	67
Масонерія веде систематично до деморалізації	69
Наслідки масонської моралі	70
Масонерія і молодь	75
Секуляризація і монополія навчання	76
Масонерії все є дозволене, навіть злочини	81
Масонська свобода і демократія	85
Ще один доказ масонської "демократії, свободи, поступу"	98
Масонерія і патріотизм	94
Масонерія творить "інтернаціонали", а нищить патріотизм	96
"Організація Народів" — масонський "Інтернаціонал"	99
Масонерія змагає до створення жидівського царства	103
Їїного започаткування — це комунізм	103
Від самого початку	104
Що говорить жидівський рабін?	107
Що говорять інші масони-жиди	109

Масони-жиди є творцями соціал-комунізму	113
Жиди фінансували комуністичну революцію	115
Інші факти гідні призадуми	118
Масонерія і Католицька Церква	119
Містерія жидівського народу	124
Жидівський провід про Христа	127
Брат на брата — семіт на семіта	128
Антисемітизм і антисемітизм	130
Жиди в Україні	140
Масонерія в Україні	145
Масонерія й українська самостійна держава	149
Допомічні масонські і про-масонські організації	155
Тяжкий і святий обов'язок	161
Звернення	165
В першу чергу до Вас, Пастирі і священники Христового стада	165
Слово до Політиків, Провідників партій та суспільних діячів	168
До Тебе, Приятелю-читачу, одне слово	170